

HARLEQUIN®

Страсти®

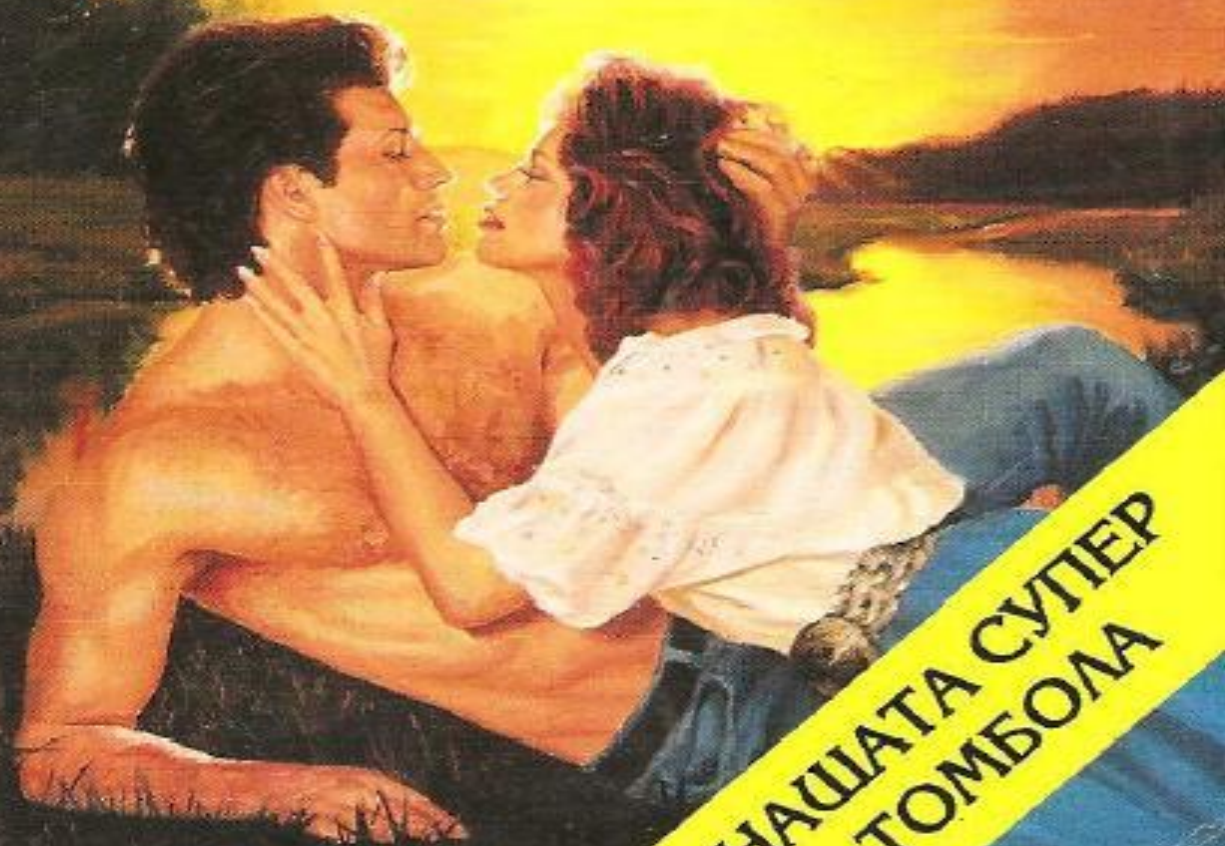
ноември '95

149

ТЪРСИ СЕ СЪПРУГА

Рей МОРГАН

М
на
Ъ
месец
Ж

НАШАТА СУПЕР
ТОМБОЛА

РЕЙ МОРГАН ТЪРСИ СЕ СЪПРУГА

Превод: Весела Димитрова

chitanka.info

След години Кам Стерлинг — все още обаятелен и неустоим — се завръща в родния си град, за да си търси съпруга. Най-знатните госпожици от околността се стичат на организираниите от Ан Дюпре балове с маски в семейното му имение. И въпреки че нейната задача е да помогне на Красивия принц да открие своята Пепеляшка, дръзките закачки на Кам само разпалват страстта ѝ... и угризенията, че изневерява на паметта на починалия си съпруг.

ПЪРВА ГЛАВА

Кам Стерлинг шофираше прекалено бързо.

За никого в Кристъл Каунти този факт не бе тайна. Нито дори за самия Кам, но това, естествено, не го възпираше. Щом седнеше зад волана на някоя малка бърза спортна кола, ръцете го засърбяваха от необяснимо нетърпение и припряност.

„В някой хубав ден ще се убиеш!“ Колко ли често бе чувал тези думи? Впрочем — всеки божи ден след като навърши шестнайсет и се записа в шофьорския курс. Цели деветнайсет години злокобни предупреждения, но все още беше невредим.

Колата летеше по шосето, устремило се към върха на хълма, а педалът почти опираше о пода — от пет години не бе идвал по тези места, но не бе забравил правата отсечка. Като тийнейджър толкова често минаваше оттук, че всяка подробност бе трайно гравирани в паметта му — непокътната от последвалите преживелици. Винаги когато прекосяваше долината на път за дома, му се струваше, че никога не я бе напуснал. Дългите години в Ню Йорк на задната седалка на лимузината не бяха притъпили вълнението. Само така можеше да почувства колата. Така караше истинският шофьор.

Наоколо нямаше жива душа. Стрелката на скоростометра подскочи над сто и петдесет — но той не я удостои с внимание. Вятърът го шибаше в лицето, а моторът ревеше мощно — сякаш излиташе волен към необятната шир.

Този път ще победи — с това идеално съчетание между кола, умения и увереност. Ще вземе Дивия завой с максимална скорост. Този стар разбойник го бе подмамил последния път...

Колата мигновено откликна на лекото извиване на волана, сякаш отгатнала намеренията му. Гумите изсвистяха, следвайки острата дъга. Сърцето му замря — за някакъв безумно дълъг миг му се стори, че се е провалил. Но колелата не загубиха опора и ето че вече излизаше от завоя. Успя! От гърлото му се изтръгна див ликуващ рев. Най-последният завой бе сломен!

Звукът, който стигна до ушите му, бе остър и оглушителен — като от гръмнал огромен балон. Още преди да успее да реагира, разбра, че е спукал гума, но наоколо вече хвърчеше чакъл и колата пореше крайпътните храсталаци. Беше на косъм от успеха, но проклетият лош късмет го провали!

Ан караше на дълги светлини — в противен случай сигурно не би забелязала колата встрани от пътя малко след Дивия завой. Тя отби рязко, увисвайки на волана на малката камионетка с цялата си тежест, и незабавно изскочи да провери за жертви.

Колата бе спортна — ниска и издължена — някаква чуждестранна марка. Дебело дърво бе сложило край на нейния летеж и въпреки че калникът изглеждаше доста прилично, изпод капака се виеше дим. Нямаше място за емоции — налагаше се да се съсредоточи и действа максимално бързо и хладнокръвно. Ако някой бе заклещен там вътре...

Без да се замисля за опасността, която димът би могъл да сигнализира, Ан изтича и атакува дръжката на вратата — и тогава забеляза мъжа, отпуснат върху волана. Вратата най-последно поддаде и тя го сграбчи за раменете. Беше жив, но в несвяст.

Поколеба се за миг. Може би не трябваше да го мести! Но димът изригваше на големи страшни кълба. Нямаше избор. Мушна ръце под мишниците и задърпа с все сила.

Под копринения костюм тялото ѝ се стори неимоверно тежко и твърдо като дърво. Задъха се, но успя да го измъкне. След няколко минути вече едва си поемаше дъх, но бяха на безопасно разстояние. Всъщност, той ѝ помогна. Иначе никога не би се справила.

Положи го върху естествения килим от меки листа и дребни клонки и се отпусна до него със страх — каква ли гледка я очакваше? Беше зашеметен, но не беше в пълно безсъзнание. Той изпъшка и Ан поклати глава, а после погледна към пътя. Дали да го влачи още малко, или да потърси телефон за „Бърза помощ“?

Мъжът се раздвижи, прочисти гърлото си и тя за пръв път се взря в лицето му. И затаи дъх. Очите му бяха широко отворени. Гледаше я, като при това фокусираше прекрасно, но Ан изобщо не забеляза.

Сърцето ѝ подскачаше като лудо. Не, не можеше да повярва! Та тя познаваше този мъж!

— Кам Стерлинг! — прошепна тя. — О, господи!

Сините очи се затвориха за момент, а красивото лице се изкриви от болка. От устните му се отрони някакво проклятие и погледът му отново я потърси там, където бе седнала, вторачена в него като омагьосана.

— Ох! Пълен туш, но вече съм добре... — промърмори той и като потрепери, понечи да се надигне.

— Не, постой! Не мърдай! — притесни се тя и опита да го възпре. — Току-що си претърпял катастрофа. По-добре не се движи, докато не те прегледат. Може да си ранен.

Той я гледаше учуден, сякаш не разбираше защо си позволява да му дава нареждания.

— О-о, утре целият ще съм вдървен! Все едно, че съм минал през месомелачка! — Въздъхна и се поотърси.

Ан го наблюдаваше — отчасти заради неочакваното откритие на самоличността му, отчасти, за да се увери, че не е получил по-тежка контузия, отколкото изглеждаше на пръв поглед. Беше малко позашеметен, но нищо повече — никаква слабост или неувереност. Този мъж излъчваше жизненост, която вече преодоляваше ефекта от малкото произшествие. Сега просто си почиваше — събираше сили да се върне към нормалното състояние. Думите му само потвърдиха нейната диагноза.

— Ще ти кажа къде съм ранен — започна той и гласът му прозвуча много по-уверено. В очите му блестеше горчива ирония. — Право в собствената ми гордост. Все още не мога да взема Дивия завой с максимална скорост.

Ан изпита дълбоко разочарование. Беше си останал същият! Преследваше риска, поставяше забавлението над всичко. Дали някога щеше да порасне? Ала тъкмо тази момчешка черта бе в основата на чара му.

— Това ли си опитвал да направиш?! — възкликна тя, разкъсвана между възмущението и спомените. Би могъл да се убие! — Значи си го заслужаваш!

— Разбира се, че го заслужавам! — Дори не се опита да спори. — Все пак цената не е висока — за шанса да станеш велик.

— Велик?! — Мъже! Защо бяха такива отнесени? Прииска й се да му издърпа ушите, но съдбата я бе изпреварила. Прииска й се да го успокои, но не посмя. Странно, през последните двадесет години друг мъж не бе възбуждал в душата й толкова противоречиви емоции! — Значи да вземеш Дивия завой на максимална скорост ти се струва израз на „величие“?! — Дланите й отчаяно се свиха в юмруци. — Каква е тази щуротия? Дори и да бе успял, нима някой щеше да узнае? Нима това е величие?

На устните му цъфна онази широка, всезнаеща, обезоръжаваща усмивка, от която още при първата им среща коленете й бяха омекнали като кашкавал. И сега, на косъм от смъртта, усмивката му не бе загубила своето магическо въздействие.

— Величието е състояние на съзнанието — провлече той. — Всичко зависи от това как изглеждаш в собствените си очи.

Тя преглътна готовия отговор. Нима можеше да се кара на човек, който й се усмихва с тези закачливи, преливащи от смях, очи, и то минути след тежка катастрофа?

Не се бе променил. Присъствието му винаги я омагьосваше. Дори сега усещаше обаянието му — онзи странен алхимичен флуид, който се излъчваше от цялото му същество и бе поставил на колене женското съсловие на Ковингтонската гимназия в годината, когато Кам Стерлинг пристигна, за да завърши последния клас. Всяко момиче копнееше по лелеяната мечта — какво ли би било да се омъжи за човек като Кам?! И когато той отлетя на изток към колежа, без да е направил своя избор, обожателките му изпуснаха по една дълбока въздишка на разочарование. Дали бе открил дамата на своите мечти? Ан се усети, че търси с поглед венчална халка по пръстите му и се възмути от себе си.

— Чувала съм, че жертвите на катастрофи не бива да се местят, докато не пристигне лекар — започна тя, но вече бе късно. Кам се изправяше и нищо не би могло да го спре.

— Бомба съм! — увери я той. — Само малко ме боли глава. — Разтърси подред ръце и крака, приклепна бавно и се изправи, а после извади кърпичка и попи кръвта от лека драскотина на ръката. — Няма счупени кости. Нито вътрешни кръвоизливи. Само една тънка червена струйка. Е, не се безпокой, има достатъчно!

— Не бъди толкова сигурен! Ще те откарам в болницата!

— Не искам в болница — намуси се той. Извисяваше се над нея — по-висок и по-едър, отколкото в спомените ѝ. Огледа се. — По-скоро имам нужда от телефон. Мислиш ли, че можеш да ми помогнеш? — И се вгледа в малката камионетка.

— Разбира се.

— Надявам се да не съм ви провалил плановете за вечерта, госпожице... Как се каваш? — Очите му блестяха в здрача.

От самото начало Ан знаеше, че не я бе разпознал. Но сега, след категоричното потвърждение, малко я заболя. А нима имаше причина да си спомня? Никога не бе означавала нещо за него. Тя ходеше с един от най-добрите му приятели — това бе всичко. Ученическите години тънеха толкова далече в миналото.

— Ан. — Това бе напълно достатъчно. Ако кажеше „Ан Дюпре“, дали би я свързал с Джони? Или онези времена бяха тъй безнадеждно заличени, че дори не би си спомнил момчето, което го смяташе за най-добрия си приятел?

— Приятно ми е, Ан! — усмихна се той и подаде ръка. — Аз съм Кам Стерлинг.

Тя отвърна на поздрава малко сковано. Засега не искаше да му отказва нищо.

— Знам кой си. Впрочем, тъкмо отивах във вашето имение.

— Наистина ли? Чудесно! Значи ще ме закараш! — Бе възхитен.

— Естествено. Но след като се отбием в болницата.

Той я хвана за ръка. Лицето му бе изтъкано от сериозност.

— Чувствам се чудесно, не разбираш ли?

Тя се отдръпна — не защото жестът ѝ се стори прекалено дързък, а защото се изплаши от обзелия я смут. Доста време бе погубила във въздишки по този мъж. Младежка глупост, която не би повторила за нищо на света!

— Намерих те почти в безсъзнание.

— Само си почивах — пошегува се той.

Чашата на търпението заплашваше да прелее. Ръцете ѝ се устремиха напред в умолителен жест.

— Но все пак трябва да бъдеш прегледан от специалист!

Кам се замисли за миг. По блясъка в очите му разбра, че настойчивата ѝ загриженост го забавлява. Прииска ѝ се да го смачка.

— Е, добре, печелиш. Ще повикам семейния лекар да ми хвърли един поглед. Става ли? Успокоих ли майчинския ти инстинкт?

— Добре, добре — въздъхна тя и отпусна примирено рамене. — Да вървим. — И изгледа смачканата кола, която вече не димеше. Той я последва, но смръщи вежди.

— Горкичката! Наех я в Лос Анжелис. Тази красавица не заслужаваше такава съдба. Все пак се надявам, че компанията ще приеме един тлъст чек за ремонта. После ще изпратя да съберат останките.

Погледите им се кръстосаха и тя усети как той прочете мислите й — че „останките“ можеха да бъдат негови! Лицето му застина в недоумение — сякаш не можеше да си обясни защо тази дама взема така присърце случилото се.

Както и самата Ан, по дяволите! В крайна сметка това бе Кам Стерлинг — човекът, разочаровал Джони! Нямаше никаква причина да се отнася към него със специално внимание. Обърна се и тръгна към шосето.

— „Организация на тържества“ — прочете той надписа върху камионетката. — Това ти ли си?

— Да. Отивам при майка ти по работа — предложи ми да й съдействам за няколко приема, които иска да даде това лято.

— Аха, приемите. — Престори се, че потрепера. — Не ми напомняй!

Ан включи мотора и ръката му се озова върху волана.

— Направи ми още една услуга, госпожо Организатор! — изтананика той с маниер на човек, свикнал другите да захвърлят най-неотложните си ангажименти, за да задоволят капризите му. — Все още не съм готов да се изправя лице в лице с майка ми. И тъй като мисълта за болнична чакалня не ми се струва особено съблазнителна, защо да не спрем някъде за по чашка кафе или нещо разхладително? И да се опознаем по-добре — заключи той с дежурната усмивка.

Тя отчаяно поклати глава.

— Кам, наистина... — И побледня, като осъзна как неусетно се бе върнала към обръщението отпреди двадесет години.

Но той сякаш не забеляза.

— Хайде, кажи „да“! — Лъчезарната усмивка цъфтеше на устните му. — Не забравяй, че току-що съм преживял катастрофа.

Имам нужда от малко глезене.

— Имаш нужда да те затворят — изстреля тя. — В заведение за безнадеждни самоугодници.

— Оле-мале! — Една вежда леко се повдигна. — Нравствени поучения? И то без почти да се познаваме?

Наистина ли бе прозвучала като някоя леля-стара мома? Вероятно. А защо пък не? И тя имаше право на самозащита. Чувствата, които този мъж разбуждаше в душата ѝ, бяха объркани и смущаващи. Неоспоримият чар, който му прилягаше като кожена ръкавица, почти я накара да забрави Джони... но не съвсем.

Погледна ръката си. И почти остана изненадана от липсата на венчалната халка. Беше свалила пръстените преди три години, когато се почувства готова да отърси от плещите си вдовишката мантия и да се върне в света на нормалните отношения между двата пола. Започна да се запознава с много хора — с надеждата да открие някой, който да заеме мястото на Джони. Но постепенно изгуби надежда. Какво ставаше с тези мъже? Може би наистина всички свестни сред тях бяха заети. Не след дълго за компания в събота вечер вече предпочиташе кутия сладолед и хубава книга.

— Живея наблизко. Можем да се отбием, ако нямаш нищо против.

— Страхотно! Само че се нуждая от няколко минути, за да се стегна. Срещите с майка ми са сериозно изпитание.

И не само за него, подсмихна се Ан скришом. Госпожа Стерлинг не внушаваше страховит респект като други богати жени, но не можеше да се отрече, че е малко особена.

Малката къщичка на Ан не беше далеч. Тя зави по дългата алея и спря край цветната леха. Жълти полярни макове и лютичета затанцуваха в светлината на фаровете със същата грация и багри както под яркото слънце. По стъклената стена на оранжерията, която Джони ѝ бе построил, заиграха светли петна.

— Ето, пристигнахме. Заповядай. — И незабавно изскочи от колата в желанието си да даде тон за кратко делово посещение.

Кам излезе, без да бърза, и тя го изгледа загрижено, търсейки белези за травми, но не откри нищо.

Ан го въведе в къщата и се огледа притеснено — присъствието на Джони витаеше из въздуха. Някога, в по-добри времена, си бяха купили тази къщичка. Сега всичко ѝ напомняше за него — дребните

подобрения в интериора, малките фигурки, които бяха негово хоби, бейзболната ръкавица на библиотеката, снимките му в спалнята. Но Кам не би могъл да знае за това.

— Седни — посочи тя канапето, тапицирано с лен. — Какво ще пийнеш? Кафе или студена сода?

— Нещо много, много студено... и високо — простена той. Но вместо да седне, взе да се разхожда из дневната, докосвайки ту това, ту онова. — Нещо с мехурчета, в което се къпят големи кубчета лед. — Взе малка фигурка на делфини, подскачащи по вълните, и я заразглежда с любопитство. После взе друга — на момче с куче — любимата на Джони. Тя го следеше, прехапала устна, без да може да си обясни защо щателният му оглед я кара да се чувства неловко.

Ан влезе в кухнята, извади сода от хладилника и чаша от шкафа, поколеба се и спря. Облегната на бара, с притисната до зачервената си буза ледена кутия, тя притвори очи. Кам Стерлинг отново нахлу в живота ѝ.

Каква гротеска — та дори и през ум не му минаваше, че някога е означавал нещо за нея. Наистина, бяха разменяли по някоя и друга дума — също като всяко друго момиче от Ковингтонската гимназия. Кам и Джони бяха приятели и то точно по времето, когато Ан се превръщаше в момичето на Джони. Бе напълно сигурна, че Кам никога не я бе забелязал, поне не така, както тя — него... Дори през онази луда нощ на абитуриентския пикник...

Ан тръсна глава и се изправи. Спомените щяха да съсипят плановете ѝ. Работата, предложена от госпожа Стерлинг, ѝ бе необходима. Незабавно трябваше да потегли за имението и да отведе единствения ѝ син. Ако не искаше да се провали.

Кам седеше на канапето, загледан в картината на стената.

— Оул Крийк? — поколеба се той само за миг.

— Да, прав си. Как го позна? — учуди се тя и му подаде чашата. Искеше да добави „след всичките тези години“, но се сдържа. Това, че си спомняше местността, не означаваше, че си спомня абитуриентския пикник или целувката в мрака. Е, позна — очите му я гледаха безизразно.

— Местата, свързани с младостта, се запечатват в душата — промълви той. — От години живея в Ню Йорк, но когато сънувам,

винаги съм тук — търча по хълмовете или плувам в река Скейтър. Смешно, нали?

Думите му я трогнаха. Толкова дълго бе живяла с мъкмата от обидата, която бе нанесъл на Джони — накара го да повярва в красивите цветя на приятелството, а после просто го запокити в забрава. Бе свикнала да го смята за студенокръвно безчувствено същество, красива обвивка върху празна егоцентрична сърцевина. Бе забравила някои от качествата, впечатлили я толкова отдавна... Изведнъж забеляза, че две очи я наблюдават с изумление.

— Ще ми броиш глътките ли? — подкачи я той.

— Аз... Не исках да ти преча, но мисля, че трябва да тръгваме. Вече закъснях достатъчно за срещата с майка ти.

— А, да! Мама не обича да я карат да чака. Е, можеш да прехвърлиш цялата вина на мен. Свикнала е.

Той се усмихна широко и тя инстинктивно му отвърна, но когато погледите им се кръстосаха, изведнъж стана сериозен. Сякаш бе впримчена в безплътна клопка. Когато най-после се освободи, Ан усети, че си поема дъх с усилие.

По дяволите, този Кам Стерлинг! С какво всеки път провокираше чувствеността ѝ така агресивно? Сега обаче бе твърде стара и с достатъчно опит, за да не се поддаде. Загледа се в пода и гласът му я стресна.

— Омъжена ли си? — попита той тихо.

Тя пое въздух и му хвърли бегъл поглед.

— Не. Вече не. Съпругът ми почина. — Все едно, че надяваше броня, която да я защити от него.

— О! Съжалявам! — Беше изненадан.

Ан не издържаше. Изправи се и затърси ключовете от колата, като се надяваше да привлече и неговото внимание към тази задача. Вместо това го заинтригува.

— Познавам ли те? — подхвърли той ненадейно и тя подскочи като пружина. — Нещо в походката ти...

Трябваше да му каже. Но при мисълта да говори за Джони, в гърлото ѝ се надигна огромна твърда буца — както винаги. Не, не сега. По-късно. Отпусна се на стола, прочисти гърло и сякаш загубила енергията си, реши да смени темата.

— Значи идваш на гости у дома. Майка ти ще се зарадва.

— Е, не е обикновено посещение. — Очите му блестяха. Останките от содата шумяха в чашата. — По-скоро е принудителна визита, ако разбираш какво искам да кажа.

— Ясно. Значи си изпаднал в немилост? — пошегува се тя, като си спомни предишния Кам и непрестанните му младежки волности.

— В немилост? — изгледа я той озадачен. — Съвсем не. Как ти хрумна?

Тя прикри усмивката си. Не знаеше дали той бе сериозен. Как, наистина? Предишният Кам непрекъснато изпадаше в немилост. Дори и през онази година, която изкара вместо в баровското частно училище на изток, в местната гимназия, която се смяташе за нещо като каторга в Сибир. Из града се шепнеше, че изпращането му у дома било наказание за екзотични деяния, чийто характер не се споменаваше. Е, Кам просто бе такова момче.

Спомни си онзи първи училищен ден. Тя бе заек, а Джони — в последния клас. Тъкмо започваше да я открива — началото на тяхната любов. Пристигнаха заедно в училище и там видяха Кам Стерлинг — намръщен пред таблото на главния вход, той се чудеше как да намери стаята за първия час. Джони — милият сладък Джони — заряза всичко, за да му помогне. Другите се бяха покрили — от страхопочитание или завист към богаташкото отроче, което все едно че бе на благотворително посещение в бедняшки квартал. Но това не се отнасяше за Джони.

Прониза я остро болезнено чувство на вина — както в онези далечни дни. Тя бързо вдигна очи, изплашена, че Кам може да е забелязал. В гърдите ѝ избликна дълбоко съжаление. Защо се бе върнал? Не, Ан не желаше да се рови в миналото отново.

Кам не бе забелязал нищо. Наслаждаваше се на освежаващата течност и когато чашата се изпразни, продължи да говори така непринудено, сякаш ставаше дума за нещо незначително:

— Всъщност дойдох, за да се оженя.

— Да се ожениш? — Стомахът ѝ се сви на топка, дъхът ѝ секна. О, боже, този фалцет в края на изречението прозвуча така издайнически. Само това не! Не, не! — И коя... е щастливката?

— Все още не знам — отвърна той спокойно, сякаш това бе най-логичният отговор на света. Тю Ан бе прекалено замаяна, за да го осмисли. — Точно това очаквам да науча.

Зениците ѝ се разшириха от недоумение. Поднасяше ли я? Не, не бе възможно. Нямаше как да знае колко присърце я засяга този въпрос.

— Боя се, че не разбирам. — Не го изпускаше от поглед.

— Спомняш ли си принца от приказката за Пепеляшка? — протегна той нозе и се усмихна. — Това съм аз! Майка ми ще организира бал — дори няколко поред — за да ми намери съпруга. — Раменете му се повдигнаха безпомощно. — Винаги си е падала по приказките. И сега иска да изживее една наистина.

Е, все пак се шегуваше. Защото идеята бе абсурдна!

— Претърсва околността за достойни представителки на женския пол. Учудвам се, че не е почукала и на твоята врата.

— О, аз не съм от достойните — реагира тя импулсивно.

— Така ли? И защо, ако смея да попитам? — повдигна вежда той.

Нима не бе очевидно? Твърде стара, вече омъжвана, твърде обикновена за този богат клан със синя кръв. И той го знаеше не по-зле от самата нея.

— Не ми е дошла сляпата неделя — отвърна тя весело. — За разлика от теб!

— Е, не бих се изразил точно така. По-скоро това се отнася за майка ми. — Направи тъжна гримаса. — Преди години ѝ обещах да се ожена, като навърша тридесет и пет. Е, рожденият ми ден приближава, а аз все още не съм я открил. И тя се зае да ми помогне.

— Значи наистина ще го направиш? — Ан не вярваше на ушите си. — Ще позволиш на майка си да избере жената, с която ще прекараш остатъка от живота си?

— Не, виж — засмя се той, но красивото му лице бе помръкнало от болка. — Вземаш го прекалено на сериозно. Като че ли ще живея с тази жена и така нататък.

— А няма ли? — зяпна тя.

— Разбира се, че не! Това е само сделка. О, сигурно ще поостана малко да свърша една работа — сецаш се, нали...

— Една работа? — Не знаеше дали да се смее, или да плаче. — Искаш да кажеш... деца?

— Да. — Кам бе така откровен, че звучеше почти правдоподобно. Но не съвсем. — Това е целта, нали разбираш? Някой трябва да продължи родословното дърво и всичко останало.

— Ясно. — Все повече всичко започна да й звучи като черен хумор. В тона й затрепка сарказъм. — Близнаци ли си запланувал или ще се прежалиш достатъчно дълго за породени деца?

— Породени деца? — Терминът като че ли не му бе познат.

— Всяко отнема поне девет месеца, нали знаеш?

— Да, да, права си — измърмори той. — Знаеш ли, никога не съм го обмислял в детайли.

Ан се забавляваше чудесно. Не се съмняваше, че Кам се шегува, но за удоволствие играеше по правилата.

— Ами ако не направите момче?

Лицето му застина в изумление.

— Тези неща се случват, нали?

— Естествено. Има и по-лошо. — Изглежда го страшно сериозно и бавно каза: — Ами ако не може да забременее?

Той притвори очи и облегна глава на фотьойла — беше олицетворение на трагично вцепенение.

— Май не си голяма оптимистка, а? Още малко и ще ме накараш да побягна обратно към Ню Йорк.

— Чудесно. Но стига с тези глупости? Защо всъщност си тук?

Едното око бавно се отвори и се вторачи в нея.

— Казах ти. Ще се женя. — След това се изправи, без всякаква следа от хумор продължи: — Може да ти звучи като шега, но последствията не те засягат.

Ан само преглътна. Не намери отговор. Каква лудост — впрочем, той бе съвсем наясно. Но тонът му я предупреди, че е решен да се справи така или иначе. И че не му е приятно.

— Приключи ли със содата? Закъснях вече повече от час.

Усмивката му се промъкна отново.

— Май си от онези досадници, които смятат, че другите са адски праволинейни и трябва да си изпълняват задълженията?

Думите му я нараниха, но брадичката й гордо се вирна.

— Струва ми се, че да.

— Е, точно такава жена ми трябва за спътница в живота. — И като размаха празната чаша, додаде: — Отведи ме у дома, Ан. Вече съм готов да посрещна всичко!

Изправи се и пое към кухнята, но не бе направил и няколко крачки, когато се олюля. Ан се изплаши, че той ще загуби равновесие.

Тя инстинктивно извика и скочи, като го хвана и подложи тялото си за опора.

— Знаех си, че си ранен! Веднага отиваме в болницата!

Усещаше тежестта му, но не така, както ако бе припаднал. Изви очи и срещна неговите — искрящи както винаги с весели пламъчета.

— Няма нищо. Просто станах твърде рязко. — Ръцете му заключиха тялото ѝ в обръч, топлият му дъх галеше страната ѝ, дланта му се промуши в абаносовата ѝ коса. — Ще танцуваме ли? — прошепна той с маниер на опитен съблазнител.

За миг шокът ѝ отне дар-словото. Като че ли нейде в миналото бе преживяла такава сцена? Не, само я бе рисувала в мечтите си — много, много отдавна, когато в съзнанието ѝ блуждаеха греховни помисли, изпъстрени с лика на Кам — когато се опитваше да си представи усещането от силното му здраво тяло, притиснато о нейното.

Това сега не бе сън, но трептеше в ореола на нереалността.

— Кам! — възпротиви се тя и се отдръпна. — Какво правиш?

— Не зная, Ан! — Усмивката му избледня, а очите му затърсиха нейните. — Какво искаш да направя?

Все едно че бе тичала два километра по нанагорнище. Въздухът не ѝ достигаше, а ръцете ѝ трепереха. Не се ли издаваше? Или бе свикнал всяка жена, изпречила се на пътя му, да го ухажда?

— Хайде — подхвърли тя уклончиво и решително се обърна, — много закъсняхме.

ВТОРА ГЛАВА

Познаваше я отпреди. Беше сигурен в това. Само ако си спомнеше откъде и откога...

Изгледа я косо — как умело вземаше завоите с малката камионетка. Беше красива по един особен, спокоен и елегантен начин с черната си свободно падаща на гърба коса, с кристалните си сини очи, оброчени с дълги абаносови мигли, с изваяните си изчистени черти. Всичко си беше на място — дори и косъм не стърчеше извън общия порядък. Дали и животът ѝ се движеше по такива строги релси?

Устните му се извиха в едва забележима усмивка. Едва ли. Нещо му подсказваше, че грижливо поддържаната ѝ външност е прикритие на дълбока емоционална душевност. Ан излъчваше онази сдържаност, която възпламенява у мъжа амбицията да я покори, да се пребори, за да я притежава.

Този път обаче възнамеряваше да устои. Когато Ан спомена, че не е измежду достойните да му бъдат избраници, той не схвана какво точно имаше предвид. Но усети, че не е от онзи тип, който търсеха с майка си. Беше прекалено умна, истинска личност с достойнство. Не пасваше на техния план.

Майка му — тази буйна, неудържима жена. Боеше се от срещата с нея. И едновременно с това гореше от нетърпение. Единствено тя в целия свят му внушаваше страх и респект. Но той я обожаваше и не можеше да ѝ откаже почти нищо.

И това бе съвсем очевидно. Колко ли синове биха се оставили да им диктуват обстоятелствата около женитбата? Само при мисълта за женитба по гърба му полазиха ледени тръпки. За много представители на рода му това начинание се бе оказало пълен провал. И когато един-единствен път самият той се доближи опасно близко, стана жертва на дълбоко разочарование. Лицето на Дъсти изплува пред очите му, но той се отърси от него, без да трепне. Женитбата не бе шега работа.

Сега обаче в дъното на всичко бе майка му. Този път трябваше да захапе въдицата и да се пребори докрай.

Прелетяха в мълчание покрай останките на малката спортна кола, но този път Дивият завой не ги изненада, защото не го предизвикаха. Той се изви и я изгледа, вече без да се крие.

— Какво има? — подхвърли Ан.

Спонтанният и все пак деликатен отклик на неговия интерес го накара да се усмихне.

— Опитвам се да отгатна откъде се познаваме.

Тя се стресна и това му бе напълно достатъчно. Значи знаеше! Но защо не искаше да сподели?

— Някога да си била в Ню Йорк?

— Не — поклати тя глава.

— Е, това стеснява областта на търсене. На колко години си?

— Твърде неуместен въпрос за жени. — Цялото ѝ внимание бе приковано в пътя.

— Просто искам да те свържа с нещо. Може би неделното училище, което посещавах на десет години? Не? — Тя седеше като истукана. — Или класа по танци, където се опитвах да ни учат как да се отнасяме с другия пол? Всичко, което научих там, бе, че момичетата пицят по-силно от паяци, отколкото от гущери. С приятеля ми Анди дълго изпитвахме тази теория на практика. Ако бяхме публикували свежите резултати, можеше да завоюваме име в научния свят. — Поне успя да спечели една усмивка. Наведе се по-близо. — Е, кажи ми, Ан! Откъде? Да не си била в Чикагския университет по времето, когато специализирах? А, сетих се! Работеше в университетската библиотека!

Тя поклати глава.

— Никога не съм напускала Калифорния.

— Аха-а! Значи... от гимназията? Не, струва ми се, че си доста по-малка.

Разстоянието се скъсяваше опасно. Напрегнатото изражение я издаваше.

— Кой би могъл да си спомни нещо толкова отдавна? — опита да се измъкне тя и му хвърли бегъл поглед. Пое въздух и продължи малко по-високо: — Впрочем, по-добре да говорим за теб и щурата идея за Пепеляшка.

Целта ѝ бе прозрачна и тя го знаеше. Кам само кимна. Очевидно Ан не желае да говори за миналото. Това още повече затвърди решимостта му да се добере до истината. Е, имаше и други пътища!

— Това е стратегически план — отдавнашен замисъл на майка ми. Но ти май не го одобряваш? — отбеляза той невинно.

— Не мога да разбера — тръсна тя глава, — какво общо има мъж като теб с всичко това?! Къде си бил през всичките тези години? Не си ли имал контакти с жени?

— О, разбира се! — засегна се той. — Познавам много жени. Обичам жените. Но бракът... е друго нещо — „тера инкогнита“. Един човек за цял живот! Край на разнообразието. Край на тръпката от гонитбата. — Въздъхна унило. — Какво жестоко отношение към един мъж! Не успях сам да се реша на тази кошмарна стъпка.

Би могла да се досети, че ще се превърне в ограничен — е, и чаровен — егоист. Това, че не се бе оженил, ѝ се струваше странно — стотици момичета вероятно се тълпяха около него, готови на всичко, за да привлекат вниманието му. Горкичките! На коя ли щеше да се падне честта да носи лелеяната златна халка? Бедната! Да си съпруга на Кам не изглеждаше шега работа! Нали сам бе споделил пълното си равнодушие?! Той се интересуваше само от бебето — продължителя на рода — с което да зарадва майка си. Какъв живот щеше да бъде това?!

— Може би всичко ще завърши щастливо. Може би ще си паднеш по някоя — точно както принцът по Пепеляшка.

— Смотаняците „падат“ непрекъснато — поде той закачливо. — За мен е по-вероятно да си счупя главата. Не си ли забелязала?

Прозвуча ѝ цинично, но когато го погледна, ѝ се стори, че прочете и нещо друго — някакъв неутолим копнеж — все едно, че страда по неуловимото. В следващия миг изражението му се избистри и пътят отново прикова вниманието ѝ. Ето ги и високите каменни колони, сигнализиращи за входа на имението „Стерлинг“. Ан намали, за да вземе завоя.

— Ами ти? Твоето мнение за брака? — наруши мълчанието Кам.

Този въпрос я изненада. Обикновено хората, разбрали, че е вдовица, грижливо избягваха темата за брака — все едно, че би могла да забрави Джони, ако не го споменават. Но Кам Стерлинг се отличаваше от масите. Налагаше се да си го припомня! Погледна го и подхвърли едно стандартно изречение:

— Щастливият брак е нещо прекрасно.

— Права си. Твоят такъв ли беше? — Смелостта му я изуми.

— Не е твоя работа.

— О, извинявай! — погледна я отново той и докосна ръката ѝ. — Няма да говорим за това.

Ан рязко натисна спирачките — намираха се пред разкошна къща в колониален стил. Този мъж бе способен да я изкара от равновесие за нула време! Ето, сега бе останал с впечатление, че е имала нещастен брак — което не бе вярно. Но как би могла да поправи грешката, без да изпадне в другата крайност и да възбуди любопитството му? Е, вече бе късно за всичко. Кам идваше да ѝ отвори, подскачайки — все едно, че никога през живота си не бе преживявал катастрофа.

— Хей, погледни това място! Страхотно е да си у дома! — изкрещя той и буйно дръпна вратата.

Портиерът — по-скоро Ан реши, че е той — се появи на входа и смръщи вежди.

— Бихте ли ме осведомили по каква работа сте тук? — попита той кисело.

Кам и Ан се спогледаха — беше ѝ помогнал да слезе и ръката му лежеше на раменете ѝ.

— Старият семеен дракон като че ли не те позна — прошепна тя.

— Ами, стар! Майка ми не задържа никаква прислуга повече от шест месеца. Тук е непрестанна въртележка — стоят, колкото да вземат препоръки, и отиват на други места, където животът тече малко по-... нормално. Този го виждам за първи път.

— Тогава кажи му кой си, преди да е извадил пушката.

— Не услужваме с телефона — изгърмя застрашително пазителят и размаха ръка. — Ако колата ви се е счупила, ще се наложи да я бутате.

— Докъде? — обърна се Кам към Ан, а лицето му застина в почуда.

— Кам! — настоя тя. — Кажи на този симпатяга кой си!

Лицето му се изкриви в гримаса — очевидно играта му допаднаше. Въздъхна и се обърна към портиера гръмовержец.

— Слушай — подхвана той заканително, — можеш ли да четеш? — И посочи надписа върху камионетката. — Сигурно знаеш, че тази вечер госпожа Стерлинг очаква организаторката на баловете. Не съм убеден, че начинът, по който ни посрещаш, ще ѝ хареса.

Портиерът премига, но изражението му не се смекчи.

— Защо не казахте веднага? Хайде, влизайте. Въпреки че закъсняхте почти два часа и няма да се учудя, ако госпожата ви изрита...

Изречението остана недовършено, защото въздухът бе разцепен от оглушителен писък. Всички онемяха. Госпожа Стерлинг, застанала в горната част на вътрешните стълби, забеляза единствения си син, извика, разпери ръце за прегръдка и загуби равновесие. Чу се тъп звук и тя се понесе надолу по задните си части. За щастие плътният халат от сатен омекоти ефекта от непредвиденото пътешествие. Кам веднага протегна ръце и успя да я хване, точно преди да се приземи. Вдигна я и я прегърна силно, а тя обви ръце около врата му. Дватамата се заляха в смях — все едно, че това бе най-естественият начин, за посрещане — като си разменяха онези мили думи, които се казват след дълга раздяла. Бурната обич и привързаност помежду им трогна Ан.

Изведнъж тя усети портiera зад гърба си. Оказа се, че е обект на наблюденията му.

— Не предполагам, че младият Стерлинг е женен за организаторката на балове — заключи той подозрително.

— Но той не е. Съветвам ви да се запознаете със семейството, ако искате да запазите работата си — не издържа тя на изкушението да го клъвне.

— Те всички са шантави — промърмори той мрачно.

„Шантави“ не бе най-точната дума, но без съмнение Стерлингови бяха доста особени. Много често издънките на старите богаташки фамилии имаха странни идеи за поведение. Ан си спомняше, че бащата на Кам бе запален любител-археолог, който обикаляше из околността с тропически шлем и лопата през рамо. Умря преди десетина години и остави имението в ръцете на съпругата си — Ивлин Стерлинг. И, разбира се, на Кам — затрупан от работа в канторите на корпорацията в Ню Йорк. Почти никой не вярваше, че той ще се върне да живее в старата къща на хълма.

Кам най-сетне пусна майка си и двамата се обърнаха към Ан. Госпожа Стерлинг леко сбърчи вежди, недоумяваща относно ролята ѝ в конкретната ситуация, но след като разбра за катастрофата, сграбчи ръката на Ан и пламенно я застиска в знак на благодарност. В същото време непрестанно ахкаше и опипваше сина си, сякаш да се увери, че е цял.

— Обеща да повикаш семейния лекар — припомни му Ан и Кам й направи физиономия.

Твърде късно! Госпожа Стерлинг пое инициативата и вече бе на телефона. После позвъни за портиера.

— Максвел! — извика тя, когато звънецът не предизвика желанния ефект. — Къде е този човек? Максвел, качи горе багажа на господин Стерлинг!

— Мога и сам, мамо — целуна Кам посребрелите й коси. — А сега отведи Ан в салона и обсъдете приготовленията за приемите. Ще се настаня и слизам след миг. А ти не бързай да избягаш. — Усмивката му стопли Ан. — Искам да поговорим.

Госпожа Стерлинг го наблюдаваше, грейнала от обич, но щом останаха сами, чертите й се изопнаха. Бе готова за работа.

— Да отидем ли в кухнята? — предложи тя и огледа Ан изпитателно. — Струва ми се по-подходящо.

Е, очевидно я понижиха в ранг — кухнята бе място за прислугата. Ан последва с усмивка възрастната жена по дългата плетеница от коридори. Дали Кам бе в състояние да ги открие? Ако ли не — толкова по-добре! Усмивката й угасна.

Кухнята беше прекрасна — в меко полирано дърво и блестящи бели керамични плочки. Медните съдове искряха, излъскани до съвършенство, а по стените висяха прибори от неръждаема стомана. Прекрасен декор за любимите занимания на Ан.

Настаниха се на дълга дървена маса. Госпожа Стерлинг разстла списъци и схеми, за да й обясни основните си намерения за баловете, които възнамеряваше да даде през следващите шест седмици. Ан не забеляза нищо необичайно. Учуди се, че не се наема да ги подготви само с наличния кухненски персонал, но после си припомни думите на Кам за непрестанното текучество — сигурно нямаше подготвени хора, на които да разчита.

— Разбира се, всички ще бъдат в специални костюми — подхвърли сякаш между другото госпожа Стерлинг.

— Костюми? — премигна Ан. — Искате да кажете, че ще има специални изисквания към гостите?

— Разбира се — усмихна се загадъчно госпожата. Някогашна красавица, тя и сега бе много привлекателна жена — със сребриста коса, огромни кафяви очи и млечнобяла кожа, вече осеяна с бръчици.

Странна комбинация от изтънченост и замечтаност, тя пленяваше и същевременно внасяше смут. — Всеки бал ще има някакво мото. „Сън в лятна нощ“, „Испанска фиеста“, „Цирк“, „Руска забава“, „Празник на плажа“ — просто като предложения. Ще набавим костюмите тук. Гостите ще трябва само да си изберат. Но това няма да е твоя грижа. Ти ще се заемеш с храната.

Ан вече се досещаше, че задачата ѝ може да се окаже не така лека, както ѝ се стори в началото.

— Сигурно ще искате храната да отговаря на темите...

— О, естествено!

Естествено! Внезапно пред очите ѝ заплуваха кошмарни видения — как всеки миг от следващите шест седмици ще премине в тази кухня в приготвяне на редки специалитети за орди придирчиви гости. Дали наистина се нуждаеше от тази работа?

Не ѝ се удаде да сподели колебанията си с госпожа Стерлинг. Кам влетя най-неочаквано.

— Познай какво?! — обърна се той към Ан с блеснали очи. — Открих те!

Книгата, която размаха, ѝ се стори позната. След миг тя си спомни, че това бе училищният албум от първата ѝ година в гимназията. Сепна се.

— Не! — скочи тя, за да я дръпне, полу на шега, полу на сериозно. — Не гледай онази снимка!

— Прекрасна снимка — ухили се той дяволито, като държеше албума на безопасна височина. — Страхотна си с плитки!

— Това не са плитки! — Усилията ѝ да докопа албума се оказаха напразни — тя подскачаше и се протягаше, но само тялото ѝ се отъркваше о неговото. В миг Ан осъзна каква гледка представляват — при това имаха и публика! По бузите ѝ плъзна издайническа червенина. Отдръпна се и погледна объркано майката на Кам. — О, съжалявам, госпожо...

Кам с охота ѝ се притече на помощ, като се отпусна на един от столовете и обяви:

— Мамо, с Ан сме били съученици в гимназията.

— О! — Удивлението, изписано на лицето на възрастната госпожа, се смени с неодобрение. — Тази ужасна гимназия!

— Изобщо не беше ужасна, ами направо страхотна! Прекарах си чудесно!

— Единственото, което вършеше, бе да се забъркваш в какви ли не бели, от които двамата с баща ти все те измъквахме!

— Точно това казах — премига Кам невинно. — Прекарах си чудесно. — Усмихна се на Ан и тя прехапа устни. Не, не биваше да позволява на чара му да наруши душевния ѝ мир!

Значи си бе прекарал чудесно в Ковингтонската гимназия! Само за да я хвърли зад гърба си като стара ръкавица, осъждайки на забрава всички приятели от онова време! Дали си даваше сметка за съкрушените сърца? Едва ли. Но това изобщо не го извиняваше. Нищо не можеше да го оправдае за раната, която бе нанесъл на Джони. Винаги ще го помни! Всъщност не биваше да забравя, че Кам може да ранява съвсем неусетно...

— Знаеш ли, мамо — говореше той, — баба Уестин се обади по телефона. Защо не ѝ позвъниш от салона? — И като се обърна към Ан, добави: — Аз имам работа с тази млада дама.

Погледът, насочен към Ан, не убягна на майка му и тя с неохота се изправи. Но после бързо излезе и остави Ан сама срещу Кам и свръхвъзбуденото му любопитство.

— Моля те, не се задълбавай в тази снимка — подхвърли тя полушеговито и надникна в тъмните му очи.

— Не се тревожи, има на какво да се спрем. Да видим кои са били любимите ти клубове — и обърна на съдържанието.

Унижението да я гледа по престилка с прасенце в ръце — реклама за „Бъдещите фермери на Америка“ — ѝ се стори напълно достатъчно. Тя се хвърли в атака — мълниеносно пресечена от един отмерен жест, който я прикова почти до гърдите му.

— Кам! — Погледна го и сякаш веселите искрици, топлината на тялото му я обезоръжиха. Онемя, прехласната.

— Хайде — промълви той и докосна косата ѝ, — да разгледаме малко снимки и да поразровим спомените. Става ли?

Би било глупаво да се противи. Въпреки че изобщо не гореше от желание да се рови в спомени. Имаха бодли.

— Защо не ми каза? — притегли той стола ѝ по-близо до своя, докато почти се допряха. От очите му струеше топлина.

Погледът ѝ се зарея встрани.

— Ние... почти не се познавахме. Бях заек, когато ти завършваше.

— Но аз си те спомням. — Профилът ѝ бе подложен на щателно изучаване. — Защо ли?

Отново я обля червена вълна. Последното нещо в света, за което си мечтаеше, бе той да си спомни!

— Да видим снимките — смени тя тактиката, само и само да отклони вниманието му от себе си.

Потънаха в миналото — фестивали, футболни мачове. Сърцето ѝ се присви от ужас. От години не бе разлиствала този албум, но знаеше, че след няколко страници ще се появи една голяма снимка на Джони. Беше най-добрият питчер в бейзболния отбор, който точно през тази година оглави шампионската лига. Как ли ще реагира, когато стигнат дотам?

— Марджи Кокинс — усмихна се той на Кралицата на пролетта. — Излизахме заедно известно време. Заради нея скочих в резервоара на Крамер. Какво стана с Марджи?

— Пет деца и мениджърска работа в една верига мотели. Живее на Кабало Роуд, ако искаш да я посетиш. — И почти се подсмихна като си помисли как ли ще реагира Джеф, якият съпруг на Марджи. Но Кам клатеше глава.

— Някои спомени са най-красиви под прашната патина на времето. — Обърна страницата. — Ето го Джони! — С бейзболна ръкавица и нахлупена над очите шапка, той се взираше в тях от вечността.

Ан затаи дъх. Кам не помръдваше, съсредоточен.

— Джони... — промълви той най-после. — Джони Дюпре! Най-добрият ми приятел в последния клас! — Тръсна глава в почуда. — Боже, но той бе страхотно момче! Едно от най-готините. Не мога да повярвам, че не сме се виждали толкова години. — Усмехнатото му лице се изви към Ан. — Ето кого искам да видя! Какво стана с него? Къде е той сега?

Отговорът я стисна за гърлото и изражението му мигом се смени. Книгата се изплъзна от ръцете му и той я сграбчи.

— Какво има? Какво ти е, Ан? Добре ли си?

Тя кимна и с мъка изрече:

— Джони... бе моят съпруг.

Лицето му посърна, сковано от дълбока бръчка.

— Искаш да кажеш, че... — поколеба се той, осъзнавайки смисъла на думите ѝ.

— Той е мъртъв — кимна тя със стиснати устни.

— Мъртъв! — отпусна се Кам зашеметен, а лицето му бе като отворена книга — колко много е обичал Джони, каква нелепа, тежка загуба е неговата смърт. Така или иначе Кам изпитваше истинска болка.

Интересно! Та нали Джони би могъл да умре на другия ден след заминаването му за колежа? Никога не се бе опитал да го потърси. И когато Джони стигна до дъното, когато изпрати своя отчаян зов за помощ, Кам му обърна гръб. Защо сега ще му е мъчно? Е, истината не можеше да се отрече. Мъката му не можеше да не я трогне.

— Какво се случи? — Гласът му бе сподавен и някак далечен.

Тя склочи ръце, като се стараеше да сдържи болката, която всеки път избликваше със спомена.

— Разболя се от... рак. Всичко стана много бързо... за няколко седмици. — Ръката му придърпа раменете ѝ и на Ан ѝ се прииска да се отпусне и намери покой до топлото му тяло. Вместо това се отдръпна — щеше да се разплаче, а това би било нелепо. — Минаха почти десет години — продължи тя бодро, а крехката усмивка тревожно трепереше в крайчеца на устните ѝ. — Исках да кажа — не е да не сме жалили, когато му е било времето. Хайде, продължавай — кимна тя към албума. — Не е необходимо да спираш.

Той се загледа в лицето ѝ за миг, после се върна към годишника и запрелиства страниците. Но мислите му бяха далеч — те летяха назад, към спомените за Джони. За щастие нямаше какво особено да си спомни за нея. С изключение на онзи инцидент на абитуриентския пикник. Но човек като Кам — с такъв богат опит сред нежната половинка — не би могъл да помни подобни мимолетни случки... Това я поуспокои и тя си позволи само за миг да се върне към онези дни...

Абитуриентският пикник в Оул Крийк, в нощта преди дипломирането. Абитуриентите заедно с приятелките и приятелите си накладоха огромен огън и танцуваха в пясъка. Връхната точка бе традиционната целувка в полунощ. Джони заедно с няколко други момчета отиде за още сода и поръча на Кам, смеейки се:

— Пази ми момичето!

И ето че някой изкрещя часа и взе да отброява секундите до полунощ. Внезапно Кам се промъкна до нея, там в сянката върху стария пън. На устните му играеше онази дяволита усмивка, която влудяваше сърцата на момичетата и тя чу напевния му глас:

— Не мога да оставя момичето на Джони самотно всред веселбата. Нали му обещах да се грижа за теб!

Полунощ удари, ръката му улови брадичката ѝ и я повдигна. Дишането ѝ почти секна. Ан не мислеше за Джони, нито за етичността в ситуацията. Не мислеше за нищо.

Да целуне Кам бе като осъществяване на фантастичен сън. Всичко стана много бързо, без да го очаква. Още първия път, когато го видя в училище, сърцето ѝ трепетно подскочи, но никога, дори в най-смелите си мечти, не се бе осмелявала да рисува някаква перспектива. Кам бе недостижим блян — като филмова или рок звезда, която може да се боготвори само от разстояние. По онова време Ан вече ходеше с Джони от около месец и много го харесваше. Но Кам Стерлинг... бе нещо различно — друга галактика.

И ето че в онази нощ той я грабна в прегръдките си — целуваше я, омайваше я, увличаше я в шеметния вихър на разтърсващи емоции, каквито тя не познаваше. Устните му бяха нежни, топли, с дъх на мента и нейните сякаш се топяха под влудяващата пареща милувка. Целувката се задълбочаваше и сякаш започваше да живее собствен живот — независим от волята и на двамата. Далечна камбана отброи дванайсет удара, но те не я чуваха. Целувката бе пленила телата и разума им.

Когато най-сетне свърши, двамата се отдръпнаха като пияни. Ан се вираше в Кам, смаяна от силата на споделеното изживяване. Кам я приковаваше, безмълвен, все едно че я вижда за първи път. Точно тогава пристигна колата със содата, Джони се появи, а Кам се стопи в множеството.

Ан не го видя повече. Докато не го откри всред димящите отломки край Дивия завой.

— Ей, вие двамата, надявам се да сте приключили със спомените! — изтеатралничи госпожа Стерлинг, обявявайки своето присъствие. — Камерон, доктор Майкълс се обади, че пристига след час. Защо не се качиш да си полегнеш, скъпи?

Кам подари на майка си ослепителна усмивка, но не помръдна и тя се принуди да седне и разгърне плановете — все едно, че думата ѝ бе чута. Ан не схващаше и половината от обясненията — съзнанието ѝ бе окупирано от основната дилема: дали да приеме работата, или да си тръгне и загърби Кам и проблемите, породени от присъствието му. Поглеждаше го крадешком, но замислените очи, които неотлъчно я дебнеха, не допринасяха с нищо за трезвото ѝ решение. Какво ли мислеше? И защо сърцето ѝ ускоряваше ход, щом погледите им се кръстосваха?

— Е, добре. Кога мислите да започнете? — Веждите на старата дама леко се повдигнаха в очакване на отговор.

Това бе мигът! Да или не? Мълчаливо потърси съвет от Кам. Погледът му я изпепеляваше. Тя потрепери.

— Знаете ли, госпожо Стерлинг, не съм сигурна...

— Приеми работата, Ан. — Стресната, тя извърна очи. Настоячивият поглед продължаваше да я приковава. — Моля те, приеми работата! Ще ти помагам според силите ми.

— Камерон, скъпи... — разтърси глава госпожата, като че ли да се осъзнае, но не успя да продължи.

— Ан ще има нужда от стая, мамо. Ще бъде толкова заета — по двадесет и четири часа в денонощието. Мисля, че не е зле да се премести тук, за да следи всичко отблизо.

— О, Камерон, не виждам защо...

— Мамо! — Гласът му режеше като бръснач — глас на шеф, който не търпи възражения. — Мисля, че това е най-добрият вариант.

Госпожа Стерлинг се посмути от вълнение.

— Е, след като си убеден, скъпи...

Без да помръдне, Ан мълчаливо следеше престрелката. Очевидно други вземаха решенията, които я касаеха. Твърде необичайно за деловата самостоятелна жена, каквато всъщност беше. Дълбоко в себе си усещаше, че най-доброто решение би било да стои настрана, докато Кам се впуска в лов на съпруги. Мислите ѝ взеха да се подреждат в изречения, но някак не можеха да се отронят от устните ѝ. Образите на Кам и госпожа Стерлинг се мяркаха като през плътна завеса — движеха се устни и тя дочуваше думи като „понеделник“, „градинари“, „дизайнери“. После госпожата излезе и Ан остана насаме с Кам и

всичко изглеждаше решено. Беше определена за организатор на веселбите у Стерлингови през следващите шест седмици.

— Като че ли малко не си във форма? — Кам се протегна през масата и ръката ѝ се озова в топлата му длан. — Извинявай. Но мисля, че заедно ще работим добре. Поне опитай. Става ли?

Не успя да му устои. Факт, който не бе особено обнадеждаващ.

— Винаги ли получаваш онова, което искаш? — Очите ѝ потънаха в потъмнелите неизследвани дълбини.

— Почти — отвърна той с безпардонна усмивка. После се съвзе и присви очи. — Не сме ходили заедно, нали?

— Не.

— Точно така. Ти беше момичето на Джони.

— Време е да си тръгвам — освободи ръката си тя и стана. — Довиждане. — И инстинктивно пое към задния вход.

Той я последва. Тя го чувстваше и чуваше, но не се обърна, докато най-сетне навън той не я настигна. И двамата мълчаха. Хладният нощен въздух я шляпаше в лицето.

— С Джони... имате ли деца? — осмели се той.

Ан не искаше той да говори за Джони. Джони бе неин! Кам бе загубил правата си над него много, много отдавна. О, какви глупости! — притвори тя очи.

— Не — отвърна Ан тихо, като полагаше огромни усилия да запази спокойствие. — Не бяхме съвсем готови. А после стана твърде късно.

Стигнаха до камионетката. Тя спря и се облегна на вратата. Взря се в лицето му. Разбра, че сега, когато бе настъпил мигът, ѝ е трудно да се раздели с него.

— И аз съм се чувствал точно така — неготов. Сега обаче май ще трябва да направя едно дете.

В мрака лицето му бе призрачно, напластено с гъсти тъмни сенки. Говореше, все едно че детето е планирана покупка — като видео или куче-пазач. Ала спонтанната ѝ реакция бе потушена от истината, която постепенно изплува. Кам невинаги налагаше собствените си желания. Беше се примирил. Щеше да отиде докрай в този луд търг за годеници. Дори и по-нататък — щеше да стане баща на дете! Но идеята не бе негова. Правеше го заради друг — заради майка си, да речем. Или пък фамилното име. Или... Е, няма значение. Поне

доказваше, че може да стори нещо извън личния си интерес. Неясно защо, но тази мисъл я ободри.

— Време е да си тръгвам. — Тя се обърна и хвана дръжката на вратата.

Пръстите му се склучиха около ръката ѝ.

— Ан, ще се върнеш, нали?

Тя го погледна и дързостта ѝ се върна.

— Ще премисля. Впрочем, не съм подписвала никакъв договор.

— Не — потвърди той и се приближи. — Но какво ще кажеш за това?

Преди да разбере какво става, той я бе притеглил плътно до силното си тяло и устните му вече обсипваха с целувки нейните. Изумена, Ан едва успя да поеме дъх и ето, той вече изцяло властваше — разгорещен, страстен и нетърпелив, я бе понесъл в пламенен вихър.

Устните му пиеха жадно от нейните — твърде дръзко за първа целувка, без следа от нерешителност, опит за запознанство, опипване на почвата. От целувката бликаше разгоряла се като жарава страст, непоколебимо желание за притежание, неустоимата съблазън на опитния любовник. Никога досега не я бяха целували така! В гърдите ѝ избликна страх, примесен с изкушение, усещане за приближаваща опасност, намек за екстаз, обещание за примамлива взаимност. Никоя първа целувка не би могла да бъде така смела.

И тогава я прониза споменът — това не бе първа целувка!

Той се отдръпна, дъхът му изскачаше на пресекулки — също като нейния. Устните ѝ трепереха от властното нападение, сърцето ѝ биеше до пръсване, не бе способна да издаде и звук.

— Не съм забравил миналото, Ан! Както и ти не си!

Пръстът му се плъзна по бузата ѝ. Тя събра целия си кураж, обърна се като сляпа и този път успя да влезе в колата. Потегли рязко. В огледалото фигурата на Кам се мерзелееше под гъстите сенки.

ТРЕТА ГЛАВА

— Съжалявам, госпожо Стерлинг. Не мога да се ангажирам. Синът ви ще трябва да си потърси друго приятелче, което да го разтушава през дългите летни дни.

С изписана на лицето непоклатима решителност, Ан се загледа в отражението си в стъклената стена на оранжерията. Беше прекрасна — с високо вирната брадичка, със спокоен притеглящ поглед, с изопнати рамене — достоен противник на всеки, дръзнал да ѝ опонира. Е, като се изключат огромните подплатени ръкавици, раздърпаните жълти шорти със стърчащи от джоба градинарски ножици, петната от пръст по бузите и боровите иглички, бляскащи в косите. Да не говорим, че госпожа Стерлинг бе на няколко мили — може би ровейки щастлива из собствената си градина — и изобщо не можеше да я чуе. Това бе просто една репетиция на онова, което щеше да каже, „ако ѝ стиска“.

— Виждате ли, госпожо — продължи тя, като подплаши една сойка, хвърлила око на доматения разсад, — аз съм професионален организатор на тържества, а не сводница или сватовница. Искате да изложите сина си пред женското население на планетата като огромна хапка мамеща стръв — ваша воля. Но що се отнася до мен — не, аз няма да захапя!

— Радвам се за теб. — Гласът, долетял изотзад, я накара да подскочи като ужилена, а ръкавиците инстинктивно прикриха ужасеното ѝ лице. Кам се усмихваше. — Харесвам жени, които не хапят. Поне не си длъжен да се напъхаш в дебели защитни дрехи, нали?

Не бе чула нито колата, нито стъпките му. Беше със светлосини шорти и морскосиня фланелка с поло яка — все едно, че потегляше на отвъдморско пътешествие. Защо трябваше да изглежда така страхотно?

Ан опита да се усмихне и в същия миг се запита с колко ли кал е нацапала лицето си миг преди това, в спонтанния изблик на изненада...

— Аз... Аз обикновено не си говоря сама...

— Не? А защо не? Аз пък не пропускам. — Кам направи крачка напред и издърпа от джоба си кърпичка. После се наведе и внимателно се зае да почисти лицето ѝ. — Установих, че предпочитам собствените си отговори пред чуждите.

Тя прилежно затвори очи и се остави на грижите му, като едновременно с неудобството изпита и някакво странно усещане за комфорт. Процедурата приключи и тя погледна — Кам не мърдаше, впил поглед в лицето ѝ. Тя го стрелна с мимолетна усмивка и се зае да сваля ръкавиците.

— Какво чу? — поинтересува се тя, като избягваше погледа му, уж заета с друго. — Откога стоиш зад гърба ми?

— Точно колкото да чуя, че се заричаш да не захапеш отново. Защо? Изпуснах ли най-интересното?

В очите ѝ просветнаха мълнии, сякаш искаше да го пониже. После се обърна и пое към къщата. Знаеше, че ще я последва. Въпреки резервите и предупрежденията на здравия разум, тя реши да приеме предложената ѝ работа.

— Още не съм готова — подметна тя през рамо. Бяха говорили Кам да я закара до имението, а после да ѝ предоставят семейния транспорт. Ан подозираше, че на госпожата не ѝ е приятно камионетката с фирмения надпис да задръства алеята пред входа. Ами ако искаха да затруднят евентуалното ѝ отстъпление? Не бе трудно да се досети чия е била идеята!

— Забелязвам — отвърна Кам.

— Подранил си.

— Зная. Нямах какво да правя вкъщи, затова помислих, че...

— Нямало какво да прави! — завъртя се тя с ръка върху дръжката на задната врата. — Ами конете и басейнът, и билиардът, и тенис кортовете, и покритият боулинг...

— Да. Но нямах подходяща компания — повдигна той рамене.

Беше точно според очакванията ѝ. Кам си търсеше другарче! Отвори вратата и като изтри грижливо крака, влезе в кухнята.

— Никога не съм предполагала, че се нуждаеш от непрестанна опека — промърмори тя.

Той я последва. Колко не на място изглеждаше съдържаната му изискана елегантност на фона на обикновения теракот и плетената

тръстика в кухнята ѝ! Дали и тя ще изглежда по същия начин във великолепната старинна къща? Искате ли питане! Разбира се, че да!

— Права си, не съм от този тип. Но знаеш ли какво... — В зениците му се таеше учудване от собственото му откритие. — Усещам, че предстои промяна в начина ми на живот!

Тя се вгледа в него за пореден път и чак след като няколко дълги мига потънаха във вечността, кимна и тръгна към спалнята.

Разбира се. Нали затова е всичко това? Ще се наложи да промениш живота си и то внезапно.

Е, донякъде.

Ан застана пред тоалетката и свали фибите от косата си, а после я прерови за борови иглички. Облегнат на касата на вратата, Кам я наблюдаваше. Като че ли не биваше да го пуска дотук — едва ли е прилично. Впрочем, без да може да си го обясни, присъствието му изобщо не я притесняваше. Не усещаше никаква заплаха — поне в този миг.

Това, че се познаваха отпреди, не бе свързано само с тревожни, смутни спомени. Съществуваха и някаква интимност, обезпечаваша стабилна връзка, която не можеше да бъде лесно разрушена. В някои аспекти познанството им бе уникално.

Русата му коса палаво се подвиваше под ухото. Това ѝ харесваше.

— Би било чудесно, ако намериш жена, която да споделя твоите интереси, нали? Да се вживява във всичките ти малки игрички? — подхвърли тя сухо.

Идеята му хареса.

— Искаш да кажеш някое супер маце, което ще пие студена бира и ще гледа футбол с мен, намъкнало широка стара риза? — В очите му засвяткаха игриви пламъчета. — И на полувремето ще излезем навън и ще спаси няколко топки в калта? Кажи, да не би да имаш някоя предвид? Как се намира такава жена?

Ан не успя да се сдържи и избухна в смях. В Кам имаше нещо толкова чисто и откровенно. Даваше воля на душата си, без да се замисля в каква светлина се представя.

Всъщност, това не беше цялата истина! В дълбините на очите му се таеше предпазливост и сдържаност. Непринудеността бе само

външна обвивка — вероятно хитрина, която прикриваше истинските му вълнения. Тя се обърна и посегна за пенъора.

— Ти не искаш съпруга. А само син.

— О, боже, доста си досетлива, нали? Може би... бих могъл да се сдобия с децата, без да се женя на всяка цена. Защо да не си синовя? И тогава... — Очите му заблестяха, възхитени от гениалното хрумване. — Ще те наема за гувернантка.

— Не става — извърна се тя внезапно. — Липсва ми опит. Предложението не ме устройва.

— Можеш, ако се постараяш. Убеден съм, че си способна да се справиш с почти всичко, ако решиш.

Приглушеният му глас я накара отново да надзърне в очите му с надежда да проникне зад дебелия параван. Не, Кам не ѝ даваше никакъв шанс.

— Откъде си сигурен? Та ти не знаеш нищо за мен.

— Дълги години отговарях за работата с кадрите — назначаване и уволняване. Придобих нещо като инстинкт.

Секундите отлитаха, а погледите им, преплетени като от неведома сила, не смееха да нарушат връзката. В душата ѝ се надигна тревога. Така ли щеше да бъде? Не, не би могла да издържи. Близостта на този мъж заплашваше да я подлуди.

— Отивам да си взема душ. — Тя тръгна към банята. — Ще бъде готова след половин час. Ако имаш работа...

— Ще почакам тук — отвърна той, докато Ан хлопваше вратата.

Стоеше прав и се колебаеше. Предполагаше, че всеки момент ще изскочи и ще му нареди да напусне къщата. Но шумът на водата го убеди, че тя има други занимания. Мисълта за голото ѝ тяло под водната струя го накара да се усмихне замечтано. За да се разсее, хвърли поглед наоколо.

Готовите сакове чакаха до вратата. Значи наистина идваше. Не беше съвсем сигурен. Обзавеждането бе точно толкова практично, колкото предполагаше. Пухкавата покривка за легло — бяла на сини ивици, бе затисната в горния си край от дебели карирани възглавници. Шкафчетата и тоалетката от тъмно дърво имаха вид на антики. На прозореца се поклащаха морскосини завеси. Две картини с пролетни цветя допълваха свежите латинки на тоалетката. От нощното шкафче го гледаше снимка на Джони. Кам седна на леглото и се взря в

красивото лице. Този Джони бе по-възрастен от онзи, когото познаваше. Лицето бе по-мрачно, по-сериозно. В очите, в чупката на веждите се таеше тревога. Здравно стиснатите устни можеха да означават както решимост, така и начало на пълно отчаяние. Снимката навяваше тъга. Защо ли я държеше до леглото?

Все още го обича, помисли си той. Боже мой, не бяха ли минали десет години? Сигурно е бил страхотен мъж, за да заслужи такава любов.

Зад купчина книги видя друга снимка и я взе. Ан и Джони в деня на сватбата с грейнали от щастие лица — много по-близки до спомените му. Ан сияеше. И двамата изглеждаха толкова млади. В този миг си спомни целувката на абитуриентския пикник.

В онези дни самият той бе все още твърде неопитен в тази област. Вярно, момичетата го преследваха още от последния клас на прогимназията, но той не им обръщаше особено внимание. Футболът, баскетболът и приятелите бяха неговият свят. И изведнъж целувките нахлуха като лавина — под вещото ръководството на дребничката Каси Торнбекър Кам откри, че целуването е нещо велико. Ето защо бяха създадени момичетата. Идеята не е била никак лоша.

Е, това ти минаваше през главата тогава! — усмихна се той разнежено. Не бе глупав да си губи времето в размисли.

И все пак целувките бяха само за развлечение — заради онова смътно, сладно наелектризиране, което изопваше тялото като струна — до нощта на абитуриентския пикник, до онази нощ, когато целуна Ан. В тази целувка той откри нещо съвсем различно — една унищожителна мощ, която клопочеше застрашително с цяла гама непознати емоции. Това го изуми и той се вторачи в нея като гръмнат. И все пак си отиде. Би ли могъл да твърди, че са го навестявали спомени? Едва ли...

Но сега спомените се открояваха така ясно — онази дълбока увереност, че е попаднал на нещо прекрасно и чисто, нещо, което си струва да притежава. Колко ли млад и неопитен е бил, за да отmine — без дори искрица съжаление? Виновни вероятно бяха времето, мястото и обстоятелствата. Животът го чакаше с разтворени обятия. Възможностите му се струваха безгранични.

— Какъв хлапак съм бил — измърмори той, като завъртя сватбената снимка в ръце. — Как можах да загърбя онова, което ми е

било скъпо — целувката на Ан, Джони?

Десет години. Петнайсет години. Как отлетяха така неусетно? И как допусна Джони да му се изплъзне? С какви, по дяволите, неотложни ангажименти бе запълнил живота си, че не намери време за старите си приятели?

Остави снимките и легна на леглото, заслушан в успокояващия шум на водата, а в главата му се блъскаха хиляди въпроси.

Ан излезе от банята, увита в пенъора, и направо се стъписа, като го видя на леглото — все едно че това бе най-естественото нещо! Погледът му я погълна.

Тя непрестанно го изненадваше. Ето я, свежа от душа — уж само една чиста жена. Но за негово изумление, видът ѝ му поддържа твърде брутално и недвусмислено. Той я желаше — с онези първични инстинкти, с които мъжът обладаваше жената, откак свят светува.

Беше великолепна с мократа прилепнала към главата коса. Рядко бе виждал жени в този вид. Почти всички, с които бе излизал, полагаха изключителни грижи, преди да се появят на срещата — грим, прически и всичко, което можеше да се купи с пари. Но не и Ан. Тя бе естествена и непресторена — също като Джони. Каквото виждаш — това получаваш.

Тя се намръщи и го плесна по крака.

— Хей, ти, това е моето легло! Ставай!

Той се изтърколи на една страна, подпря глава и се усмихна.

— Не си много гостоприемна. Тъкмо си мислех дали не би имала нещо против да го споделиш с мен за малко?

Погледите им припламнаха при сблъсъка и той се постара да не издаде двусмислието на закачката. Ала тя бе нащрек и прочете мислите му.

— Съжалявам. Нямам навик да споделям онова, което е лично мое. — Отметна назад дългата си коса и го изгледа настойчиво. — Да ти изнеса ли лекция относно онова, което ще правя и което няма да правя в имението „Стерлинг“? Необходимо ли е да ти обяснявам, че работата ми не включва никакъв вид... отношения или... или... — Защо бе така трудно да произнесе думата? — Не ме наемаш като компаньонка.

— Компаньонка? Ан, какви ги говориш? — Обидената гримаса би могла да я убеди в невинността му, ако не го познаваше добре. —

Това е последното нещо, за което бих си помислил. Аз съм сериозен мъж. Дойдох си у дома със сериозна задача. Никой не би могъл да ме отклони. — Размаха ръка театрално. — Курсът ми е уточнен. Вятърът издува платната. Какво бе казал Колумб? „Напред!“

Тъгълчетата на устните ѝ потрепераха от избликващия смях.

— Платната ти са издути от разгорещени страсти — измърмори тя, като с все сили се сдържаше да не прихне. — Ще имам много работа. Няма да ми остане време за игрички.

— Но все пак... Ще ми говориш, нали? — Изглеждаше унил и потиснат, загубил надеждата да се поразсее.

— От време на време — сбърчи чело тя.

— Не искам да се чувстваш задължена. Само приятелско бърбене — например две-три приказки на закуска.

— Може би.

— А игра на дама вечер? — Очите му припламнаха закачливо.

— Не мисля... — сви вежди тя.

— Езда преди закуска? Плуване следобед?

— Не! — захвърли тя пешкира категорично. — Ти си от онзи вид хора — пусни го под кревата, за да се качи отгоре!

Той поклати глава, дълбоко разочарован.

— Забелязала ли си, че имаш навик да причисляваш хората към разни категории? Непрестанно анализиращ поведението ми и напъхваш части от мен в различни отделения. Разнищваш ме на стереотипи — ето това правиш!

— Не е вярно!

— Докажи, че не е. Дай ми възможност.

Ан не бе съвсем наясно за какво да му даде възможност, но точно в този миг като че ли не ѝ се искаше да узнае.

— Давам ти възможност да се изпариш оттук, за да се облека!

Кам се засмя и стана. Ала минавайки покрай нея, не пропусна да се наклони, като че ли да вдъхне аромата на измитата ѝ коса. В мига, когато Ан затваряше, той се обърна и я улови в профил на фона на снимката на Джони. Момичето на Джони. Това бе тя преди. А сега?

С прозрачната синева за декор къщата на Стерлингови внушаваше средновековен респект — древна и някак нереална. Ан

потрепери, когато преминаваха през портите на парка. Кое то не остана незабелязано.

— Не мислиш ли, че трябва да поставим един от онези надписи: „О, вий, кои минавате тоз праг, надежда всяка тука оставете!“ или нещо от сорта? Като предупреждение към гостите — отбеляза Кам.

— Стана ми малко хладно. Не исках да те засегна — призна тя.

Погледът ѝ поглъщаше малката горичка, кокетната тухлена къщичка на пазача, зелените алеи, градините. Всичко бе така впечатляващо.

Кам спря пред главния вход.

— Гор е главата, няма да е чак толкова лошо. — Изключи мотора и се обърна към нея. — Обещавам да имам примерно поведение!

Не, не можеше да му устои. Устните ѝ се извиха в усмивка.

— Ще ти го припомням. Къде отиваме сега?

Портиерът бе цъфнал на стълбите. Кам му махна разсеяно.

— О, знаеш ли, преди час трябваше да позвъня в Ню Йорк. Това часово отместване непрекъснато ме обърква. Ще те оставя на грижите на Максвел. — Подреди багажа ѝ на стълбите и додаде: — След миг идвам да видя как си се настанила.

— Не се безпокой — подвикна тя, но той вече прескачаше стълбите през две, погълнат от телефонния си проблем.

— Накъде? — обърна се Ан с усмивка към Максвел и установи, че той я фиксира с подозрение.

— Оттук. — Той се обърна и вместо да влезе в къщата, тръгна по алеята. Сякаш изобщо не забеляза багажа.

Е, сигурно в това се състои разликата между гости и обслужващ персонал, усмихна се Ан леко, докато вдигаше саковете си. Изобщо не ѝ пукаше. Рано или късно границата трябваше да се очертае.

Влачейки се отзад, тя не можеше да не се възхити на ширналата се зелена морава, прихваната от блестяща бяла ограда, от покритите със сняг върхове. Какво прекрасно място! Ако не друго, поне ще се наслаждава на великолепия пейзаж.

— Ето, стигнахме — обърна се Максвел.

Крилото на прислугата. Точно където ѝ бе мястото.

— Тук ли? — Зад стълбите се криеше ниска неугледна врата.

Госпожата ви определи тази стая. Ако имате оплаквания, обърнете се към нея.

— О, не, всичко е наред — увери го тя бързо и протегна ръка, като се забавляваше с неприкритата му неприязън. — Надявам се да станем приятели. Ще работим заедно цяло лято. — Защо пък да не го шашне? Ако има паяци или е мръсно, просто ще си отиде у дома.

Той се втренчи в ръката ѝ, смръщил зловещо чело, и най-последно подаде своята, като едва я докосна с върховете на пръстите.

— Хмм, ще видим. А, ето го ключа. — И пое към къщата.

Ан се мушна под стълбите. Новото ѝ убежище бе малко и тясно, но чисто. Е, ще преживее тези шест седмици! Отвори саковете и започна да си вади багажа.

Стъпките на Кам проскърцаха по чакъла, миг преди вратата да се отвори с гръм и трясък.

— Какво, по дяволите, е това? — изръмжа той. Тя премигна, стъписана. — Чия е идеята? — Лицето му бе помръкнало от гняв. — Няма начин! Абсолютно невъзможно!

След което нахлу в стаичката като ураган и взе да хвърля дрехите ѝ обратно в саковете.

— Какво правиш? — Щеше да се опита да го спре, но в гнева му имаше нещо така заплашително, че само стоеше отстрани и го наблюдаваше.

— Идваш с мен! — нареди той, като вдигна двата сака с една ръка, а с другата я сграбчи здраво. — Тази дупка не е подходяща дори за куче!

— Не, наистина, Кам, харесва ми — възпротиви се тя напълно безрезултатно, тъй като той вече я дърпаше към главния вход.

— Но не и на мен!

— Но, Кам... — Тя увисна на ръката му и най-последно го принуди да спре. — Ще ме изслушаш ли? Крилото за прислугата е напълно подходящо. Та нали и аз съм на служба у вас?

— Не, не е! — От сините му очи изригнаха мънии, лицето му застина в гневна гримаса. — Ти не си прислужничка, Ан. Ти си приятел, един стар приятел. Важна част от миналото ми. — Тя не намери подходящ отговор и чертите му се смекчиха. Стисна я окуражително за ръката. — Не си случайна непозната, която ще си свърши работата и ще изчезне. Ти си част от механизма, който ме е сътворил такъв, какъвто съм. Кой знае? Може би някой ден ще ми помогнеш да си спася душата. — В усмивката му се таеше горчивина.

Ан занемя. Обзе я страх и неясни лоши предчувствия. Последва го машинално. Объркана, тя не знаеше какво да предприеме при този неочакван емоционален обрат.

Изкачиха красивите стълби до първия етаж. Кам пристъпи вдясно и отвори една врата. Пред погледа ѝ се откри красива просторна стая с голям еркерен прозорец, от който се виждаха басейнът и зелените поля, ширнали се до подножието на планината. Голямо легло с балдахин бе заобиколено от стилни старинни шкафове и тоалетка.

— О, Кам! — възкликна Ан. — Това е прекалено... прекалено...

— Нищо не е прекалено. Точно както трябва е. — На лицето му бе изписана неотстъпчивост. — Точно тук искам да се настаниш. Сега ще проуча защо майка ми те захвърли в онази ничия земя.

— Кам, недей. Остави, моля те!

Но той вече тичаше по стълбите. Ан не искаше още от първия ден да става повод за разпри, но в гнева си Кам бе неуправляем. Не ѝ се мислеше какво би могъл да изтърси! Тя го последва с надежда да заглади положението.

— Мамо? — извика той. Отговор не последва. Огледа се, застанал намръщен в средата на фойето. Надали забеляза, че Ан го следва. — Аха! — размаха той заканително пръст към солариума.

— Кам, майка ти има право да ме сложи, където намери за добре. Не искам да си развалям отношенията с нея!

Той дръпна рязко вратата на солариума. Госпожа Стерлинг, притиснала буза о прозореца, гледаше навън.

— О, боже! — стресна се тя.

Погледът на Кам я подмина и продължи навън.

— Мамо, това е обидно. Дала си на Ан най-невзрачната тясна и мръсна стаичка в крилото на прислугата. Мисля, че ѝ дължиш извинение.

— О, скъпи! — Госпожа Стерлинг се смути. — Съжалявам! Не съм го направила нарочно. Веднага ще се разпоредя да ви приготвят друга стая.

Ан отвори уста, но Кам я изпревари.

— Не се безпокой. Вече се погрижих.

— Чудесно! Ан, уверявам те, че дори не съм предполагала, че имаме толкова ужасна стая. Надявам се да си щастлива на новото

място. Моля те, уведоми Максвел, ако имаш проблеми. Но по-голямата част от персонала е доволна от условията...

— Аз не я оставих там — прекъсна я Кеш. — Доведох я тук, в къщата. Ан не е прислужничка, мамо. Искам да бъдеш съвсем наясно. Ан е приятелка, която ни прави услуга, като се заема с тази работа. Много сме ѝ задължени. Що се отнася до мен, тя ни е гостенка. Надявам се и ти да я възприемеш така.

Ан се изчерви. О, защо бе придал на този въпрос такава важност! Но госпожа Стерлинг не го прие надълбоко и приветливо се усмихна.

— Разбира се — отвърна тя мило. — Съжалявам, Ан, че не помислих за това по-рано. — И като се обърна към Кам, продължи с любезен интерес. — Коя стая ѝ предложи?

Последвалата пауза бе малко по-дълга от нормалното.

— Настаних я в Зелената стая — заяви той, заел отбранителна позиция.

— О-о! — Очите на госпожа Стерлинг леко се разшириха и погледът ѝ светкавично се прехвърли от Кам към Ан и обратно. — Разбирам — заключи тя всезнаещо.

— Не, нищо не разбираш! — възкликна Кам леко вдървено. — Просто... Искях да е там. Това е всичко.

— Естествено. — Госпожа Стерлинг се отправи към вратата. — Стаята е много хубава. Не се съмнявам, че ще я хареса. — Протегна се към дръжката и ги изгледа през рамо. — Да не говорим, че ще бъде много удобно с междинната врата към твоята стая. — В следващия миг тя изчезна, съпроводена единствено от тихото притваряне на вратата.

— Какво?! — избухна Ан и рязко се извърна. — Каква междинна врата?

— О, нищо особено. Просто една стара врата, която не е отваряна от години. — Имаше малко глуповат вид, но се усмихна. — Не ѝ обръщай внимание. Все едно, че не съществува.

— Кам...

— Слушай, тя наистина не съществува. Ти не я забеляза, нали? А аз обещавам никога да не я използвам.

— И защо мислиш, че не съм обзета от изблик на доверие към теб, както би следвало да се очаква след тези думи? — въздъхна тя.

— Хайде, Ан, повярвай ми!

— Но защо? С какво си доказал, че го заслужаваш? Да си рискувам душевния мир, само защото ми нареждаш да ти вярвам?

— Е, нека обсъдим риска, на който съм изложен аз. Та нали някоя нощ можеш да влетиш в стаята ми — заради кошмар или гръмотевична буря — и докато се усетя, в леглото ми да се озове някаква жена! Да смути съня ми. И изпомачка завивките. — Въздишката му приличаше по-скоро на копнеж, отколкото на опасение. — Ето на какъв шиш ще се пека, нощ след нощ! — Тя облеци очи и се извърна, а той я последва. — Хайде, Ан, наистина, няма да ти досаждам. Искам да останеш в тази стая! Заслужаваш я!

В гласа му прозвънтя откровеност, очите му блестяха непресторено. Тя кимна бавно и неохотно.

— Добре, Кам, ще остана. — И размаха пръст. — Но ако само веднъж нарушиш уединението ми, моментално се изнасям...

— Няма! — протегна той ръка като скаут, полагащ клетва. — Само почакай и ще видиш, че ще оправдая доверието ти.

Умората я притискаше. Единственото, за което копнееше, бе да разопакова багажа си и да подремне. Раменете ѝ се приведоха.

— Добре, добре — погледна тя часовника си. — Времето лети, а работа ме чака. Ще се видим по-късно.

И като го остави зад гърба си, тя изтича по стълбите, а ръката ѝ се плъзна по безукорно полираното дърво на парапета. Къде попадна тя? И какво ли лято я очакваше?

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

За нейна изненада, Ан прекара остатъка от деня по-приятно, отколкото бе очаквала. Персоналът, с когото организира нарочна среща, в по-голямата си част се оказа отзивчив и добронамерен. Очакваше проблеми от страна на Максвел — стар костелив мърморко — но бе решена да не му позволи да ѝ пречи.

Вечеря заедно със семейството на дългата маса в трапезарията. Госпожа Стерлинг бе поканила приятели — възрастна двойка, която поради отслабналия им слух имаше склонността да говори високо. Кам им угаждаше, като викаше не по-малко, което несъмнено им доставяше удоволствие — но не и на майка му, чиито нерви се изопваха до скъсване. Най-последно отчаяна, тя отпрати десерта и изведе гостите на верандата.

— Нещо казах ли? — учуди се Кам невинно.

— Беше направо невъзможен — осведоми го Ан и като избърса устни със салфетката, добави: — А сега ще ме извиниш ли...

— Не. — Той клатеше сериозно глава. — Съжалявам. Не мога.

— О, наистина ли? И защо не?

— Предстои ни разговор. — С чаша кафе в ръка, той се отпусна на стола до нея. — На служебни теми. Да започваме!

— На служебни теми? — Гласът ѝ се изви подозрително. Защо винаги посрещаше обясненията му с недоверие?

Боеше се, че причината се корени в странното му физическо въздействие. Дано само не прочете неловкостта в жестовете и изражението ѝ! Представяше си насмешливата му усмивка, само ако долови вълненията, които бушуваха в гърдите ѝ.

Сега обаче Кам бе вълпяване на самата сериозност — съсредоточен върху други проблеми.

— Разбира се. Става въпрос за баловете. Нали затова си тук?

— Да, но майка ти...

— Нейните планове са прекрасни, но след като всичко се организира заради мен, мисля, че трябва да имам мнение по въпроса.

Поразмислих и ми дойдоха някои идеи.

— Добре. Стреляй — усмихна се Ан.

— Като в уестърн ли?

— Не, не това исках да кажа... О, Кам, кажи ми направо!

— Добре. Ето го и моето виждане. Какво ще кажеш изобщо да се откажем от темите за баловете? Та това е развлечение за деца! Аз съм зрял човек, а се надявам и бъдещата ми съпруга да е такава. Какво целим с тези циркове?

— Майка ти изглежда обича баловете с маски — усмихна се Ан.

— Зная. Открай време е така. Когато бях дете, рождените ми дни приличаха на пристигането на цирк в града. Чудех се как да забягна в планината с въдицата и старото куче Трудни, докато гостите се правеха на клоуни и акробати.

— Говорил ли си с нея по този въпрос?

Гримасата, която направи, би могла да означава „Да, ама кой ли ме слуша“ или „Не, няма смисъл, защото зная резултата“.

— Е, май ще се наложи да се примириш с темите! И без това баловете са нейна идея.

— Да ме ожени е също нейна идея — въздъхна тежко той.

Е, Ан не възнамеряваше да навлиза в тези води!

— Нека изберем тема поне за първия бал и ако се окаже пълен провал, ще видим как ще се споразумеем за по-нататък.

— Добре. — Кам отпи глътка кафе. — Но ако се окаже, че не може да ги избегнем, нека поне ги изберем с въображение. Да не са все същите изтъркани стари глупости.

— Знаеш ли какво! — изправи се Ан и остави салфетката. Усещаше, че разговорът ще се проточи, ако не съумее да му сложи край. — Утре в девет имам среща с майка ти и Максвел точно по този проблем. Защо не дойдеш и ти?

— Може и да го сторя — изгледа я той с премрежен поглед и като я хвана за китката, добави настойчиво: — Искам да се чувстваш като у дома си, Ан! Моля те, веднага ми кажи, ако нещо те притеснява! — Хватката се пристегна, а погледът му потъмня. — Да знаеш, някоя нощ ни чака дълъг разговор.

Прониза я тревога, но все пак съумя да се усмихне, кимна и се отдръпна. Дългият разговор би могъл да засегне една-единствена тема — Джони. Не би желала да я обсъжда точно с него.

За нейна изненада той не понечи да я възпре. Тя се качи в своето убежище и се отпусна в прекрасната баня — но мисълта за Джони не я напускаше. Знаеше, че е неизбежно и все някога ще стигнат до него. Защо тогава душата ѝ така се терзаеше?

Джони и Кам бяха станали много близки през онази година. Правеха почти всичко заедно. През дългите съботни следобеди играеха баскетбол, а после почиваха около басейна у Кам, отдадени на мечти и планове за бъдещето. Джони ѝ бе разказвал. И изведнъж Кам замина за Източното крайбрежие. Нищо не си бяха обещавали, но Джони предполагаше, че Кам ще се върне за някой празник — Деня на благодарността или Коледа — и отново ще бъдат заедно.

И точно тогава почина господин Стерлинг. Съпругата му замина за година-две на изток при роднини — да превъзмogne загубата. И Кам дълго време не се появи. Ни вест, ни кост.

Ан и Джони продължаваха да се срещат и ставаха все по-близки. Той се занимаваше с бакалницата — семейния бизнес. Малко по малко Кам потъна в забрава — една щриха от ученическия им живот. Бащата на Джони умря и Ан и Джони се ожениха без много шум. Тогава започна голямата борба за оцеляване, за спасяване на магазина.

Тази бакалница бе всичко за Джони. Началото беше положено от дядо му преди шейсет години, а после баща му я бе разработил с много любов. Когато Джони я наследи, всичко като че ли тръгна с главата надолу. В града се откри нов огромен супермаркет с видеотека и бар за студени закуски. Успехът подминаваше дребната малка бакалничка на съседния ъгъл. Ден след ден тя западаше. Джони знаеше, че се нуждае от модернизация, но не разполагаше с необходимите средства. Банките му отказваха заеми или искаха непоносима лихва. Най-после Ан предложи да се обърнат към Кам.

Тогава той вече грееше с известността си. Всяко негово движение се следеше от националните медии. Носеше му се славата, че е един от най-богатите в средите си.

Джони се опъваше, но Ан не се отказваше от идеята си. И най-после, въпреки че не бе много склонен, отстъпи и изпрати писмо. Формалният отговор, носещ директен отказ, пристигна след около седмица. Подписът на Кам ги гледаше грубо и безочливо. Джони бе смазан. И Ан разбра, че човекът, към когото в продължение на дълги

години хранеше особена тайна симпатия, се бе превърнал в студен безчувствен предприемач.

Този образ никак не пасваше на сегашния Кам. Ала писмото отговор бе скътано в чекмеджето на тоалетката ѝ. В критичен миг Джони бе протегнал ръка за помощ, а Кам бе затръшнал вратата под носа му!

Магазинът фалира. И Джони умря. Това сложи край на историята.

А сега Ан се озова в клетката на лъва, сгушена под дебелия завивки на огромното балдахинено легло. Заобиколена от лукс. Защото това бе истината, нали? Дано само не свикне, та после, когато се върне към прозаичното ежедневие в малката къщичка, да ѝ бъде тежко!

На сутринта стана рано, взе кифла и чаша портокалов сок от трапезарията и излезе да се поразходи — разгледа конете, полюбува се на диамантените капчици роса по красивите цветя, заслуша се в песента на птиците в дърветата. Дори въздухът тук ѝ се струваше особен.

— Същият стар въздух, същото утро като много други — смъмри се тя. — Същата кал под краката.

Не, не беше същото, и тя го знаеше. Дали тя щеше да бъде същата в края на лятото?

Когато другите влязоха в библиотеката малко след девет, Ан вече ги чакаше, въоръжена с тефтер и химикалка. Кацналите на носа очила и изпънатата на тила коса ѝ придаваха много делови вид. Широко усмихната, госпожа Стерлинг бе последвана от Максвел, който носеше примерни менюта. Появи се и Кам — в бяла риза и джинси. Той младееше неимоверно. Погледът му обходи стаята светкавично, задържа се на Ан и затрептя с весели пламъчета.

— Добро утро на всички — каза той с възможно най-делови глас. — Започваме ли работа?

Максвел изпъшка, госпожа Стерлинг запърха като птичка, но никой не посмя да му оспори правото на председател. Той седна, а нахлулите през високите прозорци слънчеви лъчи изсипаха в косите му ведро златен дъжд.

— Темите — отсече той, оглеждайки всеки поотделно, — наистина ли мислите, че са необходими?

Госпожа Стерлинг пребледня и направо зяпна в почуда. Засуети се безпомощно, а пръстите ѝ неволно извиваха края на дрехата.

— О, аз... аз...

Ан я съжали и за своя собствена изненада ѝ се притече на помощ.

— Темите са много важни за приеми от този род — намеси се тя припряно. — Ще съберете различни хора, които най-вероятно не се познават. Темите ще им помогнат да започнат разговор, нещо като отправна точка за по-нататъшно общуване. Струва ми се, че ще сгрешите, ако се откажете от този помощник поне за първия прием. Предлагам сега да изберем темата, а след бала да направим оценка. — Спря да поеме дъх и бързо се огледа.

Максуел я зяпаше като махмурлия, госпожа Стерлинг я гледаше с признателна изненада, а Кам се смееше.

— И ти ли, Бруте? — прошепна той театрално.

— Само казвам онова, което мисля — отвърна тя дипломатично.

— Запозната ли си с теорията, според която на жените изобщо не бива да се позволява да мислят? — престори се той на намръщен. — О, не, ни най-малко не желая да разпалвам феминистките ти страсти! Значи забравяме за това! Връщаме се на първия прием. И така, каква ще бъде темата?

Като че ли всеки имаше предложение — от „Фантазиите на Ориента“ до любимите клоуни с балони на госпожа Стерлинг. Кам наложи вето на всичко, особено на клоуните.

— Е, да чуем твоето предложение — настоя Ан.

— Имам няколко страхотни идеи — грейна той. — Какво ще кажете за „Великият Гетсби“? Ще обикалям като богаташ, изтупан в бял костюм, а жените ще бъдат инструктирани да се хвърлят в краката ми.

— Сексуална дискриминация — промърмори Ан.

— Добре — наклони се той напред заговорнически. — Ето най-великата ми идея — да превърнем градината в клуб за стриптийз. Жените ще минават по ред и ще се събличат. Мога да давам оценки на компютър...

— Кам! — Гласовете на госпожа Стерлинг и Ан се сляха в хор.

— Какво? — изви той ангелско невинното си лице от едната към другата. — Вие, хора, не можете да погледнете реалността в очите.

Нека назовем нещата с истинските им имена. Това, което организираме, е просто пазар на плът. Защо да крием?

На Ан не ѝ бе леко да се справя със залитанията му. В един миг от думите му като че ли бликаше свеж хумор, в следващия — горчивина. Разбираше го, че не се чувства удобно в този сценарий за търсене на половинка, но след като държеше на уговорката с майка си...

Неусетно Ан откри, че госпожа Стерлинг ѝ е симпатична и ѝ се прииска да я защитава. Знаеше, че Кам е дълбоко привързан към майка си и не би я наранил за нищо на света. Защо тогава говореше по този начин, отпусайки острия си хаплив език?

— Това, което организираме, е един старомоден прием — изгледа го тя с укор. — Просто ще те представим на света. Така че внимавай с маниерите. Етикецията е много важна.

— Дадено! — В сините му очи затрептяха одобрителни искрици. — Ще бъда послушен. Темите... Ей, какво ще кажете за това — Хавайска фиеста, както са ги правили през петдесетте години?

Като че ли говореше само на нея, затова тя отвърна:

— Откъде знаеш как са постъпвали тогава?

— Гледал съм и малко телевизия — усмихна се Кам всезнаещо. — Може да вземем под наем всички касети с плажни фиести.

Дали беше сериозен, или се шегуваше?

— Предполагам, че искаш всички жени да бъдат с къси полички от палмови листа?

— Не, със саронги, скъпа! — Погледът му се рееше замечтано. — Не, почакай за миг! Какво ще кажеш за бикини? — Ан мълчаливо размени поглед с госпожа Стерлинг. — Украсата ще бъде елементарна. Само палмови листа и клони. Може да опечем прасе в изровена в земята дупка. — Максуел изсумтя, но Кам продължи с нарастващ ентузиазъм: — Хавайските пирове са велики — танцуващи момичета, цветя, маринована съомга, лютив сос от корени на таро...

Накрая идеята за хавайския пир победи, тъй като най-добре пасваше с представите на госпожа Стерлинг. Събранието приключи и Ан бързо си тръгна, без да даде възможност на Кам да я дръпне встрани и продължи с провокациите си. Приемът щеше да бъде точно след две седмици. Чакаше я много работа.

Оказа се, че ангажиментите ѝ отнемат не малко време, но са много по-приятни, отколкото очакваше. Малко по малко госпожа Стерлинг започна да се обляга на Ан не само по проблемите, свързани с храната. Наложил се да тича насам-натам, затрупана от всевъзможни задачи — прослушване на изпълнителите на хавайски танци, избор на саронги, ангажиране на гълтачите на огън и свирачите на укулеле — всичко това легна на нейните плещи.

А госпожа Стерлинг всеки ден бе заета с кандидатките за ръката на Кам. Поток красиви млади жени течеше през къщата на Стерлингови — някои оставаха нощ-две, други — само по няколко часа. Щастливките имаха честта да поиграят тенис с Кам или да поездят в компанията му по изгрев-слънце, или да поплуват следобед.

Ан си налагаше да не забелязва тези занимания. Имаше достатъчно работа, за да им позволи да я безпокоят.

Друго нещо, което привлече вниманието ѝ, бе непрестанната заетост на Кам. С часове говореше по телефона с Ню Йорк, а останалото време разпределяше между кандидатките. В началото мислеше, че ще контактуват много по-често.

Понякога вечер, когато се мушкаше в леглото, го чуваше да се движи в съседната стая. Веднъж дори, би могла да се закълне, го чу да подскача на място — принуди се да захапне възглавницата, за да не прихне. Ала сутрин ставаше рано и започваше работа, преди той да се събуди. Вечер Ан обичаше да вземе някоя от колите и си отиваше у дома да полее цветята. Понякога хапваше хамбургер или си приготвяше набързо супа — предпочиташе ги пред официалната вечеря у Стерлингови.

Вече повече от седмица бе на новата работа, когато една нощ, потънала в интересен криминален роман, Ан изпита непреодолим глад. Знаеше, че прислугата отдавна си е отишла, а Кам се бе прибрал преди часове. Тогава — защо не?

Беше пълнолуние и струящата през прозорците призрачна светлина улесни пътешествието ѝ през огромната къща. Боса, на пръсти, тя най-сетне влезе в кухнята — студена и неприветлива, осеяна с издължени причудливи сенки. Ан потрепери и посегна към хладилника. Ярката светлина, избликнала отвътре, сякаш изпълни стаята с успокояващ флуид.

Откри хляб и почти недокоснати пушени ребра. Направи си сандвич, сложи го в хартиена чиния и пое по обратния път.

Тъкмо прекосяваше дневната, когато един звук я накара да замръзне. Някой се мъчеше да влезе през главния вход. Застинала в тревога, с лудо препускащо сърце тя гледаше как дръжката слиза надолу. Вратата се отвори и Ан подскочи от ужас — само за да изхълца облекчено в следващия миг. Беше Кам. Той я забеляза веднага.

— Здравсти. Радвам се да те видя.

Тя пое дълбоко дъх да навакса изгубения въздух.

— Къде беше? — Той я изгледа особено и през съзнанието ѝ премина като мълния: „Боже, бил е при жена! Кое то изобщо не ми влиза в работата“. — О, забрави този въпрос! Вече си голямо момче. Времето на обясненията отдавна е минало.

— Защо, не е тайна — вдигна рамене той. — Опитвах се да заспя, но не успях. Може би заради пълнолунието... — Погледът му се спря върху сандвича. — Също като теб, нали?

— Четох до късно. И огладнях.

— Ходих в онзи малък кънтри бар на улица „Оклахома“. Знаеш ли го?

— Мисля, че да.

— Тази седмица имат певец — Боби Гарнър. Чувала ли си за него? Познавам го от години. Пееше съпровод на Дъсти Отъмн.

— Онзи, едрият кънтри певец ли?

Той кимна, като я наблюдаваше някак меланхолично.

— Ела да си поговорим. Не ми се спи. И на теб, нали? Чака те цял сандвич. Да се върнем в кухнята и похапнем заедно.

Здравият разум ѝ нашепваше друго. Но здравият разум нямаше думата, когато ставаше въпрос за Кам. И Ан го последва.

Стана ѝ приятно, че още с влизането той светна. Избра шунка и швейцарско сирене, а после сипа в две големи чаши мляко. Седнал до нея на дългата маса, Кам започна да яде. Първият му въпрос дойде така изневиделица, че направо я шашардиса.

— Има ли ноци, когато Джони ти липсва повече от всеки друг?

Тя се сепна и инстинктивно се изви така, че лицето ѝ да остане скрито. Сърцето ѝ щеше да се пръсне.

— Джони винаги ми липсва — отвърна тя направо. — Но болката вече не е като от нож, забит в сърцето.

За известно време настъпи тишина.

— Би ли могла да кажеш, че вече си го преодоляла?

Не ѝ беше приятно да говорят за Джони така. Между Кам и Джони имаше толкова много недоизказани, неизяснени неща, обречени на забвение. Защо да разравят загаснали въглени?

— Никога няма да успея — сряза го тя.

— Не, не това имах предвид. Не исках да кажа дали си го изхвърлила от сърцето си. Но прескочи ли онзи праг, когато всеки миг очакваш да го зърнеш в тълпата? И всеки път, когато се сетиш за нещо смешно, ти се иска да отидеш и му разкажеш? С това справи ли се?

Не, никак не ѝ бе приятно. Припомняше ѝ мъка, която би искала да забрави.

— Да. Още преди години.

Той замълча и тя внезапно разбра какво означават въпросите му. Бе преживял същото в определен период от живота си.

Кам Стерлинг с разбито сърце! Направо невероятно!

Той мълчеше и отпиваше от млякото, вперил поглед в печката. Ан се чудеше как да съживи този тъй опасен разговор. Не искаше да говорят за Джони. Някой ден ще попита Кам защо го бе наранил и ще му обясни, че никога не би могла да му прости. Но сега мигът не бе подходящ.

— Някога мислех, че съм влюбен — отрони се от устните му. — Преди десет години. Казваше се... Дъсти Отъмн.

О, значи това било!

— Певицата?

Той кимна.

— Тогава тя не беше известна. Само мечтаеше. — Ан нямаше представа дали би трябвало да го насърчи. Предпочете да замълчи и остави разговора в негови ръце. Е, тя си беше виновна, когато той предложи най-неприятния вариант. — Разкажи ми за Джони! С какво се занимаваше?

Тя се стегна. Не, не биваше така! По-добре, че сам той повдигна темата.

— Отиде да работи в магазина на баща си.

— Спомням си го. Отбивахме се и тормозехме господин Дюпре, докато не се откупи с бонбони или ябълки. — В гласа му трептеше топлота и тя го изгледа с любопитство. Може би наистина е обичал

онези дни! И съвсем искрено бе желал приятелството с Джони. Ала би ли могла да бъде сигурна — след толкова време? — Кога се оженихте? — продължи той.

— Веднага щом завърших гимназия.

— Не искаше ли да учиш в колеж?

Тя се поколеба. Толкова отдавна не се бе връщала към онези години.

— Всъщност получих стипендия от университета в Сиера. Но Джони се нуждаеше от мен. Така че...

— Отказала си се от колежа заради него?

Кам като че ли не вярваше на ушите си. Може би хората от неговото обкръжение не се жертваха от любов...

— Естествено.

Беше се вторачил в нея и тя се чувстваше неловко. Ръката му, облегната на масата толкова близо до нейната, сякаш я галеше с нежния си рус мъх. Защо седеше тук, до този мъж, и то в полунощ? Нямаше сериозно обяснение.

— Никой не е правил нещо подобно за мен — промълви той.

— Въпросът е дали ти някога си го правил за друг? — контрира го тя, за да не му даде възможност да изпадне в самосъжаление.

Той я погледна и избухна в смях, докосвайки косата ѝ.

— Ан, ти си едно съкровище! Трябва да си намеря жена като теб — да ме държи във форма и да ме дебне да не се вземам прекалено на сериозно! — Тя гледеше встрани, а ръката ѝ несъзнателно събираше трохите по масата. Тихо, едва доловимо, той продължи: — Нали знаеш, Ан, за хората, които стават жертва на шока на средната възраст?

— Едва ли може да се каже, че си достигнал тази възраст.

— Понякога се чувствам стар. Постигнал съм много, особено в бизнеса. Не мога да кажа, че бих направил нещо по-различно. И все пак... Като човешко същество не съм сигурен, че съм изживял живота си правилно. Бих искал да чуя твоето мнение, да намериш някаква обективна мярка...

Погледът му се потопи в неznайните дълбини на очите ѝ и усмивката му бавно угасна. Пръстите му се впримчиха в косите ѝ и той я притегли по-близо. Тя откликна като хипнотизирана.

Може би виновни бяха нощната омайваща прохлада или пълната луна, или топлата ласка на нежната мъжка длан. Тя не бе в състояние

да определи, нямаше дори понятие... Но целувката му я опи като вълшебно биле и тя полетя в онова незнайно измерение, където властваха единствено ароматът, докосването и накъсаният ритъм на учестеното дишане.

Тази нощ той бе така нежен. Целувката му бе въпрос и деликатен намек за съблазнителни тайнства, които предстояха. Тя не му даде отговор, но не го и отблъсна и колкото по-дълго продължаваха да се сливат с устни, толкова по-далеч във висините се рееше тя.

Той бе толкова голям, силен и топъл, че тя инстинктивно закопня да усети допира на голото му тяло. И затова, без да се съпротивлява, се остави да бъде отнесена от буйния порой на чувствата. Ръцете ѝ го обгърнаха и притиснаха с все сила, напъпилата ѝ гръд предизвикваше разкошните яки мускули на гърдите му. О, искаше да почувства всяка негова жилка! Страстта я разтърси — тя го желаше!

Това все още не означаваше нищо, не би могло да означава, не трябваше да означава — и въпреки всичко Ан не можеше да се овладее. Реакцията ѝ бе така бурна, емоциите ѝ — така изпепеляващи, все едно борбата за Кам бе на живот и смърт.

Любенето с Джони винаги бе разумна, осъзната постъпка. Обичаше го много и отношенията им бяха прекрасни. Но не и както сега...

С Кам като че ли в жилите ѝ пламтеше пожар. О, това би могло да се превърне в натрапчив кошмар!

Не беше честно — нито към Джони, нито дори към нея. Джони бе добрият. Той заслужаваше най-доброто от нея. Не и Кам — този плейбой, който им бе обърнал гръб.

Ан най-последно се отдръпна — смаяна от Кам, и не по-малко от самата себе си. Как можа да предаде Джони? И то с човека, който го бе наранил най-тежко...

— Ан? — Гласът му бе дрезгав от страст. — Ан, никога не бих те наранил...

— Не давай обещания, които не можеш да спазваш, Кам! — прекъсна го тя остро и се изправи.

— Никога не постъпвам така, Ан.

Тя се обърна. Погледът ѝ жареше като въглен, разпален от собствената ѝ вина.

— О, наистина ли? Защо не го кажеш на Джони?

В следващия миг бе в коридора — една призрачна сянка в тъмната къща, устремена към своето убежище.

ПЕТА ГЛАВА

Добре. Целувката бе грешка. Още първия ден, когато премести Ан в стаята, съседна на неговата, Кам реши, че няма да си позволи никакви волности, още по-малко секс.

Не че не изпитваше силата на чара ѝ. Тъкмо обратното — тя го привличаше прекалено силно. Само като я погледнеше, и пулсът му ускоряваше ход, а самообладанието му бе поставяно на карта.

Кам обърна коня към подножието на планината и го пришпори. Копитата трополяха по глинестата земя в унисон с препускащите му мисли.

Беше му приятелка и всичко между тях трябваше да си остане постарому. Това бе волята на общото им минало. А какво бе това минало? Мразеше да се връща назад. Но трябваше да погледне реалността в очите.

Миналото — това бе Джони. Кратко и ясно.

Джони. Спомняше си го — сякаш бе вчера — как се смееше, нетърпелив, готов да се впусне във всяка лудория, измислена от Кам. Готов да изслуша всякакви тайни, да съчувства при провал, да споделя всичко и винаги.

С изключение на Ан. Нея не споделяше с никого. Сега, когато се връщаше назад към далечната нощ на абитуриентския пикник, той знаеше защо бе обърнал гръб на Ан, въпреки онази разтърсваща целувка. Дълго време момчетата бяха занасяли Джони, че си няма момиче. Всеки път той се изчервяваше и смотолевяше нещо от сорта, че няма време за срещи. В петък вечер винаги заявяваше, че има работа — твърде загадъчно, особено когато Кам минаваше покрай магазина и заварваше господин Дюпре сам зад тезгяха. Джони, естествено, излизаше с Ан. Но не искаше никой да знае. Беше разбрал каква рядка находка е тя и пазеше тайната дълбоко в сърцето си. Кам някак инстинктивно се досещаше за причината. Джони не искаше да говори за нея така, както другите момчета дрънкаха за своите момичета. Въпросите колко далеч е стигнал, циничните подкачания за

подробности биха го убили. Откритият му непосредствен характер бе здраво споен с непреклонна гордост. И той се превръщаше в безмълвен камък, щом ставаше въпрос за момичето, в което беше влюбен. Дори и спрямо Кам.

Едва на бала всички тайни излязоха наяве. Странно, но Кам не си спомняше Ан на този бал. Но си спомняше как Джони най-после си призна, че има гадже. Момчетата го взеха на подбив, е, напълно добронамерено. На следващата нощ бе абитуриентският пикник. Споменът беше като жив — как Джони тръгва с група момчета за напитки и как му казва: „Пази ми момичето!“ — на Кам, единствено на Кам. Само на него имаше доверие. А Кам бе този, който го предаде.

Заби шпори в коня и пое по брега на мътна рекичка, без изобщо да забелязва папура и ширналите се ливади с люцерна. Беше се върнал седемнадесет години назад и преживяваше всичко отново. Тогава не се поколеба дали да целуне Ан. Непрестанно в приповдигнато настроение, той прегръщаше и целуваше всяко момиче, което му даваше този шанс. Така че, когато се обърна и грабна Ан в прегръдките си, не го стори с намерението да открадне нещо от Джони. Но тази целувка се оказа коренно различна. Когато се отдръпна, той се чувстваше като нов човек. Усещаше, че бе взел нещо, което не му принадлежеше. Беше преминал на забранена територия. И незабавно би отбой. Ан беше момичето на Джони! И тогава, и сега. Трябваше да сложи край на целувките.

А за онова, което бе подхвърлила: „Кажки го на Джони...“, намеквайки, че не може да спазва обещания — какво, по дяволите, искаше да каже?

Вярно, замина надалеч и повече не обърна поглед назад. Струваше му се, че никога не е късно да се върне при старите си приятели и да навакса пропуснатото. Но времето му погоди страшен номер, поглъщайки Джони — най-добрия му приятел.

Не! Лицето му се сгърчи от болка и гняв към самия него. Хубаво оправдание! Времето нямаше нищо общо! Цялата вина падаше върху собствените му плещи. Би могъл да драсне два-три реда, да вдигне телефона, дори да се отбие у тях през някое от редките си посещения у дома. Но никога не го стори. Не си направи труда.

За това ли намекваше Ан? Или за някое друго обещание, което бе забравил? От напрежение в главата му заби мощен чук и той се отказа.

Смушка отново коня в галоп и се понесе през ливадата като вятър. Твърде много бе закъснял за срещата с Джони. Но все още можеше да се погрижи за неговото момиче. И тъкмо това възнамеряваше да направи.

Ето че най-после настъпи Видов ден.

В късния следобед фиестата бе готова да се развихри. Изопнатите нерви на Ан я караха да излиза от кожата си и при най-малкия шум. Беше ли напълно готова? Къде бяха орхидеите? Половината от хавайските саронги се оказаха детски размер и се наложи спешно да бъдат сменени. Певецът, заклел се да изчурулика една хавайска сватбена песен, се разболя от варицела и оркестърът доведе някакъв клоун, който предлагаше да се издокара в сутиен от палмови листа и да замеря публиката с гумени пилета. Ан го отпрати. Но проблемите не свършиха дотук. През нощта басейнът бе нападнат от черни водорасли, а птиците атакуваха новозасетите лехи с макове.

— Обреченият град — мърмореше си Ан, тичайки от една авария към друга. Е, добре, ако я уволняха, поне щеше да намери покой в малката си къщичка.

Тъкмо правеше последна проверка на храната в кухнята, когато госпожа Стерлинг се появи.

— Каж ми скъпа, как се справяме с графика?

— Ами... — обърна се Ан и посочи огромен казан на барплота. — Ето го пикантният сос от корени на таро.

Госпожа Стерлинг се взря в ужасната на вид субстанция.

— На какво прилича на вкус?

— Често го сравняват с лепило от брашно. — Ан едва сдържаше усмивката си. — И ми се струва, че оценката е доста точна.

— Шегуваш ли се? — появи се Кам и както обикновено наелектризира въздуха с присъствието си. — Лепилото от брашно, което използвахме в училище, беше голяма работа. Имах навик да си набавям белтъчините от него вместо от сандвичи. А това — той гребна с пръст и дегустира, след което се намръщи, — не е изобщо така вкусно! Е, постепенно ще свикнем.

— Така ли ще се появиш? — поколеба се майка му, като оглеждаше джинсите и шокиращата му зелена фланелка с розов

надпис: „Не мога да се въздържа. В гените ми е!“.

— Не се безпокой, мамо! Когато му дойде времето, ще си облека нещо подходящо. — И звънко я целуна по челото.

Над главата ѝ погледите на Ан и Кам се кръстосаха. Откритието, че това се случва за пръв път след среднощната закуска, я разтърси. Бяха се избягвали най-усърдно дни наред. Тя съжаляваше за изреченото в онази нощ. Знаеше, че го е наранила и хвърлила в недоумение. Прочете го в очите му в мига, когато думите се изплъзнаха от устата ѝ. От нейна страна то бе жест на самозащита, инстинктивна бариера срещу неудържимото влечение, което я тласкаше към него. Нямаше друг избор. Но онова, което я учуди, беше пълното му мълчание след това. Не само че не я настигна, но и след това избягваше темата. И понеже по характер бе много непосредствен и открит, тя недоумяваше какво го възпира.

А сега обикаляше насам-натам, избягвайки погледа ѝ, и на всеки любезен слушател обясняваше какви добри приятели са. Очевидно се бореше с емоции, които не му бе лесно да овладее. Трябваше да поговорят — Ан да му открие своята мъка, а той да ѝ обясни...

Обясни? Значи тя самата се нуждаеше от обяснения, които да облекчат чувството ѝ за вина? За да може по-спокойно да се отдаде на оня неустоим копнеж, който избликуваше в гърдите ѝ всеки път, щом го погледнеше ли?

Каква глупачка! Кога най-последно ще порасне?

— Защо не отидеш да провериш какво става с прасето? — обърна се госпожа Стерлинг към сина си. — Аз не мога. Ужасно е!

— Добре — съгласи се Кам, впил поглед в Ан. Тя искаше да събере сили и се намръщи, за да му покаже, че не означава нищо за нея, но не успя. В кухнята по най-осезателен начин се почувства ново присъствие.

— О, скъпи! Ето ви и двамата! — извика една висока руса красавица и царствено дефилира през двойната врата.

Госпожа Стерлинг се спусна към нея в прекален, според Ан, изблик на радост.

— Урсула! О, Урсула, най-последно и ти си тук!

Кам се приближи до Ан. В светлите му очи се таеше ужасът на подгонен от хрътки елен.

— Помогни ми — изстена той и се вкопчи в ръката ѝ. — Къде да се скрия?

Майка му обаче беше на друго мнение.

— Заповядай, ела, искам да ти покажа всичко, мила моя! — разтапяше се госпожа Стерлинг. — О, Урсула, всеки ден казвах на майка ти колко си ми нужна тук! Е, сега ще поостанеш, нали? Бъди добро момиче и ни прави компания през лятото.

Еlegantно крехко същество с огромни виолетови очи, Урсула олицетворяваше идеалната мечта на всяка амбициозна свекърва. Носеше скъп стилиен костюм, а преплетената ѝ в сложна конструкция прическа я правеше да изглежда към един и осемдесет. Тя направи няколко крачки и подаде ръка на Кам.

— Камерон, скъпи. Моят духовен приятел — изгука тя и подаде бузата си, която Кам прилежно целуна. После се изправи и сбърчи вежди, оглеждайки фланелката му.

— Едва ли си избрал най-подходящото облекло. — Чак тогава забеляза животоспасяващата хватка, в която бе приклецил ръката на Ан, и очите ѝ се разшириха от изумление.

Кам само стисна Ан още по-силно. Устните му се извиха в някакво подобие на усмивка.

— Но това е хавайска фиеста, Урсула. Да те просветля.

Младата жена придоби такъв вид сякаш бе надушила отвратителна миризма, но е прекалено възпитана, за да го спомене.

— А сега, покажете ми всеки сантиметър от кухнята — обърна се тя към човека, който я посрещаше с повече топлота. — Искам да видя какво точно се прави тук.

— Коя е тя? — прошепна Ан, когато госпожа Стерлинг, бърборейки щастливо, отведе Урсула при мивките в другия край на кухнята. Някаква коварна свръхестествена сила разтапяше тялото ѝ, сякаш за да удовлетвори изгарящия я копнеж да се притисне плътно, да се слее с него. Там, където я докосваше, кожата ѝ пламтеше като огън. Когато изви лице към него, дъхът му опари страната ѝ. Сърцето ѝ подскочаше в лудешки неравен ритъм, тръбейки очевидните признаци на възбуда. Дали Кам забелязваше? Не бе сигурна. Очите му следяха Урсула.

— Пред теб е Урсула — кандидат-годеницата от ада — въздъхна той съкрушено. — Не, не се шегувам. Трябва да се махна от тук.

Тя го гледаше. Бе напълно сериозен... и притеснен. Това вероятно бе фаворитката на майка му. Личеше си. Въпреки всичко на Ан ѝ стана жал за него.

— Защо не отидеш да провериш как върви печенето на прасето?

— Добра идея. — Стисна я за ръката съучастнически. — Изчезвам.

Отсъствието му се почувства осезателно — по ръката и цялата ѝ страна полазиха ледени тръпки. Разтри изтръпналото място и смутено се огледа — дали някой не бе забелязал как примира като звезда от нямото кино, щом Кам я докосне? Комична ситуация. Не, трябваше да приключи с това!

Реши да не обръща повече внимание на Урсула — и без това задълженията ѝ не бяха малко. Червеният ориз за гарнитура на пилето трябваше да бъде направен на топки и залят със сос, съомгата — опушена до съвършенство, а за пикантния сос — да се раздадат дървени купички. За целта върху малки дървени таблички бе свила като фунийки палмови листа. Купите за пунш бяха отрупани с орхидеи, а глинени съдове — украсени с магнолии. Ароматът на цветя тегнеше във въздуха, опиваше я и тя се чувстваше леко замаяна. Понесена на крилата на въображението, Ан вече се бе пренесла на островите, когато скърцането на спирачки и ревят на дебели гуми я накараха да подскочи — и всичко това под мелодичните извивки на истинска местна кънтри музика.

— Какво, за бога, е това? — възкликна госпожа Стерлинг от кухненския прозорец.

Отговорът дойде незабавно от Кам, придружен от висок красив мъж в каубойски ботуши и ярка риза.

— Това е Боби Гарнър, мой стар приятел. Запознай се с Ан Дюпре — една още по-стара приятелка. — И той я изгледа с щастлива усмивка, което я учуди — дали се дължеше на срещата с приятеля, или предвкушваше удоволствието от предстоящия купон? Това бе труден въпрос, а нима искаше да знае отговора? — Ще се погрижиш за Боби, нали? — докосна я Кам по ръката и тя отново се изправи на нокти. — Отивам да се преоблека. Народът вече пристига.

Като че ли самата тя си нямаше хиляди проблеми. Но откровеното лице на Боби не ѝ позволи да откаже.

— Аз съм организаторката — представи се тя. — А вие вероятно сте кьнтри певецът.

— Право в целта — докосна той с пръст периферията на шапката си. — Кам ме покани и аз реших да се отбия да видя какво представляват тези нафукани купони. Хей, като че ли си доста заета?

— Слушай, не искам да бъда груба с приятел на Кам, но съм принудена да ти предложа следното: или седни на верандата и чакай народът да пристегне, или вземи тези сламени шапки и ги занеси в къщичката до басейна. Там гостите ще се издокарват в хавайски премени.

Инстинктивно бе усетила, че няма да ѝ откаже — и позна. Скоро Боби стана дясната ѝ ръка и когато всичко бе готово, тя си призна, че никога не би се справила без него.

Хавайската фиеста започваше добре. Потокът лимузини не секваше и от всяка слизаха ослепителни жени, блестящи като перли, с най-разнообразна красота. Кавалерите бяха рядкост. Целта, в крайна сметка, бе да се предостави на Кам възможно най-богатият избор.

Сценарият изглеждаше доста наивен, но госпожа Стерлинг го вземаше адски на сериозно. Тя пърхаше около Ан, подхвърляйки откъслечни фрази за родословни дървета, потекло и прадеди, докато най-сетне Ан взе да се чуди дали не е объркала кандидатките за ръката на сина си с питомците в опитното си стопанство.

Веднъж накипрени в пъстрите екзотични костюми, гостите представляваха пищна картина — наобиколили басейна и изпълнили огромната, издигната специално за случая, беседка. Хавайските музиканти свиреха тихи напевни мелодии, накъсани от по-отривисти звуци, когато на сцената излизаха танцьорите и бедрата им подхващаха дивия ритъм на тъпана. Те размахваха облепени с пера стомни и крещяха полинезийски думи. Следваха ги представителите на остров Самоа — в оскъдното облекло и с летящите факли и саби, те привличаха гостите като с магнит.

Кам бе постоянното присъствие. Всеки път, щом се обърнеше, Ан го намираше зад гърба си — с весела забележка или въпрос, но готов да ѝ помогне. Държеше се сякаш бяха най-добрите приятели и се нуждаеше от съвета ѝ на всяка стъпка. Все едно, помисли тя горчиво, бяха се опълчили заедно срещу света и изборът на съпруга би трябвало да я вълнува не по-малко, отколкото него самия.

Не можеше да се сдържи и понякога го проследяваше всред красавиците, тълпящи се заради него. Висок и красив, той сякаш караше жените да се привеждат, минавайки покрай тях — както бриз огъва палми. Е, сред всички тези жени все ще се намери някоя, в която да се влюби.

Но какво ѝ ставаше? Тя притисна ръка към сърцето си и прехапа устни. Не, стига вече! Животът на Кам не я засягаше по никакъв начин!

— Ей, какво ще кажеш за онази там? — подхвърли той, докато тя се опитваше да събере част от изоставените по тревата чаши за шампанско. Той ги пое и я накара да се обърне, за да оцени последното му завоевание. Момичето ѝ помахаше и Ан, чувствайки се като пълен идиот, ѝ отвърна. Обектът бе възнисък, червенос, закръглен и пухкав, с фигура на пясъчен часовник. Беше много млада.

— Сигурен ли си, че ѝ е разрешено да стои толкова до късно? — отвърна тя, знаейки, че е хаплива и саркастична.

Но на Кам не му пукаше. Острият ѝ език му допадна.

— Хей, чуй ме! Имам разрешително за ловуване в цялото това стадо. Мога да обходя всички възрасти чак до осемнайсет. — Кам се усмихна широко. — Кажи, какво мислиш?

— Мисля, че трябва да се допиташ до приятеля си, не до мен.

— Права си — опечали се той и въздъхна. — Твърде е млада. Е, хайде обратно на работа в солниците!

Ан видя как той поведе момичето към тълпата и елегантно я прехвърли на един от редките представители на мъжкия пол. Усмихна се... И се ядоса на себе си. После Кам спря и заговори друга госпожица с гарвановочерна коса и розов саронг и усмивката ѝ отново отлетя. Обърна се, твърдо решила да не се занимава повече с Кам и неговите ухажорки.

Добре че нямаше и много време! Задачите течаха една след друга. А на всичко отгоре — не можеше да се отърве и от Урсула. Тя като че ли я бе харесала и поделяше времето си между завоевателни набези срещу Кам и порой от досадни въпроси към Ан — всички, касаещи методите ѝ на работа.

— Да не би да възнамеряваш самата ти да организираш хавайска фиеста? — не се сдържа най-после Ан, изтощена.

— О, не, съвсем не! Само ми е интересно. — А после, очевидно решила, че заслужава доверието ѝ, добави: — Нали разбираш, че аз съм избраницата?

— Избраницата ли? За какво?

Урсула се усмихна съучастнически.

— Избраницата, за която Кам ще се ожени. О, да! Всичко е уредено още преди години.

Ан не знаеше накъде да гледа. Сигурно не би запазила самообладание, ако я срещнеше очи в очи. Новината, ако бе истина, ѝ се стовари като гръм от ясно небе.

— О, така ли... Не знаех...

— Всичките тези приеми са само една хитрост. Ние сме обречени един на друг от деня, в който съм се родила. Семействата ни винаги са били близки. Само го чакам да се почувства готов.

Ан не се съмняваше, че госпожа Стерлинг ще подкрепи версията на Урсула. Но не бе така сигурна относно Кам.

— Кам знае ли... за това? — попита тя деликатно.

— Разбира се — засмя се тихо Урсула. — Той е типичен мъж. Обича да флиртува с жените. Веднъж само да си поговорим насаме и ще сложа всичко на място! Госпожа Стерлинг ще трябва да се откаже от тези глупави приеми!

Ан преглътна и погледна встрани. Не че боготвореше Урсула, но някак не бе честно да я остави да живее в този измислен свят. Изражението на Кам бе повече от красноречиво — по-скоро би се оженил за домашната прислужница, отколкото за Урсула!

— О, ето го, идва! — Урсула го бе забелязала да слиза от дансинга с дамата в розовия саронг. — По-добре да видя дали не мога да го хвана. Само няколко минутки насаме да му припомня нашите ангажименти.

— Късмет — прошепна Ан след нея и поклати глава. Горката Урсула! Без да е врачка, би предсказала, че в бъдеще я очаква разочарование.

Време бе да се върне обратно към задълженията си. Всичко вървеше като по вода. Ястията станаха готови навреме. Прасето бе нарязано. Ледената скулптура с форма на делфин се появи в центъра на масата в уречения час. След катастрофалното начало всичко се бе

наредило като по ноти. За първи път Ан ръководеше такава мащабна акция, но ѝ се струваше, че се бе справила добре.

— Още нещо да ти помогна?

Тя се обърна и се усмихна на Боби Гарнър.

— Благодаря, точно сега — не. Ти ми беше безценен помощник, Боби. Защо не се присъединиш към веселбата? Заслужи си го.

— Отивам — протегна той ръка. — Но само ако и ти дойдеш. Какво ще кажеш за един танц?

— О, не, не мога... — изчерви се тя от изненада.

— Разбира се, че можеш — намигна ѝ той окуражително.

Кое то бе самата истина. Инстинктивно тя потърси Кам. Танцуваше с Урсула и в мига, когато го откри, той вдигна очи и срещна погледа ѝ.

— По дяволите — измърмори тя ядосано, като мигновено погледна встрани. Всеки миг щеше да дойде и предложи смяна на дамите. Усещаше го как приближава.

— Искаш ли да си починеш? — попита я Боби.

— Аз... Ще имаш ли нещо против, ако отида да пийна малко вода?

Той я последва в празната кухня и се облегна на барплота, взирайки се през прозореца в огромното ярко петно на вихрещия се купон.

— Страхотна веселба е, нали? И всичко — само за да оженим стария Кам! — изкикоти се гръмко. — Май че на времето, когато му се усмихна щастието, трябваше да вземе Дъсти.

Ан пресуши чашата и се обърна към мивката да я напълни отново. Сърцето ѝ биеше силно, без да знае защо.

— Наистина ли му се е усмихнало щастието? — Стараеше се да прозвучи колкото се може по-незаангажирано. — Толкова ли са били близки?

— Е, ако веднага я бе вързал здраво, не би изпуснал шанса — изхили се Боби. — Това момиче беше като шило в торба. Всеки, който я искаше, трябваше да я гони. Всъщност, не зная — замисли се той. — Може би точно тогава не е бил настроен да полага усилия. Просто не е бил готов да се жени.

Значи е било доста сериозно. Ан едва си поемаше дъх. Идваше ѝ да се удуши от яд! Да губи контрол заради някаква стара приятелка на

Кам! О небеса, човекът си танцуваше отвън с половината женско население на Калифорния, а тя примираше заради някаква любов отпреди десет години!

— Мислиш ли... — Едва говореше. — Ако се съберат сега...

— Той и Дъсти? Не-е, всичко отдавна е свършено. Мерникът на Дъсти е насочен много по-високо. Тя жадува за слава, вечна слава. Не би се задоволила с никое човешко съществуване.

По вените ѝ се разля облекчение, от което Ан се ужаси. Срамно! И още по-безсмислено! Кам Стерлинг не бе за нея. Не ѝ ли беше ясно?

— Ами ти? Не изпълняваше ли известно време музикалния съпровод на песните ѝ? Защо не сте вече заедно?

Боби я изгледа и се усмихна — добродушие бе изписано на лицето му.

— Изхвърли ме като мръсно коте, след като взе да става известна и повярва, че може да удари големия джакпот. Реши, че има нужда от някой по-префинен, нали разбираш? Не бях от онзи тип — с копринените ризи. Винаги съм бил обикновен местен кънтри певец и това е всичко, което искам да бъда!

Ан му се усмихна. Боби Гарнър ѝ харесваше. Откровеността бе рядко качество в тези времена.

— Не е ли страхотно съвпадение — да пееш в града, точно когато Кам се върна?

— Не казвай на никого, Ан, защото обещах на Кам да не го разпространявам, но това не е съвпадение. Кам ми намери работата.

— Наистина ли? — възкликна тя. — Кога... тоест — как...

— Бях в Ню Йорк преди около месец и му се обадох. Напоследък нещо не ми върви. Жена ми ме напусна преди година. Не можа да понесе непрестанното местене. Едва ли мога да я виня. Но напоследък нямах и ангажименти. Знаеш ли, когато не си в настроение, публиката го усеща и не иска да бъде развличана от човек, който се чувства по-зле и от самата нея. Зрителите искат да излъчваш щастие. Затова идват. Е, аз самият не се целех много нависоко и щом се върна в Калифорния, Кам ми позвъни. Каза, че намерил малък клуб, който се нуждаел от певец. Изпрати ми самолетен билет. И ето ме тук.

Ан не знаеше какво да каже. Какъв благороден жест. Твърде нетипично за него! Освен ако...

Съзнанието ѝ се люшкеше между какви ли не противоречиви обяснения, но сега не бе време за размисъл. Затова само се усмихна.

— Колко мило от негова страна.

— Аха! И дори ме покани да отседна тук за известно време.

— О, ще бъде чудесно! Още едно ново лице на масата за вечеря.

— Предполагам, че онова същество Урсула също ще остане?

— Така изглежда — кимна Ан.

— Е, какво има между теб и Кам?

Въпросът я удари като мокър парцал и усмивката ѝ застина, изкривявайки устните ѝ в гротескна гримаса.

— К-какво искаш да кажеш? Ние сме само приятели.

— Само приятели. Ясно. И той твърди същото. Впрочем, толкова често го повтаряше, че направо се усъмних... Нали знаеш, мъжът, който отрича прекалено разпалено...

Тя се вторачи в него, разтърсена от думите му, от чувствата, които я унищожаваша. Само приятели. Само приятели.

Каква лъжа! Беше напълно сигурна, до дъното на сърцето си, че това бе лъжа. Цялото заобикаляне на истината през последните две седмици се оказа напълно безполезно. Тя ревнуваше, когато го виждаше в компанията на други жени. Краката ѝ се подкосяваха, щом я докосваше. Изпълваше я гордост, когато научеше за сторено от него добро дело. Крайно време бе да погледне истината в очите.

Беше луда от любов по Кам.

ШЕСТА ГЛАВА

Най-после фиестата стигна до своя край. Единственото превозно средство на паркинга бе на Боби, който остана да помогне на Ан. Кам изпрати последната лимузина и пое към къщата. Следите от умората бяха издълбали лицето му.

Каква нощ! Един крос през ада не би могъл да бъде по-ужасен. Беше почти достатъчно да отврати човека от всякакви жени вовеки веков.

— Камерон, къде си?

Гласът на Урсула го накара да подскочи и какъвто си бе страхливец, бързо се мушна през страничната врата в гаража. Не, за тази вечер му бе напълно достатъчно. Това, за което мечтаеше сега, бе гореща вана, да се отпусне и да забрави всички кошмари.

Но какво си въобразяваше той? Не би посмял да стори всичко това, преди да е сигурен, че Урсула е в леглото. Изпъшка тежко. Нещо му подсказваше, че госпожицата не е от поспаланковците. Идеята да сподели горещата вана с Урсула му се стори като истински кошмар. Тази жена никога не спираше да говори.

А защо да не поплува в реката? Там поне би могъл да се усамоти.

— Хей, Камерон! Ю-ху-у!

О, не! Сигурно ще го преследва и там! Кам се облегна на стария ролс-ройс и затвори очи. С какво се бе провинил, та да заслужи всичко това? Винаги е бил добър син, изпращал е честитки за рождените дни, не е попадал в затвора. Защо майка му го подложи на този тормоз?

Сандалите на Урсула проскърцаха наблизко и той затаи дъх. Отминаха. Още малко ще постои, за да стане напълно чисто.

Ако не можеше да се надява на успокоението на топлата вана, оставаше само още едно нещо, което да отпусне изопнатите му нерви. Дори само мисълта за това го радваше.

Ще отиде да намери Ан. Точно това трябваше да направи! Гореща чаша кафе и приятната компания на Ан — това ще го ободри.

Открехна вратата и предпазливо се огледа. От Урсула нямаше и помен. В кухнята още светеше. Добре. Значи Ан беше още там. Нищо не можеше да замени дългия среднощен разговор с... с един приятел. Той бързо пое към къщата, прекосявайки направо през тревата.

Ан бе изтощена. Сутринта стана в пет и оттогава не бе седнала, раздавайки се до капка. Но умората ѝ бе приятна — от онзи тип, когато успехът ражда удовлетворение. Въздъхна и излезе да огледа градината около басейна. Почистващият екип се бе справил отлично — само утъпканата трева напомняше, че преди час тук се е вихрел купон.

Чу как някой приближава откъм гаража и се обърна. Силуетът на Кам се очертаваше ясно на фона на ярката светлина. Идваше право към нея. Пулсът ѝ заехтя в ушите, а ръцете ѝ обгърнаха тялото ѝ — все едно че ѝ бе студено. Новото чувство я изпълни, не, по-скоро — новото обяснение на емоциите ѝ — и тя направи крачка, готова да го посрещне.

— О! Камерон! Ето те и теб.

Урсула изскочи от сенките, връхлитайки като прилеп и се хвърли към него с развети шалове. Приклещен, Кам хвърли към Ан поглед на удавник.

— Здравсти, Урсула — измънка той.

— Търсих те навсякъде! Кам, скъпи, налага ми се спешно да отида до града. За приспивателно — изчурулика тя кокетно, като увисна на ръката му. — Няма да ми откажеш, нали?

Кам отново погледна към Ан.

— Точно тази вечер ли трябва да отидеш? — изхленчи той умолително.

— О, да, да, да! Не мога да заспя без лекарството. В противен случай ще трябва да ми пееш приспивни песни. — Тя се изсмя, все едно че бе казала най-остроумната шега.

Кам пребледня и за малко не се задави.

— По-добре я заведи — прошепна Ан, въпреки че изпита огорчение.

Кам я погледна и кимна тъжно.

— Хайде и да свършваме по-бързо! — обърна се той към Урсула и сложи ръка на раменете ѝ. Така се отдалечиха.

На Ан ѝ кипеше под лъжичката. Защо богати и красиви жени като Урсула винаги налагаха своето? Кам не я харесваше, не я искаше, но въпреки всичко тя нападаше упорито като булдог. В миг сребърната табла замръзна в ръцете ѝ. Прониза я ужасна мисъл. Ами ако успееше? Всичко можеше да се случи. Хора с кучешка упоритост и неумолима решимост постигаха какво ли не само благодарение на волята си. Ами ако наистина го склони да се ожени за нея?

Внезапно нощната тишина бе разцепена от мощен взрив кънтри музика. Последва скърцането на гуми по алеята и най-послед над всичко се извиси остър женски писък, подобен на крясъците, които се разнасят около влакчетата на ужасите.

Тя се обърна и видя Кам да приближава широко усмихнат.

— Какво беше това? — попита тя, въпреки че се досещаше.

— Урсула — потвърди той. — Помолих Боби да я заведе.

— О, как го направи? — Ан избухна всмях. — Как я набута в джипа на Боби?

— Всъщност, едва успях. И тогава видя Боби. Чу реакцията ѝ, нали? Е, той ще се погрижи добре за нея.

Погледите им се кръстосаха и Ан изведнъж се смути. Боеше се, че Кам би могъл да прочете твърде много в очите ѝ. Затова се обърна и тръгна към кухнята. Знаеше, че ще я последва.

— Горкичката! — измърмори тя.

— Какво искаш да кажеш с това „горкичката“? Та тя е на път да ми провали живота, особено ако ѝ позволя.

— О, не е чак толкова лоша. — Какви ги говореше? Тази жена бе истинска напаст. Но нещо закодирано в женските ѝ гени я караше да се преструва, че я харесва.

Кам обаче нямаше никакви скрупули.

— Не е толкова лоша ли? Не, дори още по-зле! Тази жена ме подлудява с непрестанното си бърбене! През половината време не съм сигурен дали иска да ме очарова, или да ми продаде някаква застраховка!

— Зная защо не харесваш Урсула. Просто не се смее на шегите ти.

— А как да се смее? Нима би могла? Та тя никога не ги чува. Прекалено е заета със собствените си глупости.

В кухнята нямаше повече работа — поне не за тази вечер. Ан влезе в съседната малка стаичка, пълна с албуми и скицници. Имаше един голям скицник с името на Кам. Все искаше да го разгледа и сега видя, че някой я е изпреварил — лежеше отворен на диванчето под прозореца.

— Е, Кам — погали тя една скулптура на котка. — Тази вечер беше заобиколен от стотина жени и почти всяка копнееше да те отведе със себе си. Не може да се каже, че нямаше избор. — Погледна го в очите, като се чудеше дали ще се осмели да му зададе следващия въпрос. — Намери ли момичето на своите сънища? — подхвърли тя най-после.

Гледаше го от упор. Дали ще присветне някаква искрица? Дали ще се издаде, ако някоя хубавица го е заинтригувала?

Всичко, което забеляза, бе едно шегаджийско припламване.

— Как да открия момичето на моите сънища, когато живея в кошмар?

Тя се разсмя и той го забеляза — новото неприкрито чувство, което струеше като ярка светлина от цялото ѝ същество. То го очарова — ярък, блестящ диамант — и му се прииска да протегне ръка и да го докосне.

Вместо това погали косата ѝ. Беше се поразрошила от стегнатия кок от сутринта. Само да издърпа две фибри и щеше да се разсипе по раменете ѝ като среднощен водопад, а уханието на парфюма ѝ ще го опияни. Пое дълбоко дъх, без да я изпуска от поглед.

Тя устояваше на предизвикателството. Под разкопчаната му риза се виждаше загорялата кожа — топла и мамеща. Ан никога не бе срещала мъж, когото да чувства така близък, а сърцето ѝ да го приема така безрезервно. Дали Кам го забелязваше? Не можеше повече да крие чувствата си — поне не от себе си. Всъщност, никога не го бе приемала по друг начин — това бе единственият мъж, достигнал така надълбоко в душата ѝ.

— Значи не си намери съпруга?

— Ето едно доказателство за това какъв негодник съм — усмихна се той малко насила. Пръстите му потънаха в косата ѝ, а в очите му лумна тъмен загадъчен пламък.

— Винаги избирам онова, което не мога да имам.

Сърцето ѝ биеше така неудържимо силно, че заглушаваше мислите ѝ. Единственото, което прониза съзнанието ѝ, бе: „Защо мисли, че не може да ме има?“.

Но той вече гледаше встрани, прочиствайки гърлото си и за нейна изненада се отдръпна. Отиваше си. Оставяше я сама. Трябваше да измисли нещо, да го задържи още миг.

— Кам! — Той се обърна и я изгледа въпросително, а тя, като удавник търсец сламка, се устреми към скицника под прозореца. — Виж какво има там. — Той я последва.

— О, боже! — На устните му затрептя иронична усмивка. — Изровила си жалките останки на моята слава. — Думите му прозвуча сухо, но когато Ан седна на диванчето и сложи скицника в скута си, той се отпусна до нея.

На страниците бяха налепени изрезки от вестници. „Момче-чудо разтърсва Уол стрийт“, „Млад брокер струва колкото теглото си в злато“, „Вълшебникът на стоковата борса приема предизвикателството“. И най-последно — корица на списание, на която Кам изглеждаше много млад, горд и дързък.

— Сигурно са били страхотни години!

— Е, имаше някои моменти. И ликуване, и провали.

— Липсва ли ти? — Косата ѝ падаше като завеса върху страните.

— Известността ли? Ни най-малко! Все още имам име в бизнес средите, но слава богу, в супермаркета вече не се тълпят около мен. — Обърна страницата и погледна снимка, на която режеше панделката на новопостроена сграда. — Знаеш ли, адски е изнервящо около теб непрестанно да гъмжи от хора. Все едно че съм телевизионна звезда. — Споменът го накара да потръпне. — Въобразявах си, че ме познават. И само заради това трябваше да се отнасям с тях като с приятели. Странно, нали? Ужасно ги мразех. — Спомените за онези вихрени времена го погълнаха. Очите му заблестяха. — Доста дяволска работа! По едно време направо ми бе трудно да си припомням, че не съм толкова велик, колкото ми внушаваха.

— Е, все пак в теб е имало нещо! — засмя се тя.

— Късмет. Мъничко талант и много късмет.

А сега — и скромен! Ан се вторачи в страниците, без изобщо да ги вижда. Какво ставаше с нея? Дълги години си бе налагала да мрази Кам заради злото, което бе причинил на Джони. А сега виждаше само

добрите му страни. Нищо друго не я интересуваше. Глупаво или не, но сърцето управляваше разума ѝ. Когато присъствието му бе така осезателно близко, мозъкът ѝ блокираше и нещо повече — дори не ѝ пукаше!

— Дъсти Отъмн. — Гласът му я стресна.

— Моля? — Чак тогава разбра. Бяха стигнали до снимка на двамата — Кам и Дъсти, ръка за ръка, символ на влюбена двойка. Кам я гледаше с усмивка. Сърцето ѝ се сви от ужас.

— Аз... Струва ми се, че по едно време между вас е имало нещо много сериозно... — Този задавен звук от нейното гърло ли излизаше?

Кам кимна.

— Тя навлезе в живота ми като мълния. Погледнах я и си казах: „Това е тя! Единствената, която желая!“. Случи се отдавна, нали разбираш, когато бях много млад и все още вярвах в любовта от пръв поглед. Както и да е, влюбих се до уши и изпратих един приятел да ми я свали.

— Да ти я свали? Какво искаш да кажеш?

Той срещна смаяния ѝ поглед и леко я докосна по бузата.

— Ан, преди десет години препусках през някакъв луд период. Гонех призиванието си. За кратко време станах много известен и трябва да си призная, главата ми беше така замаяна, че не можех да спра.

— Никога не съм знаела, че си бил толкова известен. — Защо ли го каза? Отново бе заела отбранителна позиция. Раменете ѝ се отпуснаха. Защо не можеше да си вземе думите назад?

— Не си обръщала внимание? — усмихна се той с очи, приковани върху устните ѝ.

Което бе вярно! В онези дни тя съвсем съзнателно се стараяше да не мисли за него. Чула бе нещо за корицата на списанието, но никога не я бе виждала.

— Е, искам да ти кажа, че тогава само да щракнех с пръсти и получавах всичко. Където и да отидех, около мен сновяха хора, чиято единствена цел в живота бе да направят моя колкото се може по-приятен. Срещнах Дъсти в онзи малък провинциален бар и реших, че е жената, предопределена за мен. По дяволите мнението на останалите! Бях самият егоцентризъм! Мислех, че мога да получа всичко и че светът трябва да се прекланя пред желанията ми. Затова казах на младия Макдоналд, един от моите хора: „Добре, доведи ми я!“. Той

отиде и ѝ каза кой съм. Тя пристигна на мига. — Кой ли не би? Ан си го представяше дързък и нахакан — напълно според старите ѝ представи. Този образ пасваше на човека, обърнал гръб на Джони много по-добре отколкото сегашния Кам Стерлинг. — В крайна сметка, ѝ направих добро. Тя стана известна, уредих ѝ звукозаписен договор и сега е много на мода. Може да се каже, че аз я лансирах.

Но как е свършило всичко? Ето това Ан искаше да разбере. И наистина ли бе свършило? Понякога, когато говореше за Дъсти, в гласа му се прокрадваха нотки, които я караха да настръхва. Искаше да чуе, че емоционалните връзки между двамата за безвъзвратно разрушени. Изведнъж този факт придоби неимоверна важност.

— Какво стана накрая? — поколеба се тя.

— Тъкмо се чудех дали да ти кажа? — облегна се той и се разсмя. — Доста е неудобно. Абсолютно доказателство за това какъв глупак съм понякога.

— О, какво искаш да кажеш? — Сърцето ѝ подскочи.

— Виж, ходил съм с много жени. На двайсет отбелязвах такива подвизи, каквито не бих си позволил днес. Но жените бяха не по-малко луди от мен, при това никога не се спирах на колебливи партньорки.

Изглежда я въпросително. Това бе един от малкото пъти в живота му, когато държеше на мнението на една жена. Щеше да го заболи, ако прочетеше неодобрение в очите ѝ. Излагаше душата си като отворена книга. Ако по някакъв начин Ан се издадеше, че я отвращава...

Но не забеляза нищо подобно. От очите ѝ струеше мека топла светлина и жив интерес. Прииска му се да я вземе в ръце и да ѝ благодари. Гореше от желание да я докосне, да я целуне...

Не. Само приятели! Трябваше да спазва условието, независимо от всичко. Овладя се с усилие и продължи:

— Както и да е, щом открих Дъсти и реших, че ще се оженя за нея, направих голяма грешка. Реших, че понеже е толкова прекрасна и неповторима, няма да спя с нея до деня на сватбата. — В очите му блещукаше самоирония. — Беше като комплимент към нея. Поне така си мислех на времето — че ѝ отдавам чест с въздържанието си. — Той се изкикоти, поклащайки глава. — Е, страхотен гений, няма що! Осъзнах грешката си в деня, когато открих Дъсти в леглото с младия Макдоналд. Това наистина издуха бръмбарите от главата ми.

— О, Кам! — Сърцето я заболя заради мъката, която бе изпитал, и очите ѝ се навлажниха.

— Това най-сетне ме накара да прогледна. Като че ли видях света много по-ясно. Бях богат, известен, на върха на славата и... И всички около мен се топлеха на моето слънце, само за да отнесат частица от успеха ми у дома си. — Той потърси очите ѝ. Би ли могла да го разбере? — Плащах на хора като Макдоналд, за да ми бъдат приятели. Всъщност, нямаше такова понятие „приятел“. Както и „любовник“. Всичко бе изгода — пито-платено. Или откраднато с хитрост.

В гласа му потрепна горчивина и тя закопня да го прегърне, да го успокои с обичта си, с тялото си, с всичко, на което е способна. Но между тях имаше бариера и не бе по силите ѝ да стори първата крачка. Отворена и смела в ежедневието, в света на емоциите Ан бе плаха и нерешителна. Седеше, без да мръдне и чакаше, молейки се той да я докосне.

Кам затвори скицника и го остави настрана. Погледите им се срещнаха и тя потрепери леко — тялото ѝ реагираше на адреналина, избликнал от близостта му. Шепата му загреба няколко гъсти кичура коса.

— Ан!

Той беше толкова близо, че тя чуваше накъсаното забързано дишане. Изви се към него в трепетно очакване.

— Кам — прошепна тя, вдигна бавно ръката му и долепи устни до дланта, а после изви глава и притисна бузата си. Притворила очи, тя чакаше този вълшебен миг да се слее с вечността.

Но това не се случи. Ан усети как ръката му помръдна и взе да се отдръпва и когато отвори очи и надникна в неговите, прочете дълбоко, горчиво съжаление. И ето, той се отмести и се облегна така, че раменете им да не се докосват.

Беше я отблъснал. От сърцето ѝ капеше кръв. В ушите ѝ забуча гигантски водопад и тя не долавяше смисъла на думите му.

— Мисля, че разбираш защо историята с Джони ме потресе така силно. — Какво? Сякаш през гъста мъгла до нея долетяха откъслечни слова. Джони? — Дълги години не повярвах на никого. Всъщност, няхах никакви приятели. — Вече го чуваше по-ясно, но не разбираше какво целеше. Гледаше го и чакаше. — Ти ми припомни какво е това приятел, когато стана дума за Джони. Аз... Не мога да ти опиша как

съжалявам, че не поддържах връзка с него. Никога няма да си го простя! — Ан се почувства като свита на топка. Защо се връщаше към Джони сега? Не разбираше ли, че това увеличава разстоянието помежду им? Или тъкмо това искаше? Споменът за Джони бе неотлъчно свързан с мисълта за предателството на Кам. И за нейното собствено — заради натрапчиво чувство към Кам, което я изгаряше. Как би могла да се отпусне с всичко това на съвестта? Тя потръпна. — Ан, ти ме обвини, че съм забравил обещанията си към Джони. Мисля, че имаше предвид, че съм забравил него самия и имаш право. Може да се каже, че го заряхах. — Той я прихвана за раменете и се взря в нея, прямо и открито, сякаш за да се увери, че го слуша. — Джони бе най-добрият ми приятел. Но вече го няма. И аз не мога да направя нищо. Но, Ан... — Гласът му заглъхна. — Ан, аз мога да бъда твой приятел... Ако ми позволиш.

Тя се вторачи в него. Искаше да ѝ бъде приятел? Не разбираше ли, че се разминава с нейните желания? Заля я вълна на смущение. О, сигурно бе забелязал как тръпне и очаква нещо съвсем друго! И тактично се опитваше да го заобиколи. Страните ѝ запламтяха.

— Разбира се, че може да сме приятели — смотолели тя. — С удоволствие. — Той я погледна с облекчение и като че ли искаше да каже нещо, но на Ан вече не ѝ се слушаше. — Аз... Наистина съм уморена, Кам. Отивам да си легна. — Усмихна се и бързо тръгна. Стига с тези обяснения! Какво ли още би могла да изтърси?

Кам искаше да ѝ бъде приятел. Дни наред тя се бореше с бушуващата в гърдите ѝ неудържима страст, сигурна, че желанието е не по-малко силно и у него. И когато най-сетне взе да се предава, откри, че всичко, което Кам търсеше, бе приятелството ѝ. И още по-лошо — не защото я харесваше, а за да компенсира изпуснатото с Джони!

Мислите ѝ се блъскаха като луди и тя не бе на себе си. Не знаеше нито какво чувства, нито какво прави. Умората я притискаше и ѝ се искаше да легне и потъне в забрава.

Но Ан не си легна. От кухнята излезе на двора и тръгна през тревата към дърветата машинално, като се опитваше да сложи ред в главата си... Но без никакъв успех.

Нямаше представа колко дълго бе вървяла и в каква посока. Стресна я шумът на приближаваща кола, примесен с кънтри музика.

Беше близо до къщата и Боби се връщаше.

— Е, тръгнахме и се загубихме — подхвърли й Боби весело. Зад него се показва Урсула, с див пламък в разширените зеници.

— Друсахме се в това кошмарно возило с часове — изплака тя, вкопчвайки се в ръката на Ан. — Изобщо не знаех какво ме очаква!

— Е, хайде, хайде, не бе чак толкова лошо — усмихна се Боби доволно. — Наистина, заблудихме се по някакви разровени пътища, но пък спрях и ти взех едно питие, нали?

— Заведе ме в онази ужасна задимена кръчма! — Урсула потрепери, без да пуска Ан, все едно че й беше ангел-пазител.

— Е-е, пък ти! Не лепвай такива ужасни имена на този хубав кънтри клуб, в който работя.

— И ми пя разни селски песни пред всички!

— И те ръкопляскаха. Хората не ръкопляскаат на нещо, което не харесват. Но трябва да кажа, че Урсула ме разочарова. — Очите му блестяха закачливо. — Не спира да разправя каква добра ездачка била, а не можах да я кача на механичния бик!

— Онова ужасно нещо, което се клати напред-назад? — вдигна тя глава от рамото на Ан. — По-скоро ще ме вкараш в ада, господинчо, отколкото да ме унижиш на това чудовище! — И като тръсна глава, запраши към къщата.

Ан погледна Боби, без да знае дали да се смее на Урсула, или да заплаче от изтощение.

— Тя е добре, нали? — Гласът й прозвуча малко приповдигнато.

— Нищо особено, от което да не бъде изцерена — провлече Боби. — Просто си поставих за цел номер едно да я кача на бика.

Смехът на Ан секна отведнъж, защото зад гърба й се разнесе гласът на Кам.

— Дълга ти благодарност, Боби! Направи ми голяма услуга.

— Е, нищо особено.

— Ще останеш, нали? Имаме много празни стаи. Ще се радвам да сме заедно.

— Знаеш ли, убеди ме. Онази малка стая в града изобщо не ме съблазнява. Тук ще се чувствам страхотно. — Усмивката му грееше с момчешки ентузиазъм.

Те продължиха да разговарят, а Ан тихичко се измъкна и забърза към къщата. Когато се обърна, видя, че Кам я наблюдава. Но не му

махна.

СЕДМА ГЛАВА

Ако това означаваше да са приятели, по-добре да си бяха останали бегли познати. Би било много по-удобно. Вярно, Кам се навърташе наоколо доста често, но се държеше с такава изкуствена сърдечност, че направо ѝ идваше да крещи. Веселите, непосредствени, изпълнени с хумор закачки, с които бе свикнала, бяха заменени със спортни метафори и дружески потупвания по гърба. Вече очакваше да грабне една топка и да я извика навън за няколко паса. Имаше приятели и приятели. Някой трябваше да го просветли за разликата.

Междувременно работата по подготовката на приемите си течеше.

— Взехте ли решение за темата на следващото парти? — попита тя няколко дни след хавайската фиеста.

Кам се намръщи, но не изрази протест.

— След като Боби е тук, какво ще кажеш за един селски празник?

— Юпи-юпи-я-я! — кимна тя и се усмихна.

— По следата, малко кученце! — И само за миг отново изглеждаше нормален. След което някак помръкна и се вдърви: — Какво ще кажеш за играта на „Гигантите“ снощи? — „Приятелият“ отново се бе върнал.

Всъщност приятелската карта се разиграваше твърде грубо. Урсула бе така приятелски настроена, че на Ан понякога ѝ се искаше да я върже и да ѝ запуши устата, за да спечели малко спокойствие. А добрият стар Боби бе постоянното присъствие. Работата му го ангажираше вечер, но сутрин ставаше рано и се мотаеше наоколо по цял ден. Често ѝ помагаше и винаги бе весел. Понякога ѝ додяваше, а спречкванията му с Урсула достигаха епически размах.

Урсула бе в имението, за да завоюва Кам, и изобщо не го криеше.

— Виж, Ан, зная, че той не ме обича — обърна се тя един следобед към Ан, докато се разхождаха сред розите в градината, — но съм готова да му дам всичко, каквото пожелае. Иска деца да продължат

името му и жена, която да не му пречи — моля, нямам нищо против. Аз си имам собствен живот. Не се нуждаю от него, за да бъда щастлива.

Няма що, откровена като мисионер на път за Китай.

Ан я изгледа смаяна.

— Но защо тогава се нуждаеш от него?

— Чувствам, че съм готова да се омъжа. — Урсула спря да откъсне един увехнал цвят. — И ми трябва точно такъв тип мъж. Освен това сме предопределени един за друг от години. Логично е да отидем докрай.

— Ами... Ако той не се съгласи?

— Но това е нелогично! — Урсула я изгледа чистосърдечно като светица, сякаш друга алтернатива не съществуваше. — Трябва да се съгласи. Затова съм тук.

Когато не преследваше Кам, тя се опитваше да се скрие от Боби. Което ставаше все по-трудно, защото Кам разчиташе на Боби да го спаси от тази напаст.

Урсула обичаше да язди сутрин и искаше да се възползва от компанията на Кам. Но вместо него върху оседлания кон в обора намери Боби. След което се втурна възмутена в къщата, като бълваше огън и жупел.

— Хайде, Урсула — успокой я Кам. — Не нарушавай спортните си навици. Ще видиш, че ще ти хареса. Боби язди като сина на вятъра.

— Не, Боби язди както горилата върху камила. Не искам да ме видят с него!

— Кой ще те види в шест сутринта?

— Все някой ще се намери. Не, няма да рискувам!

Но най-после се видя принудена или да приеме, или да се откаже изобщо от ездата. Когато се върнаха, бузите ѝ бяха поруменели и тя не спомена нищо повече.

Ан си ходеше у дома все по-рядко. Имаше достатъчно ангажименти. Когато все пак се прибираше, обстановката ѝ се струваше някак чужда, не така фамилиарна както досега. Просто виждаше собствената си къща от нов, по-особен ъгъл.

Първо, имаше много снимки на Джони. Взе тъжната снимка от спалнята и сърцето ѝ се сви. Джони не беше винаги тъжен, а само накрая, през последните шест месеца. Защо държеше точно тази снимка, след като имаше много други?

Порови в кутията и намери една по-ранна, на която Джони се смееше, обсипан от слънчеви лъчи. Смени ги набързо. Така беше по-добре. Много по-добре. Ето така трябваше да го запомни. И внезапно се хвана, че се усмихва на снимката, а на сърцето ѝ стана неочаквано леко.

Седнал на дългата маса за вечеря, Кам хвърли поглед към Урсула и Ан, които се бяха разположили в другия ѝ край. Задушената съомга в чинията му бе почти недокосната. Нямаше апетит. Ан и Урсула си бърбеха тихичко. Боби се бе задълбал в качествата на различните марки мотори, но Кам не чуваше нито дума. Не можеше да мисли за нищо друго, освен за Ан.

Тази „приятелска“ уговорка не вършеше никаква работа. Без усилия би могъл да бъде приятел с Урсула, но нея дори не я харесваше. А с Ан изобщо не се получаваше.

Всеки път, щом отвореше уста, приличаше на продажен политик, който убеждава електората в собствения си морал. Защо вече не можеше да бъде естествен? Искаше ли да ѝ каже нещо, се чувстваше като огромен недодялан смотаняк, който не може да запомни коя вилица да използва!

Боби каза нещо, което той не разбра, но в следващия миг четиримата се отправиха към стаята за билиард. Вървеше зад Ан и наблюдаваше как косата ѝ се полюшва на гърба. Той ли си въобразяваше или напоследък по-често я носеше пусната? Точно така я обожаваше! Искаше му се да зарови лице...

Не, по дяволите! Те бяха само приятели. Трябва да си го повтаря!

Боби удари топките и започна, но Кам виждаше единствено черния водопад от коса, разплискан по кремавата блуза на Ан. Тя се обърна и блузата ѝ се разтвори достатъчно, за да зърне снежната белота на шията ѝ. Толкова силно копнееше да притисне устни точно там, та чак изпита физическа болка... Пръстите му бяха побелели от стискане на дървения стик.

Не, онова, което изпитваше, не бе приятелско чувство. Дойде неговият ред, но той изобщо не забеляза слабия си удар.

Ан жънеше успехи и се въртеше около масата, смеейки се и бърбрейки с другите. Понякога го поглеждаше отстрани — сякаш се

чудеше каква ли е причината за неговото мълчание и свръхнапрегнатост. Внезапно, както се разминаваха, го бутна, косата ѝ се люшна и го облъхна. Той притвори очи. Желаше я повече от всичко на света — и то не като приятел!

Винаги я бе желал — още откак я целуна за първи път на абитуриентския пикник преди толкова много години. Какво, по дяволите, поддържаше това постоянство?

От седмици живееше под неговия покрив. Делеше ги само една тънка врата, но миналото го респектиреше. Да не говорим, че изобщо не можеше да се съсредоточи върху сделките и бизнеса, преследван от тази натрапчива идея.

— Спечелих! — Ан грееше в ослепителна усмивка и той усети как вътре в тялото му сякаш се разсипва разтопено олово. Остави стика много внимателно и излезе. И мъжкото търпение имаше граници.

Селският празник кипеше в разгара си, а Кам естествено, бе душата на компанията — танцуваше, шегуваше се и изобщо си прекарваше чудесно. Или само така изглеждаше?

Истината бе, че мислите му летяха безкрайно далеч от всичко, което вършеше или казваше. Придвижваше се от една дама към друга и за кой ли път бе принуден да си признае, че не би могъл да пожелае нито една от присъстващите така, както желаше Ан.

В един миг се обърна и я видя с Боби. Боби се смееше, облегнат на ръката ѝ — очевидно я занасяше, но в гърдите на Кам избликна унищожителна ревност. Прииска му се да откъсне главата на Боби, въпреки че начаса осъзна заблудата си — между Ан и приятеля му не пламтеше искрата на истинското привличане.

Не, така повече не можеше да продължава! Налагаше се да предприеме нещо.

Вярно, обеща на Джони да пази приятелката му. Но означаваше ли това да не я докосва? Ами ако тя самата го искаше? Та Джони бе мъртъв от десет години! Не би могъл да очаква Ан да го жали вечно! Това го наведе на интересно заключение. Някой ден Ан ще допусне нов мъж в живота си. Беше неизбежно. Дали Джони би предпочел някой непознат пред най-добрия си приятел от гимназията? Разбира се, че не! Кръвта на Кам закипя. Ето, върху това трябваше да размисли!

Във всеки случай му предстоеше нова стъпка. Никога не би наранил Ан. Но тази политика на вързаните ръце го подлудяваше. Промяната бе неизбежна.

Селският празник бе поредният успех. Ан направо не вярваше, че госпожа Стерлинг ще успее да събере стотина знатни госпожици, които при това не са присъствали на хавайската фиеста. Очевидно предлагането бе като бездънен кладенец.

Те сновяха неспирно насам-натам, а Кам като че ли танцуваше с всяка. Ан бе много заета и се преструваше, че не забелязва. Когато всичко свърши, тя организира набързо почистването и се мушна в леглото, преди Кам да я засече за поредния послеслов.

Е, можеше да си спести усилията, тъй като на следващата сутрин Кам цъфна на вратата рано-рано с табла в ръце. Кафе и кроасани. Беше по джинси и с прилепнало червено поло, през което мускулите му се очертаваха прекрасно. Ан премига, за да се увери, че не сънува. Но не. Кам стоеше и не изчезваше.

Той затвори вратата и влезе. С разрошена коса и придърпано до брадичката одеяло, тя го проследи, зяпнала от изненада. В този ранен час Кам изглеждаше невероятно бодър. Какво означаваше всичко това? Някакъв страхотен финансов удар? Или най-последно бе намерил мечтаната съпруга? Дали нямаше да започнат подготовка за сватба? Трудно ѝ бе да повярва, но защо ѝ се усмихваше така загадъчно? Какво щяха да празнуват с кроасаните?

— Сядай и започвай! — нареди той, като остави таблата на нощното шкафче. — Ще имаш нужда от сили. — После отиде до прозореца и дръпна завесите. Стаята се изпълни със слънце.

Тя изстена болезнено и се скри под завивките.

— Много е рано.

— Никога не е много рано — отсече той и седна на края на леглото, като тупна една доста дебела папка. После се вгледа в разбърканата купчина от чаршафи и възглавници, опитвайки се да я открие.

— Какво правиш там? Да не играем на криеница?

— Изчезвай! Искам да спя.

Ръката му се плъзна под завивките — с единствената цел да я хване и изтегли. Но пръстите му докоснаха нежната ѝ гръд и той я чу как изпъшка. За част от секундата Кам загуби самообладание и не можеше да помръдне, а стомахът му се сви на топка. Господи, колко бе сладка и топла! После прехапа устна и с мъка отмести ръката си върху рамото ѝ, като леко я побутна.

— Чуй ме, Ан Дюпре — започна той провлечено, — дълго време бях много добър. Внимавай в картинката, защото ако реша, мога да стана и много, много лош!

— И какво правиш в такива случаи? — Едното ѝ око надзърна изпод завивката.

— Ставам ужасно, дяволски добър — отвърна той с коприненото мъркане на ловуващ котарак, миг преди победоносния скок. — Искаш ли един пример?

— Не! — Главата ѝ изскочи от скривалището, а очите ѝ присветнаха подозрително. Дали беше сънена, или пък „приятелят“ бе отстъпил пред стария Кам — онзи, когото познаваше и в когото бе влюбена толкова отдавна? Или само ѝ се бе сторило, подведена от трескавия копнеж? — Какво всъщност правиш тук?

— Чака ни работа! — облегна се той самодоволно. — Нуждая се от помощта ти, за да обсъдя вариантите от снощи.

— Значи още не си открил идеалната си половинка?

— Може да е някъде тук — потупа той папката.

— Какво искаш да кажеш? — обърна се тя и го изгледа подозрително.

— Установих, че така, както я карам — джаста-праста, няма да стигна до никъде. Трябва ми по-професионален подход. Затова помолих Боби да се поразходи с фотоапарата и да снима всички гостенки.

— Шегуваш се.

— Нищо подобно! Всички са тук, вътре. Хайде да ги разгледаме и подредим в групи.

— Не мислиш ли, че можеш да се справиш съвсем сам?

— Не — усмихна се той многозначително. — Имам нужда от женски поглед. Вероятно познаваш жените много по-добре от мен. Така че да започваме. — Той я погледна в очакване.

Ан знаеше, че изглежда ужасно — разрошена и без грим. Но какво от това? Нали бяха само приятели? Измъкна се бавно изпод чаршафите с единственото успокоение, че е с най-хубавата си дантелена нощница и се облегна на пухкавите възглавници. Погледна таблата със закуската и потръпна. Този път гладът не бе спасителен изход!

— Добре, Кам — прошепна тя малко прегракнало, — давай да приключваме по-бързо!

— Ето, виж — отвори той папката и взе първата, която му попадна. — Мег Марлоу. Истинската спортна американка. Виж тези яки прасци. Дори и бицепсите ѝ са закръглени. Може да тича, стреля и кара сърф, но хобито ѝ е ръгби. Какво мислиш за нея?

Ан се взря в снимката, чудейки се дали това барабанене по слепоочията е предвестник на главоболие.

— Не зная, Кам. Може би това е сродната душа в спорта, за която мечтаеш.

Той се поколеба за миг, вторачен в госпожицата.

— Не, мразя ръгбито. Заминава в група „Сбогом“.

Ан се усмихна и отметна коси. Е, не беше чак толкова зле. Поне не я гледаше с онази ужасна сдържана физиономия. По очите му познаваше, че онова, което вижда, му харесва.

— Коя е следващата?

— Шери Кат. О-хо! Погледни това лице!

— Да, много е красива. — Ан я мразеше, но бе решила да не се издаде.

— О, да, красива е. И тъпа като тиква — въздъхна той.

— Не си личи.

— Очевидно никога не си говорила с дамата. Целият ѝ арсенал от изрази включва: „О, не!“, „Така ли?“, „Знаеш ли...“.

— Е, жалко! Следващата?

— Присила Еквид. Погледни — не ти ли прилича на завоевателка на Дивия Запад? Представяш ли си я начело на фургоните с пушка на рамо и с бебе в ръце?

— Отдели я в групата „Размисли“. В случай, че решиш да покориш неизследвани територии.

— А, ето я и малката Сали Согас. Миньонче. Не е ли много печена? По време на танца ми шепнеше какви ли не сладки глупости

на ухото.

— Какви по-точно? — поинтересува се тя.

— О, обещания за сексуални фантазии, каквито дори не съм сънувал. Май че е добре да ѝ се обадя един-два пъти.

— Вярно, защо не? — заблестяха дяволито очите му.

— Търсиш ли работа?

— Не става дума за мен, а за кандидатките!

— О, грешка — въздъхна той разочаровано.

— Добре, нека бъде както искаш. Да кажем, че жена ти е изгорила сладките.

— Звучи ми доста по-добре.

— Влизаш и я намираш в кухнята да плаче безутешно. Какво ще сториш?

— Е, това е лесно. Пребледнявам. Измъквам се на заден ход. Търся партньор за тенис и играя поне два часа, докато тя се съвземе. — Изглеждаше адски доволен от себе си. — Не съм ли страшно съобразителен?

— Ни най-малко! — изгледа го тя с укор. — Как мислиш, че ще се съвземе, когато е съвсем сама, заобиколена от изгорели сладки? Какво ще я накара да се почувства по-добре?

— Мога... да се отбия в някоя сладкарница на връщане от тениса.

— Не! Тя се нуждае от духовната ти подкрепа! Иска да поплаче на рамото ти. Трябва да отидеш в кухнята, да я прегърнеш и потупаш успокоително с думите: „Хайде, всичко е наред!“. — На смръщеното му лице бяха изписани съмнения. — Ела — повика го тя. — Хайде, опитай! — И се престори, че плаче.

Той я взе в обятията си, като се стараеше да не се впечатлява от възбуждащата топла плът под дантелената нощница и опияняващия лимонов аромат на косата ѝ.

— Хайде, хайде — потупа я той несръчно. — Всичко е наред. И без това не обичам сладки.

— Е, още малко старание — изгледа го тя. Но той не я пускаше и не проронваше нито дума. Тя навлажни пресъхналите си устни: — Знаеш ли, най-доброто нещо, което всъщност изглежда най-неподходящо... — Дали да се осмели да го каже?

— Какво е то? — настоя той.

Тя пое дълбоко дъх и промълви.

— Можеш да я любиш.

Очите му я попиваха, а ръцете му трепетно я притискаха. После главата му бавно се заклати отляво надясно.

— О, не, това е прекалено. Не бих могъл.

— Какво? — Ан не разбра накъде бие.

— Да се влюбя в някоя от тези жени. — Лицето му изразяваше болка. — Защо да не мога да се ожена за някоя, която наистина харесвам? Като... теб, например?

— МЕН? — долетя до ушите ѝ собственият ѝ глас. — Защо мен?

— А защо не? Не се сещам за друга, която да ми е така симпатична.

Страхотно! Симпатична. За любов не ставаше и дума! А ако и той самият не бе наясно? Е, точно сега това нямаше никакво значение. Защото красивото силно тяло на Кам отново се приближаваше застрашително и целият ѝ кръгозор бе запленил от мъжествения контур на челюстта му, кристалната синева на очите и потрепващите тъмни ресници.

Ръката му се плъзна в косите ѝ и притегли главата ѝ назад, така че устните ѝ се извиха нагоре. Тя усети как леко ги открехва, подканвайки го, а сърцето ѝ биеше така силно, все едно че стаята се клатеше от земетресение.

Той бързо се наведе, сякаш не смееше да ѝ остави нито минутка повече пред страха да не се откаже. Никой не трябваше да мисли — нито той, нито тя. Досегашните им отношения се ръководеха изключително от разума. Време бе да се вслушат в чувствата.

Копнежът го изгаряше, избликнал като огнен фонтан. Искеше да я докосва навсякъде — косата, кожата, гърдите. Ръцете му се плъзнаха по гърба ѝ и меката пухкава плът на ханша преля от шепите му, а тялото му, устремено към нейното, я прикова към пухкавите възглавници. Ефирната нощница не представляваше никаква преграда и той я усещаше, съблазнителна и пулсираща. Заливащите го могъщи вълни на желанието заплашваха да го изпепелят.

— Ан — прошепна той задъхано. — О, господи, колко си красива!

И устните му се впиха в нейните, а тя забрави за необходимостта да диша. Това, от което се нуждаеше, бе близостта на Кам, докосването

на дланта му върху гърдата ѝ, нежна и леко грапава през дантелата. Движеше се като в сън, а в съня всичко бе възможно.

Кам усети спонтанния ѝ отклик и загуби присъствие на духа. Нямахше намерение да стига толкова надалеч за така кратко време, но в този миг нищо не бе в състояние да го призове към сдържаност. Ръката му се плъзна между краката ѝ, но изведнъж тя се дръпна рязко и го отблъсна, погубвайки безупречната хармония помежду им. Той съкрушен вдигна поглед. Трябваше му време да асимилира всичко, да се върне обратно на земята.

— Хей-ей! — подсвирна тя, придръпвайки нощницата надолу с разширени очи и подпухнали от целувката устни. — Твърде много за толкова кратко време!

— Не съм съгласен — прочисти той гърло с усилие. — Твърде малко за твърде дълъг период! — И протегна ръка, но тя се изплъзна и стана.

— Какво стана с онова „Само приятели“? — отстъпи Ан към банята със скръстени на гърдите ръце.

Той сви рамене, без да я изпуска от поглед — все още размътен от бушуващите емоции.

— Провалих се напълно като приятел — призна той тихо. — Но бих могъл да наваксам като любовник.

Тя спря с ръка върху дръжката на банята.

— Уведоми ме, когато си готов да ги съчетаеш и двете! Може да ме заинтересува! — И изчезна зад вратата, а той продължи да се взира там, където Ан стоеше допреди миг.

ОСМА ГЛАВА

— Трябва да ме спасиш от тези приеми!

Ан повдигна въпросително вежда и остави папката със снимките пред Кам върху бюрото му в библиотеката. Беше ги забравил в стаята ѝ сутринта, след като прекратиха обсъждането. И така — край на научния му подход за избор на съпруга чрез моментни снимки!

— Говори с майка си — посъветва го тя.

— Не си ли забелязала — изпъшка той и зарови ръка в косата си, — че ми е ужасно трудно да ѝ кажа „не“? Не можеш ли да ме заместиш?

— Кам! — Тя се отпусна на стола от другата страна на бюрото. Стори ѝ се съвсем естествено. Отношенията работодател-работник, ако изобщо бяха съществували, отдавна принадлежаха на миналото. — Знаеш, че съм напълно безсилна. Защо искаш да прекратим приемите? — Изглежда го продължително. Дали беше сериозен? И какво означаваше всичко това?

Погледът му обходи от главата до петите стройното ѝ стегнато тяло и заблестя от задоволство — с приборана на тила коса, морскосиня блуза и бели ленени панталонки Ан изглеждаше много компетентна. Както и изключително сладка.

— Не мога да понасям повече целия този цирк! Няма никакъв смисъл! Никога няма да се оженя за някоя от тези жени. В началото мислех, че бих могъл, но когато ножът опря о кокала, видях, че не ми е по силите.

Много приятни новини! Въпреки това Ан се почувства малко неловко. Нещо като че ли липсваше.

— Ами Урсула? Не забравяй, че е тайната фаворитка.

— На майка ми — да, но не и на мен! Нека майка ми се ожени за нея! — изсмя се той. — Аз никога няма да го направя.

— Горката Урсула!

— Знаеш ли, когато бях дете, Урсула присъстваше на всеки рожден ден, въпреки че е с пет години по-малка от мен. Когато станах

на седемнайсет, а тя бе само на дванайсет, трябваше да я вода на кино. Урсула е била проклятието на целия ми живот! Все едно да се ожения за детския си кошмар! — Той поклати глава и се намръщи. — Но и с другите не е по-различно. Мислех, че мога да се отнеса към този въпрос като към сделка, но се оказа, че съм се лъгал.

Ан кимна. Чакаше го да продължи. Искаше да чуе мотивите му — отстъпление към стари позиции или нещо ново? Кам мълчеше.

— Все още ли се страхуваш от решението да се обвържеш така силно с друго човешко същество? — промълви тя.

Той се стегна, но след миг се отпусна.

— Да, този проблем съществуваше преди. Но не и сега.

Той взе ръката ѝ, а после вдигна глава и я погледна в очите. И в миг тя се изправи на нокти. Какво ли искаше да каже? Сексуалното привличане между двамата наелектризираше въздуха и при всяка следваща среща прескачаха все по-опасни искри. Какво означаваше всичко това?

— Убеден ли си, че знаеш какво точно търсиш? — попита го тя. — Може би ако пренасочиш усилията си в правилна посока...

Той я придърпа към себе си, докато лицата им се приближиха на няколко сантиметра над края на бюрото.

— Собствените ми желания са ми пределно ясни. — Тя се усмихна, а дъхът му помилва бузата ѝ.

— Добре ще е, ако правиш разлика между „нужди“ и „желания“. Ако имаш представа какво точно търсиш у една съпруга...

Целувката му я принуди да замълчи и тя спонтанно откликна. Целувката му бе нежна, но предизвикателна и продължи само миг. Но успя да заличи всякаква сваятна мисъл от съзнанието ѝ. Ан дойде на себе си, задъхана и загубила представа за темата на разговора.

— Ще ме подкрепиш ли? — В гласа му трептеше надежда. — Ще говоря с майка довечера. Ще поискам среща в солариума.

Трябваше ѝ няколко секунди да влезе в час.

— Ами... Ще ѝ предложиш да прекратите приемите ли?

— Да.

— Дори няма да отстъпиш за този петък? Та тя го чака с такава радост!

— Ан, пред теб стои един истински удавник — изстена той.

Тя се разсмя и го докосна по бузата. Прекрасно бе да се чувства така свободна и волна, а същевременно и така значима!

— Е, не преувеличавай. Ще направя каквото е по силите ми.

Той понечи да я целуне повторно, но тя се отдръпна.

— Ще ни стане навик! — предупреди го тя.

— Тъкмо на това се надявах — кимна той щастлив. Подпря брадичката ѝ и впи очи в устните ѝ. — Опитвам се да ти докажа, че съм в състояние да изпълня изискванията ти.

— Какви изисквания? — премига тя.

— Да бъда едновременно приятел и любовник. — Целуна я бързо и се усмихна. — Това бе от приятеля. А сега — от любовника.

Тя избухна в смях, което изтика на заден план естествената ѝ съпротива. Целувката се задълбочаваше. Той я притискаше все по-силно, а тя се топеше от наслада, удивена до дъното на душата си от страстите, които Кам възпламеняваше. Приятел и любовник. Да, усещаше ги и двете. И ги обичаше по равно. Е, а сега накъде?

Целувката свърши, но Ан не помръдваше, сгушена в топлите му обятия. Той я галеше по косата, а на нея ѝ се искаше да остане в това сигурно убежище до края на живота си.

— Майка ти може да влезе всеки момент — подсети го тя с въздишка.

— Няма нищо. — Кам вдигна ръката ѝ и взе да целува пръстите ѝ. — Тя те харесва.

— Майка ти харесва Урсула — изсмя се тя.

— Е, да, но ти си на второ място. Сигурен съм, че си изпреварила Дъсти.

— Дъсти? — Изражението ѝ се промени и тя вдигна глава от гърдите му. — Майка ти... виждала ли я е?

— Разбира се. Доведох я у дома... веднъж. И майка ми я хареса — за моя огромна изненада.

— Наистина ли? — отдръпна се Ан, като се преструваше, че търси нещо на бюрото. Всъщност изпита необходимост от тази дистанция.

— Да, с известни резерви. Направо бях разочарован от това колко я хареса. Сигурно си бях въобразил, че като се ожения за Дъсти ще инсценирам малък бунт, както когато накарах мама да ме запише в местното училище. Разбираш ли?

— Мисля, че да.

— На Дъсти не ѝ харесваше тук. Мисля, че ѝ напомняше за малкия ѝ роден град в Тексас. Гореше от нетърпение да се върне в Ню Йорк, така че не се бавихме много. Бродуей, театрите, операта, магазините, приемите я привличаха както светлината — пеперуда. Ставаше ми смешно, като я гледах как разцъфва, откривайки името си в клюкарските рубрики за висшето общество. Аз вече бях привикнал. Изобщо не ми правеше впечатление. Но за нея то бе всичко.

Той поклати глава с едва загатната усмивка. Ан изпита някакъв смътен страх.

— Кам — опипа почвата тя, — още ли си влюбен в Дъсти?

— Дъсти? — Той се вторачи в нея неразбиращо и избухна в смях. — О, не, не! Всичко свърши в мига, когато я открих с Макдоналд. Повярвай ми. Чувствата ми бяха покосени от скоропостижна смърт.

Ан изпита облекчение. Вярваше му сляпо. Някак подсъзнателно, тя винаги приемаше думите му без резерви. Един-два пъти се бе почувствала неловко — когато бе сигурна, че Кам се самозаблуждава или просто не смее да погледне истината в очите.

— Чувал ли си нещо за нея от тогава?

— Не съвсем. Докато не срещнах Боби.

Думите му звучаха като изповед — съкровени тайни, които не бе споделял с никого досега. Ала Ан не смееше да задава повече въпроси. Кам би могъл да помисли, че отива твърде далеч. Същевременно помежду им имаше доста неща за изясняване.

— Спомена, че онова, което се е случило с Дъсти, те е настроило цинично спрямо приятелството.

Очите му тъмнееха, дълбоки като планински езера.

— Така е. Един от многото случаи, в които изпитах огорчение. Но този бе като капак — камъчето, което преобърна колата.

— Затова ли... Кам, налага се да ти задам този въпрос, защото ми тежи от десет години и трябва да узная отговора.

— Давай — кимна той бавно.

Тя трепереше. Не беше лесно. Ножът бе опрял о кокала.

— Затова ли обърна гръб на Джони, когато те помоли за заема? Защото мислеше, че е просто поредният, който иска да откъсне частица от теб?

Лицето на Кам бе напълно безизразно.

— Ан, не разбирам за какво говориш... — проточи той глас, а в челото му взе да се врязва дълбока бръчка.

— Не си ли спомняш? — Гласът ѝ трепереше. — Точно преди десет години, през март. Баща му беше починал, а майка му се премести във Флорида. Джони стана шеф на магазина, който вървеше към разорение. Бяхме отчаяни. Най-последно го придумах да ти пише. Не знаех какво друго да направя. Никой тук не би му дал заем. А за теб чувахме, че просперираш в Ню Йорк.

— Ан, заклевам се, изобщо не съм получил това писмо! Не бих могъл да забравя! Боже, бих изпратил парите начаса! — Потрепна и се присви сякаш от болка. — О, Ан, сигурна ли си?

— Да, видях как го пусна в пощенската кутия.

Кам зарови лице в ръцете си и потъна в дълбок размисъл. Изведнъж вдигна глава и я погледна право в очите.

— Разбира се! Как не се сетих! Онази година, когато бях на корицата на списанието, наех една фирма да се занимава с кореспонденцията ми. Всеки ден получавах тонове писма, повечето от тях, изобилстващи от молби. Те ги пресявах и сортираха. Не ми беше по силите да се справя сам. — Внезапно той се протегна и я хвана за ръката, а очите му заблестяха от нарастващ ужас. — Получихте ли отговор?

Тя кимна.

— Стандартно писмо на бланка, което ни уведомяваше, че си прекалено зает, за да ни пишеш.

Той изпъшка, а раменете му клюмнаха.

— Ето, това е! Точно така е станало! Писмото ви е попаднало на секретарката на фирмата и е потънало нейде в папките.

— И ти... Никога ли не си го виждал? — Ан не можеше да проумее. След толкова години ѝ бе необходимо време да преобърне мислите си. Значи изобщо не бе виждал писмото! Тоест, не е останал глух за вопъла на Джони! Кам не бе онова студено безчувствено чудовище, плод на въображението ѝ, а сърдечното мило момче, по което бе хлътнала в гимназията. По-възрастен и разсъдлив, по-малко спонтанен. Но същото онова момче, което винаги бе обичала!

Ала Джони... Всичко това бе твърде важно за него. Джони умря с мисълта, че приятелят му го е изоставил. Ех, да би могъл да узнае, да

би имало някакъв начин да му каже... Очите ѝ се изпълниха със сълзи и тя отклони поглед.

— Ан! — Сърцето му се късаше, като я гледаше как плаче. Изправи се и я взе в обятията си, а после се наведе и целуна мокрото ѝ лице. — Ан, скъпа Ан, не плачи! — О, господи! Тя все още обичаше Джони! Как би могъл да се състезава с един дух?!

Особено с духа на най-добрия си приятел!

Срещите с госпожа Стерлинг винаги криеха неочаквани изненади и тазвечерното им събиране в солариума не беше изключение. Ан кимна на изправения до вратата Максвел и влезе. Майка и син вече бяха окупирали плетените столове сред избуялите папрати и орхидеи.

— Заповядай, мила — посочи ѝ госпожа Стерлинг свободния стол. — С Камерон тъкмо си спомняхме за баща му. Знаеш ли, беше прекрасен човек. Така ми се иска да е тук, за да види как синът му най-сетне ще се ожени! — За миг лицето ѝ се помрачи, но веднага се съвзе и светна. — Впрочем, очаквам петъчния прием с огромно нетърпение. Английски чай на открито. Прекрасно, нали? При това сме поканили само най-изявените двайсетина кандидатки. Сигурна съм, че ще намериш момичето на твоите мечти, Кам!

— О, боже! — Кам почти пребледня.

— Ще поръчам дантелени салфетки — продължи старата дама, без да е чула забележката му. След което стана и ги остави да се взират един в друг с усещането, че са се провалили.

— Не зная как ще го изтърпя, Ан!

— Още само един прием — прошепна тя. — Ще се справиш.

— Предчувствам, че е последният — въздъхна той. — Но не съм решил дали ще присъствам.

Тя му изпрати въздушна целувка и излезе. Кам не помръдна, загледан в гигантската папрат. Какво лято! Съвсем различно от добрите стари времена, когато в компанията на мимолетни хубавици пореше Средиземноморието с яхта или кръстосваше казината на Монте Карло. Страхотни ваканции — като захарен памук — въздушен и без хранителна стойност, но вкусен и приятен. Окрилен от усещането за свобода, волен и спокоен!

Какво бе сторил, та да заслужи това лято, изтъкано от задължения към майка му, чувство за вина и неочаквано влюбване в жена, която го караше да гледа на живота си от болезнен ъгъл?

Всъщност, знаеше как го бе заслужил. С години на бързи удари, когато мислеше единствено за печалби и слава, а забравата погълна най-добрия му приятел. Настъпило бе време за разплата! Но мисълта, която го мъчеше най-силно и къпеше сърцето му в кръв, бе, че Джони също е платил — при това без вина.

— Ан, дай ми съвет! — нахълта Урсула в кухнята, където Ан украсяваше сладки. — Как да накарам Кам да се омъжи за мен?

Ножът в ръцете на Ан падна и смачка две сладки. Едва след няколко секунди тя успя да се опомни и овладее.

— Урсула, не мога да те посъветвам нищо по въпроса.

— Защо? Ти познаваш Кам по-добре от всички нас, взети заедно. Той ти вярва. Може би ще му подхвърлиш нещо за мен?

— Урсула! — Ан тръсна глава и леко се засмя.

— По дяволите, би трябвало да се отнася към този въпрос като към сделка! — Прекрасното същество се нацупи. — Точно като мен. Взаимноизгоден договор. Ето, това ми е необходимо!

— Но какво говориш? — Ан преустанови заниманията си и се вгледа в момичето.

— Е, защо пък да не ти кажа? — въздъхна Урсула. — Имам нужда от парите на Кам. Заради моя малък ресторант в Сосалито.

— Ресторант! Значи затова все питаш как въртя домакинството.

— Разбира се. Имаме страхотен успех. Клиентите налитат като мухи на мед. Но сме на онзи междинен етап, когато все още скромната печалба не ни позволява да поддържаме високото качество. Трябва да се разширим. А за това е необходим капитал.

— Но Урсула, твоето семейство...

— Не понася факта, че съм се включила в този бизнес. Само да спомена нещо и извърщат презрително носове.

— С какво биха искали да се занимаваш?

— Да си стоя у дома и да давам приеми. Да помагам в домакинството... Да ръководя прислугата. Майка ми е невежа до такава степен, че не може да намери дори портиер, а камериерките я

изнудват с припадъци всеки път, когато ги помоли да измият прозорците. — Тя въздъхна сърцераздирателно. — Не, няма да ми помогнат! Искат да се проваля и да се върна вкъщи да се грижа за тях. А това няма да стане! — Веждите ѝ леко се присвиха. — Надявах се да се омъжа за Кам и да се възползвам от парите му. Дявол да го вземе! — Изведнъж я осени нова идея. — Почакай! Хм, нещо, за което не съм се сетила преди. Чудя се... Дали не мога да използвам майката на Кам? Това му е слабото място... — Очите ѝ блестяха като на котка. — Само да открия как... — И излезе, а Ан я проследи с нарастващи опасения. Урсула бе права. Щом ставаше въпрос за майка му, Кам бе кротък като агънце. Не би ѝ отказал почти нищо...

— Само не това, Кам! — прошепна тя. — Само не това!

До края на седмицата Ан и Кам не можаха да останат и за миг насаме. Толкова по-добре! Нейните чувства бяха така объркани и неясни, че дори не ѝ достигаха сили да се заеме с разсичането на гордиевия възел. Единственото, което не подлежеше на съмнение, бе, че е влюбена. Само като чуеше гласа му и ѝ се завиваше свят. Щом го видеше и сърцето ѝ подскачаше в гърлото. А когато се приближеше и я докоснеше, в ушите ѝ забиваха хиляди барабани.

Беше лудо, безумно влюбена в Кам! Впрочем, кога не е била?

Знаеше, че скоро ще трябва да напусне. Не би могла да продължи да търси съпруга за човека, когото обича, нали? Още повече, че Кам не би изтърпял друг прием, освен предстоящия в петък. Значи, оставаше без работа!

Обичаше го. Искаше да бъде до него, да слуша гласа му, да усеща присъствието му. Е, и сега накъде? Нямахше представа. Кам бе решил да се ожени — но не по любов, а просто поредната сделка. Впрочем, тя би ли направила решителната стъпка — дори и да ѝ предложеше? При мисълта да се омъжи за Кам и да му позволи да заеме мястото на Джони, стомахът ѝ се присви болезнено. Чувството за вина помрачаваше все още твърде силно кълновете на крехкото ѝ щастие.

Защото истината бе, че е щастлива. Любовта ѝ към Кам я правеше щастлива. Един разговор или стъпките му в съседната стая изпълваха деня ѝ със смисъл. А и той излъчваше радост. И тя усети,

някак инстинктивно, че съвсем скоро това вече няма да им е достатъчно.

Надвисналите дъждовни облаци ги заплашваха през целия ден, но подготовката за приема вървеше с пълна пара. Между дърветата бяха опънати на връв красиви хартиени фенери, а на зелената трева се мъдреха кокетни малки масички, подредени с много вкус за английския чай.

— Ще вали — подхвърли Ан, загледана в небето.

— Няма да посмее — отсече госпожа Стерлинг, без изобщо да вдигне поглед.

Първите огромни капки затупкаха с пристигането на първите бели лимузини. Ан стоически наблюдаваше как фенерите клюмват, а украсата по масите прогизва.

— Ще пренесем всичко вътре! — обяви госпожа Стерлинг и зарадва команди наляво-надясно, както генерал пред атака на вражеска крепост.

— Обича популярността — подхвърли Кам скептично. Застанал прав до Ан, той наблюдаваше приближаващата група кандидатки. — Години наред до ушите ни ще достигат истории за нейната находчивост пред лицето на природните стихии!

— До твоите уши — погледна го Ан. — До твоите и на жена ти.

Той се гмурна в неизследваните дълбини на очите ѝ и за миг си помисли, че завинаги ще остане там. Ръката му потърси нейната и така, застанали на входа, двамата бяха готови да посрещнат гостенките.

Ан изглеждаше прекрасно в ефирната бяла рокля от газ, а черната разкошна коса падаше тежко на голите ѝ рамене. Тоалетът ѝ бе съвсем опростен, без бижута и излишества, но въпреки всичко тя се открояваше измежду богато натруфените кукли като ангел сред тълпа просяци.

Ан се усмихна, забелязала възторжените искрици в очите на Кам. Странно бе да стоят там, ръка в ръка, и да посрещат жените, които копнееха за тази ръка. На пръв поглед Кам бе неин, но всъщност изобщо не беше така. Изумените погледи сякаш изобщо не го притесняваха. Нея пък — още по-малко!

Тази вечер реколтата бе специална — любимките на госпожа Стерлинг, както и доказалите, че са сериозни съпернички. Гостенките, идвали само за да се забавляват, бяха елиминирани. Ан разпозна някои от дамите на снимките.

Шери Кат, спомни си тя, красивата и глупавата. Тази вечер тя бе още по-блестяща с дълбоко деколтирана рокля и диамантена огърлица. Спря се и поздрави Кам без изобщо да забелязва Ан.

— Както каза Сали, днес е голямото шоу! — изхили се тя и Ан призна, че е точно толкова тъпа, колкото я бе описал Кам. — А аз ѝ викам: „Е, няма начин да го пропусна!“, сецаш ли се?

— Не зная откъде тръгват тези слухове? — наведе се Кам към Ан, след като Шери се бе отдалечила. — Мислиш ли, че майка ми им говори разни неща, които аз не зная?

— Хич не се съмнявай!

Със или без слухове жените някак усещаха, че това е решителната вечер. Или както каза Кам:

— Имат вид като че ли са тръгнали на лов за мечки. Те гледаха това ужасно разточителство на съблазни — разголени пищни бюстове и дълги крака, блестящи диаманти — повече, откогато и да било, и всичко това смесено в ослепителен, въртящ се калейдоскоп.

Появилата се червенокоса красавица изгледа хванатите им ръце с презрение и се облегна на Кам.

— Чух, че днес е вечерта на голямото решение. Искане ми се да се усамотим за малко, преди да направиш последната крачка. Някои неща около мен може би ще те заинтересуват. — Гледаше го настойчиво, а клепките ѝ многозначително потрепнаха. После кимна с тънък намек и той се видя принуден да ѝ кимне в отговор, чувствайки се като кръгъл глупак.

— О, в какво ме въвлича майка ми! — изстена Кам.

Мег Марлоу, онази с внушителните прасци, беше следващата. Тя сграбчи свободната ръка на Кам и яростно се намръщи.

— Чувам, че тази вечер ще се състезаваме за теб. Виж там да има канадска борба, защото със сигурност ще спечеля.

— Мислиш ли, че възнамерява да ме прикове към пода? — разтревожи се Кам. — Все пак не би могла да събере въже в чантата си, нали? Тази наистина започва да ме изнервя!

Ан му се усмихна мило. Обичаше го и ненавиждаше цирка, който волю-неволю трябваше да изтърпи. Но усмивката ѝ бързо се стопи щом Сали Согас се хвърли на врата му.

— Помниш ли обещанието ми, Кам? — измяука тя като глезена котка. — Ако не те е шубе, можем да започнем още тази вечер! — И го изгледа през рамо, а бедрата ѝ плавно се полюшваха.

— Оу! — престори се той, че избърсва чело. — Не, повече не издържам! — Погледът му обходи жените, изпълнили стаята. Във въздуха витаеше особено напрежение — сякаш бяха настроени за борба, за подвизи. — Знаеш ли какво? Още малко и ще почнат да изпускат искри. Въръжени са до зъби — предстои сериозна схватка.

Ан кимна. От минута на минута се чувстваше все по-зле. Не можеше да повярва, че участва в този маскарад. Изведнъж всичко ѝ се стори толкова мръсно!

— Кам? — погледна го тя.

Но той не я чу. Вторачен в жените, се питаше: „Защо всички те идват?“. Никоя, освен Урсула не го познаваше. Никоя не се интересуваше от самия него, от онова, което таеше в душата си. Бяха като пиявици — искаха да грабнат частица от славата и богатството му... Както и всички останали. Вярно, вече не бе измежду звездите на деня — но някога е бил, а в чуждите очи това, все пак, бе по-добро от нищо. И в сърцето му се надигна презрение към тези дребни душици.

Към всички, с изключение на Ан — изправена до него като принцеса, сдържана и горда, сладка в своята хубост. Какъв невероятен шанс, че отново я откри!

Ан също оглеждаше гостенките. Бяха около двадесет — двадесет възможности! Всяка — красива, богата, преуспяла — и всички искаха Кам. С какво, за бога, би могла да ги превъзхожда? Всъщност, какво искаше той от нея? Ами тя от него?

Майка му го извика в стаята и той я остави. Силна гръмотевица разцепи небето и къщата сякаш потрепери. Дъждът се лееше като из ведро. Ан погледна навън и изведнъж усети по гърба си едрите капки. Движеше се като в полусън — трябваше да се махне, трябваше да отиде нейде надалеч! Не можеше да понася повече това пошло сватосване!

— Къде отиваш? — чу тя гласа на Урсула.

— За хляб. Не ме чакай!

Когато се добра до къщичката на пазача, Ан бе мокра до кости. Нямахте намерение да идва точно тук, а просто искаше да поскита под дъжда, докато пламналата ѝ глава се поохлади и успее да подреди мислите си. Но няколко секунди под изсипващите се потоци вода бяха достатъчни да променят намеренията ѝ и тя се затича към най-близкия подслон, който при това бе достатъчно далеч от кошмарния прием.

Къщичката не се използваше от години, но пазачът я поддържаше чиста. На Ан ѝ се стори много уютна с барабанящия по покрива дъжд. В стаичката имаше легло, бюро с газова лампа, рафтове с инструменти и кашони. Намери кибрит и запали лампата, после се отпусна на леглото и потръпна от студ. Неочакваното изскачане под дъжда не беше измежду най-блестящите ѝ идеи. Е, поне се спаси от онези ужасни жени.

Голата неоспорима истина бе, че е влюбена в Кам. Би направила всичко за него. Дори би се омъжила — ако се стигне дотам.

— Прости ми, Джони — прошепна тя. — Но ако ми предложи, не бих могла да откажа. — Ами ако искаше само съпруга за „от време на време“? Да ражда и отглежда децата му, докато той си живее живота в Ню Йорк? — Не, не това имаше предвид! — произнесе тя високо. И въпреки че думите ѝ трептяха във въздуха, някак не ѝ прозвучаха убедително.

Кам не бе искал да нарани Джони. Това ѝ донесе известно облекчение, въпреки че нищо не би могло да извини забравата. Но тя го разбираше. А сега и угризенията не му даваха покой.

Ан никога не би могла да обича човек, отнесъл се жестоко към Джони. Освен ако раната не бе нанесена без зъл умисъл. Защото и на нея ѝ се бе случвало подобно нещо...

Отвън се чува стъпки и тя затаи дъх. Който и да бе, щеше да види светлината на лампата и ще спре. Ако е пазачът...

Вратата се отвори и на прага застана Кам, плътно увит в дъждобран и с чадър в ръка.

— Победа! — обяви той, като остави чадъра и се освободи от дъждобрана. — Тръгнал бях на лов с единствена цел да мушна в торбата най-красивата организаторка на приеми в Сентръл Вали. — Навсякъде, по всяко време Кам бе способен да я накара да се усмихне.

— Е, май наистина успя — включи се тя в играта.

— Йа-хуу! И каква е наградата? — Беше се приближил и очите му горяха като въглени на мъждивата светлина. Протегна ръка и докосна мократа ѝ коса. — Замръзнала си. Ето, вземи. — Съблече сакото си и я наметна.

— Напуснал си купона — подхвърли Ан, без да откъсва очи.

— Да, изчезнах — кимна той и седна до нея на леглото. — Нито една от тези жени не ме интересува, Ан, и ти го знаеш.

— Да — кимна тя. — Но не знам коя те интересува.

Тъгълчетата на устните му се извиха в лукава усмивка.

— Не ме будалкай, момиче! — прошепна той. — Много добре знаеш кого желая. — Ръката му се плъзна под сакото и погали голото ѝ рамо. — Прекрасно знаеш за кого копнея! — Говореше така тихо, че тя едва го чу.

И беше прав. Отговорите и на двете загадки се четяха съвсем открито в честните му сини очи. Всичко бе изложено като на длан. Дали и нейната любов грееше така ярко? Ако не я бе открил досега, трябваше да направи всичко, за да му я покаже! И тя притвори очи, а главата ѝ се наклони назад. Устните му последваха пътя на ръката и целувките обсипаха като звезден дъжд нежната пътека от шията до фино изваяното ѝ рамо — сякаш Кам искаше да докосне всяка нейна частица.

— Кам! — изстена тя, а сакото се свлече, но тя не усети хлад. Целувките я изгаряха като огнени пламъци, дланите му пристягаха раменете ѝ като стоманен обръч. Хладната ѝ леко овлажнена кожа го подлудяваше. Страстта, желанието да я притежава го заливаха с неудържима сила, която заличаваше и последните искрици разум, мисъл или предпазливост. Целият значим свят се бе свил до ненаситния, разкъсващ копнеж да я има. Потънала в мощната му страстна прегръдка, тя отвърщаше на милувките му с взаимност, тялото ѝ сякаш оживяваше след дълъг непобуден сън.

Пръстите му ловко се справиха с ципа на роклята и пред жадните му устни блеснаха нови непознати богатства. Той откри гърдите ѝ, а стегнатите напъпили връхчета с вкус на свежи рози заиграха като живи под изкусителния танц на езика му.

От гърлото ѝ се изтръгна странен звук и тялото ѝ затрепери като лист. Толкова отдавна никой мъж не бе събуждал първичните ѝ

инстинкти, не бе успявал да я настрои за любов! Беше забравила как неусетно, за миг, може да се превърне от разумна, мислеща жена във вибриращо тяло, крещящо за неутолимата жажда за мъжко присъствие.

— Потърпи, Ан — дочу тя отдалеч дрезгавия му задъхан глас. — Изчакай ме за миг!

Не, тя не можеше да чака. Той трябваше да побърза. Треперещите ѝ пръсти несръчно издърпаха ризата, а той самият се погрижи за слипа. Неподозираната сила на горещата ѝ страст направо я изплаши. Желаше го така неудържимо, сякаш цялото ѝ тяло бе сътворено единствено заради този миг, сякаш животът ѝ висеше на косъм. Копнееше за великото сливане на телата им. Сега, веднага!

Той я облада и тя нададе вик, като се вкопчи в него с все сила, а очите ѝ издаваха безумния ѝ копнеж.

— Спокойно, Ан, по-полека — промълви той, но увлечена от пламения вихър, тя не можеше да спре и той с наслада я поведе по трънливия сладък път към върха, усмирявайки мощната приливна вълна, укротявайки я, набег след набег. Искаше да я гледа, да я докосва, да се любува на екстаза, който ѝ бе дарил, и затова се въздържа и изчака, докато тръпнешцото ѝ тяло взе да се усмирява и погледът ѝ отново се избистри.

— Здравей — обсипа той с целувки ухото ѝ. — Хубаво ли беше?

Тя се извърна и го погледна, все още разтърсена до дъното на душата си от опустошителната сила на преживяното.

— Аз... Кам... Аз...

— Шшт — спря я той със страстна целувка. — Сега е мой ред. Искаш ли да дойдеш с мен? — Очите му се смееха.

Тя нямаше избор. Сякаш тялото вече не ѝ принадлежеше. Някаква непозната, извънземна сила го бе обсебила. Едно потъркване на най-чувственото място на гърдата ѝ, едно възпламеняващо утробата ѝ движение и тя отново се понесе стремглаво по гребена на могъщите вълни на удоволствието, които просто не ѝ позволяваха да си поеме дъх.

Кам се извисяваше редом с нея, притиснал я така силно, че да не изпитва страх, устните му шептяха името ѝ, тялото му я закриляше и стопляше. Стигнаха там, на върха двамата заедно, така както бе отредила съдбата от векове — може би завинаги или поне само за този миг.

После, преплели тела, се отпуснаха на тясното легло, а милувките им бяха така нежни, разпалени и нетърпеливи, сякаш за пръв път откриваха противоположния пол. Те се смееха и галеха, ликуващи от щастие. И отново се любиха, нежно и бавно, с широко отворени очи.

Като че ли бяха отлетели часове, може би дни. Дъждът тихо ромолеше. Внезапно един писклив, избликнал иззад дърветата глас наруши божествената идилия.

— Камеро-он! Ю-ху-у! Камеро-он!

Двамата замръзнаха като току-що отлята статуя. Кам пръв идентифицира гласа.

— Боже мой, това е Урсула! — След което скочи, духна лампата и незабавно се сгуши до Ан.

— Камерон, вътре ли си?

Те не смееха да шумнат и се чудеха как да изчезнат яко дим. Не, това не бе истина, а сън! Допреди миг всичко бе така прекрасно! Дали ако затвореха очи и си пожелаеха силно Урсула да се стопи...

Ето, вече натискаше дръжката... И в този миг, като отговор на молитвата им, долетя друг глас:

— Урсула, къде ли не те търсих!

Ан и Кам се спогледаха и устните им произнесоха беззвучно:

— Боби!

— Какво искаш? — сопна се Урсула нетърпеливо. — Опитвам се да открия Кам.

Боби се приближи. Каубойските ботуши проскърцаха по чакъла.

— Е, тук няма да успееш! Кам замина, сладурче.

— Замина? Какво искаш да кажеш? — извика тя с нотки на отчаяние.

— Просто, че момчето духна. Но знам едно място, където може да го потърсим.

— Заведи ме бързо! Искам да го хвана, преди да е направил нещо, за което да съжалява.

— Знаеш ли какво, Урси, не съм убеден, че Кам ще се отдаде на съжаления тази вечер. — Шеговитият му тон леко се повиши: — Но не се съмнявам, че момчето ще ми е задължено.

— Хайде, стига! Да вървим!

— Дадено! Джипът е паркиран ей там, до портите. Потегляме към града. — Той гръмко се изсмя. — Един приятел с нетърпение чака да го посетиш отново.

Плясъкът от стъпките по мократа земя постепенно заглъхна. Ан и Кам се спогледаха, едвам сдържайки смеха си и най-после избухнаха неудържимо.

— Ще се опита да я качи на онзи бик-играчка! — тресеше се Ан.

— Е, нека я води и на Тимбукту — само и само да я държи надалеч.

— Хайде, хайде! Признай си, че Урсула не ти е безразлична. Не би искал Боби да ѝ стори нещо лошо.

— Е, чак това — не — позамисли се Кам. — Но малка шега няма да ѝ навреди.

— Мисля, че и Боби имаше точно това предвид — въздъхна Ан и се отпусна в обятията му.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Ан се събуди в леглото на Кам и се усмихна. Протегна се като котка пред огнище и потъна още по-дълбоко под завивките. Той също се размърда и тя го прегърна, като се опитваше да прилепи всеки сантиметър от голото си тяло към неговото.

— Сънува ли?

Тя кимна унесено.

— Аз участвах ли?

— Не, не съвсем. — Сви вежди, опитвайки се да извика спомена. — Летях в дълга бяла платноходка по водата, а наоколо кръжаха бели птици. Вятърът ни носеше с такава скорост, че косата ми се вееше като платно.

— Ей сега ще ти го изтълкувам — обяви Кам дълбокомислено. — Ти си ти. Птиците са надеждите и мечтите ти. А аз... — усмихна се той — аз съм лодката.

— Какво?

— Естествено! Не е ли от ясно по-ясно? Отнасям те към рая.

— Я виж ти!

— Не си ли чувала за символите в сънищата?

— Е, не съм специалист, но знам достатъчно, за да разбера, че ме будалкаш.

— Нищо подобно! Аз съм много вещь по сънищата.

— Не ти вярвам нито дума. Но ще ти кажа в какво съм убедена. — Тя се сгуши в обятията му. — Вярвам, че можеш да превърнеш сънищата ми в действителност.

Той се засмя тихо и я притисна до гърдите си.

— Какъв е най-подходящият начин да кажеш „Добро утро“?

— Е, ако те разкъсват колебания, послушай езика на тялото — усмихна се тя.

Той се разсмя. Любиха се дълго и красиво и на Ан не ѝ се искаше това да свършва. И тогава пристигна Урсула.

— Кам?

— Мълчи и ще си тръгне — подшушна ѝ Кам с надежда.

— Камерон, зная, че си вътре! — Чу се шум от ритник по вратата. — Няма значение! Само слез до един час в кухнята. Искам да се сбогуваме.

Притаили дъх, Кам и Ан се вслушваха в отдалечаващите се стъпки.

— Урсула заминава — заключи Кам почти с тъга.

— Също и аз — припомни му Ан.

— Не ставай смешна!

— Знаеш, че трябва, Кам. Приемите приключиха. — И затананика една мелодия, която ѝ дойде на ум.

— Добре. Надсмивай се над чуждото нещастие! — дръпна се той и изведнъж я зацелува шумно. — Би трябвало да ми предложиш подкрепа. Нуждая се от приятели. Съвсем скоро ще се наложи да се изправа срещу майка ми.

Тя се засмя. Знаеше, че го плаши не майка му, а мисълта да не я нарани. Тази негова черта много ѝ харесваше. Е, за момента не би могла да открие кой знае какво в характера му, от което да се оплаква.

Стана, зави се в чаршафа и отиде да дръпне завесите, обливайки Кам с ярък поток светлина — точно както той бе направил в стаята ѝ преди няколко дни.

— Ето те и теб! Изгрей и заблести!

Той изпъшка и се зарови под завивките, а Ан избухна в смях. Докато прекосяваше стаята, нещо привлече вниманието ѝ. На нощното шкафче имаше купчина снимки. От най-горната я гледаше Джони. Спря и ги запрехвърля — десетина момчета от гимназията. Между тях — Кам и Джони.

— Кам, какво е това?

— О! — седна той в леглото и изведнъж придоби напрегнато изражение. — Няколко стари снимки, мислех да ти ги покажа. През един уикенд ходихме на подводен риболов в околностите на Сан Диего. Взех фотоапарат и снимах в лодката.

Тя ги прехвърляше отново и отново. Снимки на Джони, които никога не бе виждала. Като че ли го виждаше под нов, непознат ъгъл.

— Джони — прошепна тя, докосвайки лицето му. Винаги щеше да си остане така млад! Кам я наблюдаваше, а сърцето му тежеше като воденичен камък. — Не мога да повярвам, че не съм ги виждала

досега! — На едната бе вдигнал високо малка рибка с изражение на триумфиращ победител — естествено, за майтап; на друга — двамата с Кам, ръка за ръка; на трета — държеше малко чернооко момченце.

— Виж момченцето! Изражението му...

— Да, спомням си — беше на кея, когато се върнахме. Детето се бе загубило, а Джони положи немалко усилия да открие родителите му. Най-последно, когато успя, детето така се бе привързало към него, че не искаше да си тръгне. Беше обвило ръчички около врата му и едвам го откопчихме.

— Джони обичаше децата. — Очите ѝ се изпълниха със сълзи. — Знаеш ли какви бяха последните му думи? Съжалявам, че не те дарих с бебе, Ан! — Гласът ѝ бе дрезгав до неузнаваемост. Тя се задави и сълзите потекоха по бузите ѝ. Бързо се извърна.

Кам отчаяно заби юмрук във възглавницата. Господи, какъв ужас! Искаше да намрази Джони, да изкрещи на Ан да остави духа му на мира. За бога, всичко бе свършено!

Ала медала имаше и друга страна — цялото зло, което бе причинил на Джони, прекъснатите връзки, безразличието — не би могъл да го изкупи с нищо на света. Как да живее с тази тежест?

И ето го сблъсъкът — от една страна, искаше да изтръгне Джони от сърцето ѝ, от друга — вината и угризенията го смазваха. Лежеше като хипнотизиран, без да помръдне, заслушан в отдалечаващите се към банята стъпки. Не, Джони трябваше да напусне опасното място, което бе окупираше между двамата! И Кам бе длъжен да открие как.

Срещнаха госпожа Стерлинг в коридора пред трапезарията.

— Мамо, за снощи... — започна Кам, но тя вече клатеше глава.

— Добре, че се измъкна, скъпи! — възкликна тя. — Щом онези жени откриха, че си изчезнал, вдигнаха такава врява, че се изплаших да не ни нападнат като вълци. Нито една не показва каквото и да било благоприличие! Направо овършаха всичко наоколо! — Тя прочисти гърло и погледна Ан. Беше ги видяла да се връщат заедно, а не бе глупава жена и знаеше, че две и две е четири. — Виждам, че няма да има повече приеми... И може би е по-добре. Бъдещето ще покаже, нали? — Усмихна им се тайнствено, сякаш имаше нещо предвид и влезе в кухнята.

Ан и Кам се спогледаха.

— Едно на нула! Остава още един — измърмори Кам, като направи път на Ан да влезе в трапезарията.

— Заминавам, хора! — нападна ги Урсула още от вратата. Издокарана в прекрасен костюм и миниатюрна кокетна шапка, тя принадлежеше на града, а не на такова провинциално имение. — Загубих всякаква надежда, че Кам ще се вразуми и ще се ожени за мен. Багажът ми е готов.

— Урсула...

— Чакай! Има още нещо. Обадих се на майка ми рано тази сутрин и ѝ направих едно предложение, което тя, за щастие, с радост прие. — Направи пауза, за да подчертае важността на изявлението си. — Обещах ѝ портиер, ако се съгласи да ми помогне за разширяването на ресторанта. И тъй като бе в безизходица, тя прие. Така че вземам Максвел с мен — заключи тя с малко напрегната усмивка.

— Вземаш Максвел? — възкликнаха Кам и Ан в един глас.

— Всичко е уредено. Майка ти няма нищо против. Знам, че постъпвам ужасно, но след като не ми предоставихте съпруг, си отивам поне с портиер!

Ан и Кам се спогледаха.

— Кажи ми само едно нещо, Урсула — той съгласи ли се?

— Всъщност каза, че не би могъл да бъде по-щастлив.

Кам вдигна вежди и едва забележимо сви рамене.

— Ще ме извините ли, трябва да кажа нещо на майка ми...

Той излезе, а Ан погледна Урсула лукаво.

— Добре ли прекара... снощи?

— Снощи? — изгледа я Урсула подозрително. — Какво знаеш ти за снощи?

— О, нищо!

— Ако имаш предвид дали ме е качил на онова отвратително чудовище, което наричат механичен бик, отговорът е „не“! Имах късмет. Просто се счупи.

— О! — Ан прикри усмивката си. — Ще ни липсваш, Урсула.

— Не зная дали ще ми повярваш — въздъхна тя дълбоко, — но и вие всички ще ми липсвате! — Тя потегли към входната врата и Ан я последва.

— Ами... Боби? — опипа Ан почвата.

— Боби? Той е селяндур, неандерталец. — И като се замисли, добави: — Прост, елементарен тип, не мислиш ли? Твърде първичен в желанията си... — Очите ѝ блестяха. Изведнъж си спомни къде е и се прекъсна. — О, да! Извиках такси и трябва да вървя. Довиждане. Желая ви щастие, въпреки всичко!

Тя дръпна вратата и за малко да се сблъска с Боби, облегат самоуверено на рамката.

— Отпратих таксито — повлече той, с широка усмивка. — Паркирал съм ей там и горя от желание да те откарам.

Урсула хвърли към Ан безпомощен поглед.

— Ами... Ами Максвел...

— Вече се е наместил на задната седалка. Страхотен ангел-пазител. Хайде, да отлитаме за Сосалито, сладурче! Скачай вътре! — И размаха ръце подканващо.

— Е... — подвоуми се Урсула, но най-после се престаши. — Може и да е за добро. — И пое по алеята.

— Ще се видим по-късно — усмихна се Боби на Ан. Преди да се качи, се извърна още веднъж. — Само спираме за малко в моето барче. Май че са поправили бика рано сутринта. Ю-пии!

Урсула нададе остър писък, погълнат от ръмженето на мотора и след малко от тях остана само облак прах.

Ан въздъхна и поклати глава, а Кам се приближи и обгърна раменете ѝ.

— Знаеш ли каква е историята? — засмя се Кам. — На високоуважаваната ми майка ѝ дошло до гуша от киселата физиономия на Максвел и била повече от щастлива да му разпише квитанцията. И сега сме без портиер, но доволни.

— Време е да си стягам багажа — усмихна се тя насила.

— Не! — хвана я той за ръцете и надзърна в очите ѝ. — Не днес. Подари ми един цял ден, Ан! Ще го прекараме като пълни егоисти — няма да мислим за нищо друго, освен за собственото си щастие. Става ли?

Твърдият обръч около гърдите, който я задушаваше, сякаш се стопи.

— Би било чудесно — усмихна се тя щастливо. — Какво ще правим?

— Малък пикник край реката, ще берем маргаритки, ще се разходим на воля из полето, ще играем тенис, ще се любим, ще танцуваме, ще изследваме лунните пътеки. — Неусетно тя се озова в прегръдките му. — Изобщо — всичко, което искаш. Аз съм на твое разположение.

— Да вървим — погали го тя по бузата. — Още сега. Да забравим за всичко и всички!

Той прочете безпокойството в очите ѝ, но го отхвърли нейде надалеч. Днес трябваше да загърбят всички проблеми, да се посветят един на друг в своя собствен вълшебен свят. О, само ако се получеше!

Денят беше прекрасен, както и незабравимата нощ, но ето че дойде време Ан да си оправи сметките и да поеме за вкъщи.

Госпожа Стерлинг се отнесе доста философски към провала на своите планове. Разделиха се като приятелки. Тя дори я прегърна. Ан събра книгите, домакинските пособия и личните си вещи и Кам я откара у дома.

Лютичетата бяха преминали, както и полярните макове, но невените блестяха свежи и ярки, а доматиите вече връзваха. Къщичката ѝ я очакваше спретната и приветлива. Би трябвало да се радва, че се връща. Но някак не изпитваше онова, което очакваше. Кам ѝ помогна да си внесе багажа. Внезапно между тях се бе появило напрежение. Мълчанието ги потискаше. Ан отвори прозорците — сякаш се опитваше да освежи въздуха и да върне непринудената атмосфера от вчера.

Кам я наблюдаваше и разбираше. Това проклето място, пропито от духа на Джони — той бе навсякъде! Неговите неща, неговите картини, неговата къща, неговото момиче! Влезе в спалнята и веднага забеляза промяната на снимката. Обзе го силен, необуздан гняв. Не беше справедливо! Не, това бе някакъв кошмар! Не можеше да бъде победен от един призрак!

— Кам.

Тя се приближи. Знаеше какви мисли го измъчват. Вчера, въпреки щастието, на чиито крила се носиха през целия ден, и двамата бяха преследвани от една и съща натрапчива идея.

Той я взе в обятията си и наведе глава да възнагради полуотворените ѝ канещи устни. Целувката му бе неумолима и възискателна, търсеща отговор на тъмната загадка, която помрачаваше светлината в тяхната малка щастлива вселена. Тя го посрещна жива и топла и поде страстния танц като му даряваше всеотдайност, вяра и любов. С целия си плам търсеше да прехвърли най-нежния мост, който да го убеди в дълбоката ѝ обич.

Ръцете ѝ преодоляха тънката материя на ризата и оставиха горяща следа по стегнатите му мускулести гърди. Той изпъшка, без да се откъсва от омайните ѝ устни и сграбчи бедрата ѝ, придръпвайки ги към своите, увеличайки ги в онзи опияняващ, вълшебен ритъм, водещ към върха, за който и двамата копнееха. Тя се притисна с плам, който му подсказа, че с радост ще го последва в шеметното пътешествие. Това му вдъхна надежда и в следващия миг дрехите ѝ се разхвърчаха по пода, отстъпили пред парещата жажда да я притежава. Ан изстена и протегна ръце — нежните ѝ ловки пръсти го зовяха, докосваха, масажираха с настървение не по-малко от неговото.

Той я желаше тук, на нейното легло, пред всичките тези снимки. Такава бе повелята и тя я разбра. Телата им се преплетоха и за пръв път в тази къща тя се почувства напълно свободна — свободна да каже името му, да го подкани да бърза, да даде воля на гласа си и изпепеляващия копнеж. Заедно, духом и телом, те сграбчиха мига на екстаза — така естествен, възвишен и трудно достижим, едно изстрелване в необятната небесна шир...

После, изтощени след толкова емоции, се отпуснаха и се опитаха да си поемат дъх. Душата на Кам ликуваше. Успяха! За миг заключиха страха и достигнаха съвършенството.

Но мигът отлетя. Както лежаха един до друг и дишаха на пресекулки — все едно че бяха тичали мили, съвършенството сви платна и отстъпи място на действителността, която нашепваше, че духовете дебнат всяко тяхно действие. Взеха заедно душ, а после, докато обядваха, цял час се кикотеха и бърбореха — но и двамата знаеха, че се насилват и играят. Експериментът се бе провалил. Онова неясното, смътното, което дори не смееха да обсъждат, повдигаше въпроса какво ще правят оттук нататък?

Най-накрая Кам не издържа. Седяха на прага, вперили поглед в съседската котка и чакаха залеза да изпълни хоризонта с жарава.

— Нещо не се получи, нали? — смотолеви той.

— Не говори така! — изгледа го Ан с големи, уплашени очи.

— Знаеш го не по-зле от мен.

— Имаме нужда от време. Всичко ще се оправи от само себе си.

— Не! Не ни е необходимо време! Вече пропиляхме предостатъчно. — Лицето му бе потъмняло от болката. — Ако онази нощ, на абитуриентския пикник, бях останал след като те целунах, ако те бях целунал отново и бяхме споделили с Джони онова, което изпитвахме... — Ан трепереше. Как бе узнал още тогава, че го обича? Нима го бе почувствал в онази нощ? Дали като нея винаги го е носил в сърцето си? — Джони ми каза да пазя момичето му. Вместо това аз го откраднах.

— Кам, не говори така! — прошепна тя.

— А после си тръгнах. Кой знае? Може би това бе една от причините никога да не се върна. Защото знаех какво съм сторил.

— Кам, не си причинявай болка! — И тя притисна ръката му до сърцето си. Но той продължи, все едно че не я бе чул.

— Трябва да живеем с последиците от делата си. Не можем да избягаме. Може би сме обречени да се желаем, но никога да не се притежаваме. — Мъката в очите му тежеше като олово.

— Кам!

— Не мога да го понеса! — изстена той и я прегърна. — Това е мъчение — да те имам и да не те притежавам. Искам те цялата, Ан! Нищо друго не ме задоволява. Но ти... Ти дори не би могла да ми го обещаеш, нали?

— О, Кам, как искам! Но с времето...

— Не! — прониза я той. — Желая те повече от всичко на света! Но не мога да те имам. Той е винаги между нас. Не мога да го понеса. Всеки път, когато те погледна, той надзърта, спотаен дълбоко в очите ти. Сбогом, Ан! — изправи се той бавно. — Връщам се в Ню Йорк. Обади ми се, ако измислиш как да се спасим от духа на Джони!

После се метна в колата и потегли.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Ан плака цяла нощ, а на следващия ден бродеше като призрак. Беше вбесена, че Кам се отказа така лесно. Но после си призна, че е прав. Джони все още бе част от нея и тя не можеше да се освободи. Следващата нощ плака докато заспи, но сънят ѝ бе здрав и когато се събуди и се погледна в огледалото, взе решение. В миналото бе страдала твърде много. Край на сълзите! Дълго време жали Джони. Няма да повтори същата грешка и с Кам!

Веднага се включи в бизнеса като се обади тук-там, за да уведоми, че е свободна. Откликът я изуми.

— Хей, не се ли шегуваш? Нима се върна? Чух, че си свършила страхотна работа у Стерлингови, прочетох във вестника. Слушай, цял списък хора ми се обадиха за теб...

В началото това я озадачи. Никога не бе имала проблем да си намери работа, но чак да се редят на опашка... Сега като че ли всеки искаше нещо от нея. Още преди да свърши седмицата, Ан вече поръчваше на приятели да ѝ търсят тийнейджъри помощници. До есента тефтерът ѝ бе запълнен.

Беше чудесно, но главозамайващо. И като капак се появиха и допълнителни ангажименти. Кооперативният съюз я помоли да говори пред класа по готварство. Местният супермаркет се осведоми дали може да участва в съботните демонстрации. Гимназията настояваше да я привлече в летния семинар по професионално ориентиране. А за двете работни места се явиха двадесет и двама младежи.

— Ти си знаменитост! — заяви Джени Уилсън, най-добрата ѝ приятелка, когато я чу да се оплаква. — Където и да отида, хората говорят само за теб!

— Знаменитост? Но защо? Не съм направила нищо специално.

— Да организираш приемите у Стерлингови не е дребна работа. Та това е тема номер едно в околността. Ще се учудя, ако не ти позвънят за интервю от някое списание.

Отначало ѝ се стори смешно, но постепенно се превърна в истински тормоз. Не можеше да изтича до будката за вестници на ъгъла, при това в шест сутринта, без да я разпознаят. По време на сутрешния крос колите забавяха ход и шофьорите подхващаха разговор. Непознати мъже ѝ предлагаха срещи. Деца я сочеха с пръст.

— Не след дълго кучетата ще започнат да вият, щом чуят името ми — изпъшка тя пред Джени. — Ще кръстят някое бунище на мое име, а телевизията ще ме кани като експерт, щом някой умре от ботулизъм.

— Цената на славата — усмихна ѝ се Джени. — Поне печелиш добре.

Е, това ѝ бе в кърпа вързано! Хората направо влизаха в конфликти помежду си, за да си осигурят услугите ѝ. Някакъв глас ѝ съобщи, че ангажиментът у Джорданови се отлага, само за да позвъни след час и ангажира същата вечер за парти у Къртис. Ан провери у Джорданови и се оказа, че и през ум не им е минавало да се отказват.

Ето каква бе ситуацията — печелеше повече, но с по-малко удоволствие. И си помисли, че преди десетина години Кам вероятно е бил в подобно положение. Сега по-добре от всякога разбираше как бе станал циничен и откъде се бе породило недоверието му към хората. Тя усети как се затваря в себе си и страни от всички — за да не дава повод на околните да я отрупват с всевъзможни искания. Не беше особено приятно, но се справяше.

Кам ѝ липсваше.

Преструваше се, че не го забелязва. Успяваше да се абстрахира от всичко, с изключение на една тъпа болка, която я преследваше през целия ден. Но вечер се чувстваше като парцал. Дори и да успяваше да се спаси от спомените в будно състояние, в сънищата ѝ те нахлуваха с неподозирана сила. Копнееше за целувките, ласките, красивото му лице и обикновено се събуждаше вкопчена във възглавницата, все едно че искаше да изтръгне от нея своя любим.

Но уви! Първо трябваше да преодолее меланхолията, за да намери сили да стане и започне деня.

Отиде в Сан Франциско и си накупи нови дрехи — подходящи за новата ѝ роля на преуспяваща организаторка. Класически костюми — като на Урсула. Облечена поновому, тя се чувстваше като нов човек и

когато се прибра, заключи, че и къщата ѝ също се нуждае от обновление.

Край на старото, да живее новото!

Поръча нови тапети и нова гарнитура, постла нови килими. А щом опря до джунджуриите, установи, че отделя настрана всичко, свързано с Джони. Което ѝ подейства като шок. Стоеше, втречена в купчината. Бейзболната ръкавица, стояла винаги на библиотеката, любимата скулптура на момче с куче — всъщност никога не я бе харесвала. И всичките му снимки.

Сърцето ѝ биеше до изнемога, но тя се насили да погледне истината в очите. Защо не го бе сторила досега? Когато преди три години свали пръстените, реши, че всичко е ясно — край на вдовишките неволи. Но без съмнение не бе изпълнила намеренията си. Крайно време беше!

Събра всичко в един кашон и го отнесе на тавана. Когато го остави, се учуди на спокойствието си. Нямахте сълзи.

— Джони — прошепна тя. — Обичах те силно и дълго. Никога не бих могла да те обичам така, както заслужаваше, но направих всичко, което бе по силите ми. А сега е време да се сбогуваме.

Слезе долу в очакване на чувството за вина, на разкъсващите угризения. Но нищо подобно не се случи. Значи не се лъжеше — най-после бе свободна! Свободна да изживее живота си. Да прави каквото си иска. Сърцето ѝ копнееше единствено за Кам. Как бе могла да чака така дълго?

От следващия прием я деляха три дълги дни и подготовката вървеше като по вода. Можеше да остави последните приготовления на новите си помощници. Гърлото ѝ се присви конвулсивно, докато избираше номера на летището и правеше резервация за най-близкия полет до Ню Йорк.

Вече бе прекосила половината страна, когато съмнения загризаха сърцето ѝ. Не беше го виждала повече от месец. Много неща биха могли да се случат. Дали ще иска да я види? Ами ако си е намерил друга? Ако влезе и види онова изражение: „Ох! Какво иска пък тази?“.

Със слизането на летище „Кенеди“, тя се поколеба — дали да не ангажира място за обратния полет и да му позвъни по телефона? Постепенно брадичката ѝ се вдигна. Но какво беше тя — жена или

мижигурка? Прелетя стотици километри, за да му каже нещо и, по дяволите, щеше да го стори!

Знаеше, че изглежда добре в един от новите си костюми. Това ѝ вдъхна увереност. Взе такси до Манхатън и се озова направо на директорския етаж в небостъргача „Стерлинг“.

— Бихте ли ми показали кабинета на господин Стерлинг?

— Направо. — Жената на бюрото посочи високите двойни врати. — Мисля, че е на събрание. По-добре попитайте секретарката.

Ан тръгна натам и внезапно, зад една стъклена стена, видя група мъже. Спря се и го видя. Кам бе сред тях! Сърцето ѝ подскочи и тя едва сдържа изблика си на радост. Потънал в разговор, очарователен и красив, той изобщо не я забелязваше. Ан не можеше да откъсне поглед от него. Кам бе страхотен! Дали ще се зарадва на срещата?

Обърна се към офиса. Секретарката, наведена през междинната преграда, разговаряше с някого от съседната секция. Ан реши да се възползва от случая и се мушна в кабинета, като тихо притвори вратата зад гърба си. И тогава я обзе паника. О, защо не се обади по телефона? Ами ако не иска да я види?

Закрачи нервно напред-назад, а погледът ѝ се плъзгаше по неговите вещи — книгите, писалката „Ремингтън“. Килимът беше толкова дебел, че краката ѝ потъваха, а огромното бюро заемаше една трета от пространството. Приблужи се да го разгледа по-добре и един лист ненадейно привлече вниманието ѝ. Писмо. С почерка на Джони! Би го разпознала измежду стотици други!

За миг сякаш онемя, а после го взе и се зачете:

„Здрасти, Кам! Помниш ли ме? Как си? Ан ме накара да ти пиша това писмо и въпреки че винаги е права, мисля, че този път сгреши.

Наследих магазина на баща ми, но за нещастие затъваме. Ан мисли, че с един солиден заем от теб ще успеем да го спасим. Аз не съм убеден. Времето на крайъгълната търговия отмина. Съвсем наблизко построиха голям супермаркет. Денят, в който направиха първата копка, бе началото на нашето разорение. Но това е прогресът. Всичко се променя.

Ти си станал важна клечка в големия град! Браво, момче! Гордеем се с теб! Зная, че хора като теб не отговарят сами на писмата си. Някоя секретарка ще го прочете и ще го захвърли. Изобщо няма да го видиш. Въпреки всичко реших да ти пиша, докато все още имам време.

Ходих на преглед, Кам. Поставиха ми лоша диагноза — ще живея още няколко седмици. Ан не знае. Чудя се как да ѝ кажа. Тя е прекрасна жена! Силна е и всъщност няма нужда от мен. Нямаме и деца. Но бих се чувствал по-добре, ако зная, че след смъртта ми ще се омъжи за някого, който ще успее да я оцени. Ще бъде страхотна съпруга, а не се съмнявам — и майка!

Искам да ти благодаря, че през последната година от гимназията ми беше такъв приятел! Съжалявам, че след това не поддържахме връзка, но знам как стоят нещата — много ангажименти и т.н. Тази година означаваше много за мен! Ти ме промени, Кам! Благодаря ти!

Забрави за парите! Така и така няма да ми помогнат! Но онова, за което ще съм ти безкрайно благодарен, е следващият път, когато идваш насам, да се отбиеш да видиш Ан. Това е единствената ми молба, Кам!

Пази се, Кам!

Всичко най-хубаво: Джони“

Напълно в стила на Джони! Тя се усмихна. Трябваше да го накара да ѝ покаже писмото. Какъв заобиколен начин да иска заем! Ами молбата му Кам да се отбие при нея? Дали Джони се бе досетил за чувствата ѝ към него? Никога нямаше да узнае. А надали имаше и смисъл.

Почака, но тъгата не метна върху нея плътния си воал. Писмото стопли сърцето ѝ, развълнува я. Ала онова чувство, което я държеше в плен през тези дълги години, наистина бе изчезнало.

Пред вратата се чуха гласове. Кам се връщаше от събранието. Тя се обърна с конвулсивно присвито гърло и той влезе. Погледът ѝ го

прониза, опитвайки се отчаяно да разшифрова реакцията му, но по лицето му не трепна нито мускул. Той я гледаше. Тя подаде писмото.

— Къде го откри?

Погледът му се отклони само за миг.

— Прекарах вечери наред в един склад на брега, заровен в старата си документация. Открих го снощи. Цял ден се опитвах да ти се обадя.

— А аз пътувах насам.

Той кимна.

— Прочете ли го? — В гласа му трепнаха нотки на съмнение. Как ли го бе приела? Дали щеше да последва нов пристъп на угризения? Дали едва загатнатите намеци на Джони, че помежду им е имало нещо, макар и съвсем незначително, ще я накарат да си тръгне завинаги?

— Да, прочетох го. — Ан остави писмото на бюрото и скръсти ръце. Защо Кам не правеше опит да се приближи? — Аз... Джони беше толкова мил, нали?

— Да. — Гласът му прозвуча като чужд, а сърцето му потъна на хиляди левги под водата.

— Беше прекрасен приятел и... съпруг.

„Но е умрял!“, прииска му се да изкрещи. „Да го оставим да почива в мир!“

— Обичах Джони! — каза тя отривисто. Погледите им се кръстосаха и в очите ѝ проблеснаха пламъчета. — Ала вече го няма. Кам... — Страхът от предстоящите думи я сграбчи за гърлото. — ... Сега аз... Аз обичам теб! Обичам те толкова много, че не мога да живея без теб! — Образът му се замъгли от избликналите в очите ѝ сълзи. Тя протегна ръка напред. — Ако не можеш да ме обичаш... Ако не можеш да преживееш това, което Джони е бил за мен някога, кажи ми го веднага! Трябва да зная, трябва да свикна...

— Ан! — Името ѝ прозвуча като молитва. В следващия миг тя се озова в обятията му. — Ан, през този месец имах чувството, че полудявам без теб! Не можех да се съсредоточа върху работата си. Единственото, което вършех, бе да търся това писмо. Странно, но имах предчувствието, че по някакъв начин то ще оправи всичко.

— Не! — възпротиви се тя с треперещ глас. — Не писмото, всичко е в наши ръце! Мисля, че имам сили да се справя. А ти, Кам?

— Обичам те, Ан! — И той затвори устните ѝ с целувка, а обръчът около нея се стегна. — О, господи, толкова много те обичам! Нуждая се от теб и ако не мога да те имам по друг начин, ще приема и духа на Джони!

— Не! — тръсна тя глава и косата ѝ ги обсипа като свила. — Не, приключих с този проблем. Повярвай ми! Обичам само теб, Кам! И винаги ще бъде така!

Времето вече не съществуваше — прегърнати, те си шепнеха, целуваха и смееха, окрилени от все още твърде крехкото си щастие. Сигурността щеше да дойде с времето и опита. Всичко зависеше от тях.

— Гладна ли си? — попита той, като отмахна кичур коса от бузата ѝ, а погледът му влюбено пиеше всяка гънка, всяка извивка на нежните ѝ черти, сякаш да утоли ненаситната жажда от дългото ѝ отсъствие. — Искаш ли да хапнем някъде навън?

— Искам само да ме прегръщаш колкото може по-дълго! — промълви тя и се усмихна, щастлива за пръв път от толкова дълго време.

— Е, това ще се уреди! — И лицето му грейна, закачливо както преди. После се приближи до телефона на бюрото и натисна един бутон. — Тифани, отложи, моля те, всичките ми ангажименти! Имам много важна и продължителна среща и не желая да бъда безпокоен. За нищо на света! — После отиде бързо до вратата, заключи я и посочи огромното, удобно канапе. — Разполагаме с целия ден и цялата нощ! — И отново я пое в прегръдките си.

— Вдругиден трябва да си тръгвам — въздъхна тя със съжаление. — Чака ме прием.

— Добре — каза той. — Ще дойда с теб.

— Наистина ли?! — възкликна тя. — Ами после?

— Ще остана. — Устните му докоснаха слепоочието ѝ така нежно, че усетиха туптенето на пулса. — Зарязвам всичко както си е! До гуша ми дойде този живот на педал, изтъкан от напрежение и безкрайна надпревара! — Дългите му фини пръсти преодоляваха съпротивата на копчетата едно след друго. — Искам да си отида у дома и да си почина. — Цяла поредица топли целувки обсипаха шията ѝ. — Да гледам на живота леко... — Ръката му се плъзна под презрамките на рамото ѝ и те се смъкнаха надолу. — Може би някакъв дребен

бизнес... — Очите му се присвиха, втренчени в голото ѝ рамо. — Ще се ожения... — Устните му се притиснаха към меката плът. — Ще имам деца.

— Доста си скромнен, нали? — засмя се тя някак дрезгаво, а пръстите ѝ потънаха в гъстата му коса.

— Ан, скъпа моя, казах ти и преди. Искам всичко! — Очите му я изучаваха изпитателно. — Кажете ми, госпожо. Не е ли дошла за вас сляпата неделя?

Издание:

Рей Морган. Търси се съпруга
ИК „Арлекин-България“, София, 1995
Американска. Първо издание
Редактор: Марияна Димитрова
ISBN: 954-11-0419-3

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.